

WILLISTUS

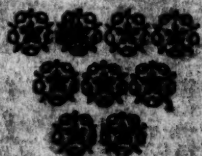
MALE VINDICATUS

SIVE *hinc*

Medicus Oxoniensis mendaci-
tatis & inscitiae detectus.

AUTORE

Conlone Cassino Quorienti Hiberno
medicinae Doctore

DUBLINI, Anno, 1667.

25

MVSEVM
BRITAN
NIOVM

4B e

1947

PRÆFATIO

Anceps aliquantulum hec resellere
dum affuerem. Tenebris
autem hujus, Oxoniensem se Medicum
& Pyretologie Willisiense vindexem
proficientem, Libram dicam? ad Clo-
sam impunitatum, quas in Exami-
nis auctorem passim & ad singulas
fere periodos sine pudore effundit.
quum enim in illo nihil occurrat
ingenium aut eruditum, nihil aut
dictionis politura elegans, aut ra-
ciocinii firmitudine solidum, oc-
currat autem ubique Impudentia su-
pra meretriciam effrons, Ignorantia
supra ebryasticam arrogans, Medici-
conis scurrilis, Ineptia fraudulen-
ta, Mendacitas, Impositura, equi-
voca existimo videbitur lectoribus
ingenuis partim tam infantem con-
temptu & silentio obrui quam senti-
entibus in pestiferam moriendo mole-
stis animis scandalum honestis auri-

bui pudorem excitari. Sed quia
 non in solum Examine auctorem
 Medici Oxoniensis rabies se effun-
 dat, modum tam effreni Licentie
 impetendum, Veritatisq; ac publi-
 ce honestatis patrocinium suscipi-
 endum duxi. Quod dum efficere co-
 nor, precipuam operam in eo locare
 constitui ut dum adversarii petu-
 lantiam reprimo, ipse ab ejus conta-
 gio immunis deprehendar: quid
 enim aliud ardui aut difficultis in
 hoste tam despicabili expectari po-
 test, qui Willisii Causam tam per-
 functorie egit, ut illam male defen-
 dendo prodidisse videri possit: Nisi
 forte Willisius ipse non minus sui
 ipsius quam Vindicatoris hujus pro-
 ditor censendus sit, qui cum Diatri-
 bam nullo patrocinio vindicandam
 peiore apologia eruditorum cachin-
 nis exposuisset, vindicatoris nomen
 operi prefixit in quem procacitatis
 & inscitie infamia redundaret:
 atq; huic conjectura omnino favere
 videtur perpetua in utroq; opere so-
 latissimorum puerulis elementariis ar-
 bus.

PREFATIO

*descendendum constantia, adeo ut in
aterritum aptissime quadret illud,*

μὴ δὲ λαλῶν πρὸς τὸν ἀντιπάλιν
καὶ μὴ ἄλλω χαλεπὸν εὐθὺς ἐς ῥῆμα γὰρ

*Sed quicquid sit de Authore, nunc
est quod Lectorem monitum cupio,
Vindicatorem hunc qui olim Oxonia
scurriliter quidem & improbè sed
nullo ingenio Convitiatorem Ter-
ræ-filius egit, & existimationis
quam ex tam turpi industria capta-
bat spe excidit, Willilianæ causæ
quam non Rationum pondere, sed
Convitiatorum strepitu defensam o-
portuit, patronum meritissimè fu-
isse designatum.*

THESE
are the names of the
persons who have been
examined and found
guilty of the crime of
murder.

1. John Doe
2. James Smith
3. William Brown
4. Thomas Green
5. Richard White
6. Robert Black
7. Henry Grey
8. George Black
9. William White
10. Thomas Green
11. Richard White
12. Robert Black
13. Henry Grey
14. George Black
15. William White
16. Thomas Green
17. Richard White
18. Robert Black
19. Henry Grey
20. George Black
21. William White
22. Thomas Green
23. Richard White
24. Robert Black
25. Henry Grey
26. George Black
27. William White
28. Thomas Green
29. Richard White
30. Robert Black
31. Henry Grey
32. George Black
33. William White
34. Thomas Green
35. Richard White
36. Robert Black
37. Henry Grey
38. George Black
39. William White
40. Thomas Green
41. Richard White
42. Robert Black
43. Henry Grey
44. George Black
45. William White
46. Thomas Green
47. Richard White
48. Robert Black
49. Henry Grey
50. George Black
51. William White
52. Thomas Green
53. Richard White
54. Robert Black
55. Henry Grey
56. George Black
57. William White
58. Thomas Green
59. Richard White
60. Robert Black
61. Henry Grey
62. George Black
63. William White
64. Thomas Green
65. Richard White
66. Robert Black
67. Henry Grey
68. George Black
69. William White
70. Thomas Green
71. Richard White
72. Robert Black
73. Henry Grey
74. George Black
75. William White
76. Thomas Green
77. Richard White
78. Robert Black
79. Henry Grey
80. George Black
81. William White
82. Thomas Green
83. Richard White
84. Robert Black
85. Henry Grey
86. George Black
87. William White
88. Thomas Green
89. Richard White
90. Robert Black
91. Henry Grey
92. George Black
93. William White
94. Thomas Green
95. Richard White
96. Robert Black
97. Henry Grey
98. George Black
99. William White
100. Thomas Green

Willisus *male Vindicatus.*

ANIMADVERSIONES
IN
Dedicatorem & Praefationem
Medici Oxoniensis.

CAP. I.

OXoniensis ille *Magnorum* si Dis placet *fa-*
ma *nominum* Vindex
& Hyperaspistes, ut
in ipso operis limine
ostendat quo eruditionis penu in-
structus, quo candoris genio af-
flatus, cum hoste sit congressurus;
in Epistola, quam solacismo condi-
tam Viro Illustrissimo nuncupa-
vit, queritur in hac Controver-

B

sua

sia Philosophiæ nomen laborare.
At cuius obsecro? Harveiana sc.
de Sanguine Sanguificante? an Wil-
lisiana de succis nervoso & nutri-
tio? magnum sc. & irreparabile
Mortalibus Damnum. Sed Vete-
rator egregius ut invidiam Exa-
minis Authori conciliaret, etiam
experimentalem viri Illustrissimi
periclitari insinuat: Experimenta
in quibus quotidie vir Illustrissimus
versatur, retortis Mearæ telis de-
fendere profitetur. At ubigen-
tium sunt illa Mearæ tela in ex-
perimentalem Philosophiam con-
torta?

In proximo Paragrapho, notio-
num fabros occultæ Philosophiæ,
professores exagitat. Crederes
illum Paracelsi Entia pagoica, ca-
gastrica, Relollacea, Helmontii, Gas,
Blas, Duelechs Will. volatilisationes
exaltationes, agglomerationes per-
stringere velle. Sed quis illum
cum amicis suis, ingentibus illis
Fame nominibus commisit?

Verum enim vero non venit
in

in mentem Medico Oxoniensi illa
Paracelsica, Helmontica, Willisiana
notionum monstra Criminari. Huic
Terræ filio cum *Ætæis* fratribus,
cum *Gigantibus* illis suis in Babelicâ
novæ medicinæ structurâ sociis sa-
ris belle adhuc convenit. Sed in
notiones *Logicas, Philosophicas,*
Medicas, definitiones, sc. distincti-
ones, syllogismos, formas, qualita- *Vind. p.*
tes, facultates, aliasq; artium & *16, 17.*
scientiarum claves apocalypticas,
intellectus humani directrices, fal-
laciæ redargutrices, inscitæ
detectrices insurgit. Illas, schola-
rum, sc. nugas, ut ait, nebulasq;
è Republica literaria jure optimo
proscriptas exoptat, ne earum
operâ novæ medicinæ vanitas &
Helmontica vindicatoris inscitia
detegantur.

Præfationem dedicatoriæ sub-
jungit non magis ingenuam sed
magis inverecondam, in qua, exa-
minis Authorem latenter & per in-
sidias aggreditur, quasi nova omnia
contemnentem, despicientem, irri-

dentem. Quam calumniam praevidit Author examinis & praecipue in Praefatione ubi dicitur: *Liberrimum cultibus semper fuisse ac esse debere, diversa ablegarum vestigiis cursu instituta in Medicina Oceano Ingenii vela explicare.* Damnavit tamen & merito perstrinxit Novos Scioles & Phantasticos *navarum* Lucinae venditores, qui nihil nisi quod novum sit audire patiuntur, qui rerum omnium aestimationem novitate non utilitate metiuntur, qui cum sint omnis eruditionis expertes, praecleara majorum inventa ridiculo fastu contemnere, & nefaria machinatione satagunt expungere.

Sed, inquit Oxoniensis medicus, *Meara* nec verbo nec injuria laesus, virum pari moxum, Scriptorumque candore insignem conficit ubique mendacius & opprobriis insectatur. Grave sane crimen si non fictum. At quo teste probatum? nullo prorsus. In injuriis quas tu *Terra-*

fla, magnis illis fame nominibus
Corteseo, Harveo, Glissonio factas
lingis, paginas diligenter notasti.
Idem hic etiam præsta, vel te
mentitum fatere.

At quis est iste *Willisianus* Scrip-
torum morumq; candor? *Willisus*
a veterum aut recentiorum nullo
(si Kergerum exceperis) nec ver-
bo, nec injuriâ læsus, veteres
(omnes sc. cum nullum excipiat)
ait, *Sæpius sædè nec minus periculose*
lapsos, Illos (recentiores ut exi-
stimo) in mediâ etiamnum luce ca-
cutire? Illos insignis perniciæ,
quaq; viros prudentes, & Philoso-
phiam professos minime deceat, reos
pronunciat. Quæ ejus modestia
viri Scriptorum morumq; candore
insignis Epitheton apud Medicum
Oxoniensem illi conciliavit. *De ara*
Willisum, nec verbo nec injuriâ
læsum (nisi injuria dicenda est
modesta errorum confutatio) me-
dicum longè doctissimum, virum
præstantissimum appellat: Ilum
a consilio longè perniciosissimo

Exam. p.
146.

Juveni studioso dato quantum potest, purgat. Nihilominus *Meara* ab eodem medico Oxoniensi, *Willisio* sc. ipso, aut illius saltem patrono, audit Anatomiae, Philosophiae, Medicinae ignarus: appellatur *fraudulentus, perfidus, mendax, sceleratus, insidiosus, vaser, vanus, futilis, Ranunculus, morosus, Iracundus, Vultuosus* deniq; & *crudus senex*. Tanti sc. interest *Willisium* esse non *Mearam*.

Sed has calūnias suo quamq; loco Deo duce meliori spongia detergemus: quod ad *Mearae* vultum & *Senectam* attinet, sufficiat dicere, illū per Dei misericordiam eā esse *Crudā viridiq; Senectā* ut non desperet Oxoniensem hunc medicum verē crudum & immaturum cum reliquis ejus in convitiis farra- gine confarcinandā symmystis, invidiæ stimulis & infamiæ conscientia, marcidos senio anticipante correptos conspiciari.

Sed unde constat medico Oxoniensi *Mearam* cujus nec vultum quod

quod sciam unquam viderit in
arte Chymicâ tam esse hospitem?
quod cum illi nequeat constare,
mendacii se reum statuit; nec
enim minus est mendax qui quod
nescit quam qui falsum consultus
affirmat. Sed noveris tu *Terra-*
filii Mearum veros chymicos &
chymiam non minus suspicere &
colere; quam pseudo chymicorum,
tui sc. similium ingenia, insectiæ &
arrogantiæ plena spernit & odit:
eumq; in praxi non solum præpa-
rationibus chymicis non multo in-
frequentius quam Galenicis uti,
sed & morborum diagnosin ab
utriusq; medicinæ, Hippocraticæ
sc. & Hermeticæ fontibus derivare,
ita ut altera alteri mutuas operas
accomodet, in quo præmonstra-
torem habuit celebris memoriæ
parentem suum, cujus tu authori-
tatem filio impertinenter objicis.

In Anatomicis autem *Mearum*
imperitum dicit Medicus Oxoni-
ensis, quod vasorum Pecqueti-
anorum, aliarumq; omnium fere

partium usum neget, quod circulationem sanguinis interdum neget, mox ita explicet, ut constet eam illum non intelligere: verum enim vero vindicator in his omnibus falsarium se & impostorem ostendit, eo impudentiorem, quod notatis ad marginem paginis, eo lectorem dirigat, ubi ejus impostura luculenter innotescit, ut non ineptè in illum quadret illud Poetae *Tu te mihi perfide prodis*. In paginis enim 78, 74, 75, 113. ab illo notatis nihil ejusmodi inveniendum est. Nec enim sanguinis circulationem in toto illo opere negavit *Meara*, nec ut agnosceret aliqua illi necessitas incumbebat, & quamvis vasorum Pecquetianorum usum negaverit, esse chylum ad subclavias deferre, quod & nos luculenter in loco sumus probaturi, alium tamen illorum usum esse non negavit, quem ut exprimeret, nulla fuit oblata occasio: nec illarum aliarumve partium usus negare censendus est, quamvis illos

Willisius male Vindicatus

illos ad Vindicatoris in plerisque
cæcutientis mentem explicandos
non existimet.

At quis es tu *Terre-fili* qui
Philosophiæ imperitiam *Mearæ*
objicis? tu inquam qui in Gram-
maticis ad singulas fere periodos
peritissimus? Qui in *Logicis* & *Phyfi-*
cis tam peregrinus es & hospes,
ut ipsa elementa nescias, & termi-
nos non intelligas. Quod ad
Mearæ Canam quam dicis *Adjicia-*
lem attinet, non miror illam tibi
displicuisse: ista nimirum *Laſuca*
labris tuis dissimilis, elegantiores
præstolatur hospites.

Hinc igitur jejunos abi, nec fercula
Cenæ

Hujusce attigeris: sed vescere glan-
dibus *Apros*,

Aut *asinus* inter paleam fenumq;
comeſto.

Nec enim eorum te contuber-
nium aspergari decet, quibuscum
communem habere *Irrationalem*
Animam, te fatentem brevi sumus
auditori.

CAP.

CAP. II.

*Willisiana Pyretologie Synopsis à
Meara recte exhibita.*

Vind. p. I. **S**I de Willisiana februm doctrinā
quæ sentiret Meara candidè &
ingenuè protulisset, neq; erat cur
quisquam illi succenseret, &c. at
quum tanto animi impetu & ardore
&c. nimis patet eum invidia po-
tius, & suo male dicendi genio,
quam veritati litasse.

Quum vindicatori decretum sit
nihil candidè & ingenuè, sed men-
daciter & convitiatoriè agere,
Lectorum hinc censuram præoc-
cupandam existimat, animi impe-
tuositatem, ardorem, Invidiæ &
male dicendi genium *Mearæ* im-
putando, ut ipse, exemplo saltem,
non etiam electione peccasse vi-
deretur.

ibid. In ipso operis Limine quam te-
merè pronunciat Pyretologiam Wil-
lisianam

lisianam numerosis monstrosarum
opinionum portentis refertam ? Ibid.

Quam non temerè id pronun-
ciaverit Author examinis, fidem
faciant ipsius *Willisi* verba, qui
in præfatione ad Diatribam de
febris, fatetur, partum illum
paradoxis velut specie monstrosa
insignitum.

Sèq̃ id scribere in humani gene- Ibid.
ris commodum, &c.

Quum *Willisius* agnoscat fe-
brim, morbum esse à quo tertia
pars mortalium cadat, & Author
examinis perniciosos in ejus do-
ctrina Errores detexerit, merito
in humani generis commodum
scripsisse censendus est.

Poterat quidem Meara, si quid Vind. p. 2.
ingenuè posset, advertere Doctis-
simum Willisium quicquid hic ob-
jicitur præoccupasse in præfatione
ad tractatum de febris, ubi satis
apertè declarat, praxin medicam à
doctrinâ suâ parum aut nihil im-
mutari.

Missis hic vindicatoris convitiis,
quæ

Willisus male Vindicatus.

quæ longe maximam vindicationis partem constituunt, sufficiat notasse, illum nullâ utilitate sed animi causa mentiri: Willisus enim in dictâ præfatione non dixit praxin medicam à doctrina sua parum aut nihil mutari. Quod si dixisset, quid illud examinitoris interfuisset, qui ostendit praxin medicam periculosè mutandam si Willisii prævaleret doctrina?

Vind p. 3. Nam doctrinæ Willisianæ capitulis præcipuis, saltem quæ decus & probationem rebus astruerent, prudenter omisissis, ea tantum quæ facilius refelli posse videbantur in medium protulit, mox ubi in pauciora quædam Theoremata, haud vicesimam totius materiæ partem, argumenta dicam? an convitia strinxerit, &c.

Prima Examinitoris de Willisio querela fuit quod multa diceret, nihil probaret: quare si præcipua probationum Willisianarum capita omisisset, proprio se telo jugulasset. Verum si ultra vicesimam

viceſimam Willifianæ verboſitatis
partem reperiffet, non ſynopſin,
ſed prolixam & enervem naga-
rum ſarracinem contemniſſet: Si
autem vel unicum rationum Wil-
liſianarum apicem, cujus memi-
niſſe fuiſſet operæ præſtium, re-
tenuit, cur locum aut paginam
non aſſignavit medicus Oxoniensis?
quod quum non fecerit, illius ſuo
more mentiri patiemur. Cæterum
quam hîc calumniam examinatori
immerito vindicator impingit, nos
meliore titulo in ipſam retorque-
bimus in ſequentibus, cumq; par-
ticularibus iſtantiis oſtendemus,
dexterimum Artificem adverſarii
argumenta e conſpectu ſubtra-
hendi, ne cauſam ejus conclama-
tam evincant.

CAP. III.

Animadversiones in caput secundum Vindicationis.

Vind. p. 4. **S**ENEX bonæ spei arietat in febris descriptionem ab eo positam, eamq; calumniatur, quia non est definitio perfecta constans ex genere & differentia, &c. Quid ni equo jure poterit & anserem culpare quia cygnus non sit factus?

Examinator in ipso primi capitis Limine notaverat *Willisium* in tertii capitis summario definitionem febris fuisse pollicitum. Idem pag. 15. notaverat *Willisium* conscius quam imperfecte febrim definivisset, ejus descriptionem exhibere licet definitionem promississet: Id Terræ filius ingeniose subticuit, ut occasionem arriperet *Mearam* culpandi, ac dicendi, anserem pari jure culpari posse quod Cygnus non sit factus. Præviderat

viderat & præoccupaverat hanc argutiam *Meara*, dicendo aliquem pro *Willisio* forte responsurum, illum non accuratam febris definitionem, sed descriptionem, ejus naturam utcumq; exprimentem, exhibere voluisse, & regeffit *Willisium* talem descriptionem exhibere debuisse quæ partem affectam saltem explicaret, quam objectionem artificiosè dissimulavit Vindicator, quum quod referri posset non occurreret. Tandem Examiner p. 8. objecerat, *Willisium* qui veterum de febre doctrinam evertere, aliamq; astruere aperte profitebatur, novæ doctrinæ accuratam apodixim, quæ absq; definitione haberi non potest, proponere debuisse, vel veteris doctrinæ affectas insignis perviciaciæ, quæq; viros prudentes & Philosophiam professos minime deceat, non insimulare: Cujus objectionis pari prudentia nec minore fraude obliviscitur Vindicator.

Willisius

Vind. p. 5. Willisus febrem tantum describere proficitur, forsan quia putavit rei cuius natura admodum lata atq; diffusa est, quaq; species sub se multiplices continet definitionem exactam vix quadrare.

Dogmatici plures agnoscunt febris species quam Willisus, multoq; maiorem in illis diversitatem ostendunt. In omnibus tamen unam rationem genericam inveniunt, cuius ratione omnes illae difficultates Levi negotio conciliantur & in perfectae definitionis Cancellis compinguntur, quod novam medicinam parturientes omnino nequeunt assequi.

Ibid. Attamen quid si dicamus vel invitâ Mearæ Dialecticâ febrem hic recte definiri?

Id si dixeris Terræ fili & non probaveris, Meara concludet Willisianam definitionem Anserinam esse non Olorinam.

Ibid. Atq; sanguineum esse subiectum, ejusque effervescentiam & motum inordinatum esse febris causas

fas

Sas tum formalem tum efficientem.

Igitur ex medici Oxoniensis Logica idem erit ejusdem rei causa efficiens & formalis, adeoq; idem efficiet seipsum: doctè & præclare.

Satis prolixâ argumentatione Ibid:
(quam quidem ille, ne ignorent po-
steri quantum sit versatus in pro-
borum Authorum monumentis, ex
Sennerto i. de febribus, cap. i. suf-
fragatus est) evincere nititur, quod ca-
lidi Innati mala Temperies sit febris
causa tum formalis tum efficiens.

Ne ignorent posteri quam male medicus Oxoniensis Sennertus intelligat, quam imperitè Mearam calumniatur, stupida utriq; mendacia imponit. Nusquam enim dixit Sennertus, nusquam Meara calidi Innati malam temperiem febris esse causam tum formalem tum efficientem. Dixit autem loco citato Sennertus partes solidas esse febris subiectum, causam (formalem sc.) esse calorem præter naturam in corde accensum. In proximo autem Capite effici-

C

entes

entes febris causas enumerans, eas ex Galeno quinque constituit, motum (corporis non sanguinis) putrefactionem, pororum constrictionem, contactum rei calidæ & rei calidæ admixtionem. *Mea* similiter febris subjectum posuit partes solidas, temperamenti vero, sive calidi Innati ametriam posuit febris quidem causam formalem, efficientem autem, non febris, sed actionum in febre vitatarum, quæ febris sunt effectus: tam scitè sc. Medicus Oxoniensis causam cum effectu confundit.

Vind. p. 6. Cumque calidum Innatum in solidis partibus constituerat, ipse infert febris essentiam non in sanguinis, sed in partium dyscrasia consistere: quam subtiliter & acutè hæc! ergo secundum Te omnis febris erit hectica.

Clodius accusat mæchos, Catilina Cethegum. Plagiarius iste qui nuper furti ex Senerto *Mea* ram detulerat, jam furti ex eodem *Sennerto* manifestus deprehenditur.

tur. Confule *Terræ-fili* hæc *Sennerti* verba & furtum agnosce. *De feb. c. I.*
Neq; si solidis tantum corporis partibus morbum tribuamus, idcirco omnis febris erit hectica. Sed potuisti Tu ex ejusdem *Sennerti* verbis tuæ objectionis (si tamen tuum dici debet quod furto acquisivisti) solutionem haurire, ubi dixit. *Notandum enim calorem solidis partibus duobus modis inesse posse* $\chi\sigma\chi\epsilon\mu$, sc. & $\chi\sigma\theta\epsilon\mu$: priori *Ephemer*as ac *putridas*, posteriori *hecticas* attribuit: quæ solutio quantumvis vera, non impedit quò minus ego aliter, nec minus verè respondeam triplicem esse in partibus solidis substantiam, spirituosam sc. carnosam & seminalem, dicamq; *Ephemer*as in spirituosam, *putridas* in carnosam, *hecticas* in seminali consistere.

Sed jam supponamus *Meare* argumentum ex *Sennerto* fuisse haustum: idcirco ne responso indignum censi debet quia fuit *Sennerti*? An non tu potius quæ

tua est solerti;) ideo Senverti possessionem reperis, ut furtum vociferando suppresseres argumentum, cujus hæc fuit summa.

Sanitas & morbus sunt contraria : ergo à contrariis causis oriuntur : at sanitas ab actionum integritate procedit : ergo morbus ab earundem vitio. Actionum autem integritas à temperamenti partium solidarum eupragia procedit : ergo earum vitium ab earundem partium cacopragia. Rursus, Contrariorum siue sanitatis & morbi idem est subiectum : ergo cum actionum integritas in partibus solidis ut subiecto hæreat, earundem vitium, siue morbus in iisdem partibus ut subiecto hæere debet. Huic argumento respondisse debuit Vindicator si Willis. voluit defensum.

Vind ibi. Discrimen inter febrem hecti-
cam & Synocham vel Galeno &
priscis Medicis (quos ita reuereris)
iudiciis statuitur, quod hæc in
sanguine, illa in solidis partibus
fundatur.

Nec

Nec Galenus, nec antiquorum quisquam febrem aliquam in sanguine fundari dixit: fundari enim idem apud te debet significare quod subiecto inhaerere: omnes autem tum prisci tum recentiores immediatum febris subiectum ponunt Cor: febris autem humoralis causam efficientem statuunt sanguinis incalescentiam, quæ mediante Cor & reliquæ partes accenduntur, ut Examiner expressis notavit verbis in Examini pag. 10. ubi ansam tuæ cavillationi præcluserit. At Tu, quem statim *Causam cum effectu* confundentem vidimus, jam pari inscitia *subiectum cum causa efficiente* eamque non immediata confundis.

Contenderat Examiner sanguinem non esse febris causam efficientem, quia omnes corporis viventis actiones à principio vitæ particeps oriuntur: sanguis autem in hunc censum admitti non debeat, quem sic adorat Vindicator.

Vind. p. 7.

Hic contra rationem primo, & ipsius sensus testimonium, negas sanguinem vitæ participem, cum sit ipsius vitæ fons, ejusq; uti & anima sensitiva subiectum immediatum, id quod ex Harvæi observatione liquido constat, vel (quia hujus auctoritatem contemnis) tui ipsius oculi (modo in Anatomicis sis quicquam versatus) Te doceant sanguinem primo vivere.

Papé! quantus argumentorum cumulus! quantum robur! quas turres adamantinas non deiciant tot machinæ ac tam terribiles? Ratio, sensus testimonium, Harvæi observatio, proprii oculi, Racte omnia: sed rationem omnino nullam adducit Vindicator, nullam Harvæi observationem, nullum sensus indicium, proprii oculi refragantur. At inquit, Harvæi auctoritatem contemnis: Equidem existimo Mearam Harvæi auctoritatem nihili facere: observationes tamen ejus, si quas experienciâ vel autopsiâ comprobandas adducit

ducit, recipere & revereri : ejus
 autem observationem quam à te
 hñc intelligi (locum enim nullibi,
 quod scias, assignasti) arbitror,
 quia tu tergiversaris, in medium
 ego adducam. Illa habetur libro
 de Gener. Animal. exerc. 14. pag.
 58. edit. Amstelred. Ubi dicit, *In*
inspectione ovi secundo incubatus
die nihil sanguinis apparere, sed
albam maculam cum quibusdam
circulis albis tanquam circino ductis
qui punctum album pro centro ha-
bent, quæ Exercitat. 15. p. 60.
dicit esse partium solidarum linea-
menta : sanguinem autem quarto
tandem incubatus die, sive tertio
inspectionis accedere lineâ exili
purpurascente rutilantem testatur
in eadem Exercitatione 14. quem
sanguinem alibi dicit, non in centro
pulli, sed in Limbo exteriori (qui Pag. 62.
Glissonio chorion membrana est)
primum apparere. Hæc illa est cele-
bris Harvei observatio quam vin-
dicator (nullam enim aliam aut
ille producit, aut mihi videre
 C 4 contigit

contigit) toties citat pro sanguinis vita & primogenitura astruenda ; sed quomodo alterutrum hinc deducat, paradoxum est : nam quod ad primogenituram sanguinis attinet , illi hanc observationem refragari manifestum est, quum solidarum partium lineamenta ante sanguinem existeret conficiat : Vitam autem sanguinis hinc fortasse ideo colligi contendet, quia simul cum sanguinis accessu, non antea, pulsatio conspicitur ; verum cum pulsatio vel ad spirituum vitalium productionem, ut communiter Medici dogmatici, vel ad sanguinis ex chylo elaborationem, ut asserunt novæ Medicinæ compilatores, instituitur, idq; alibi quam in corde fieri non possit, recte concludi potest facultatem pulificam non sanguini sed cordi ascribendam esse, quia sanguis, non in corde solum & arteriis, sed etiam in venis pulsaret si propriâ vi pulsaret : non pulsât autem cor ante accessum sanguinis

sanguinis, quia frustra pulsaret
ante accessum materiæ quam ela-
borare debet. Hec argumentum
tam fusè prosequendum duxi, ut
illud imposterum repetere non sit
opus in pluribus locis ubi à vino
dicatore allegatur.

*Quin etiam sacra Litera hoc ibi.
clare testantur ubi sanguinis esus
interdicitur, quia sanguis animalis
vita est.*

Sacræ literæ per vitam intelli-
gunt nutrimentum, quod pro exa-
minatore facit qui sanguinem fa-
tetur corporis nutrimentum.

*Textus Hebraicus quiddam am-
plius significat, nempe sanguinem* Ibid.
*esse animam, unde impietas quam
in Harvæo imputasti, in te potius
redundat qui hæc ignorasti.*

Terræ filius non sine ratione ad
textum Hebraicum provocat qui
in Latinis ferulam ad singulas
paginas meretur. Animæ igitur
essentia non consistit in Willisii
(textui Hebraico non refragatu-
ri) spirituum animalium systasi,
diataxi

diataxi, hypostasi, five umbratili
 substantia, sed in sanguine : at
 tu statim dixisti sanguinem esse
 vitæ atq; animæ immediatum sub-
 jectum. verum subjectum animæ
 non est ipsa anima. Sed suppona-
 mus in *Harvæi* & Medici Oxoni-
 ensis gratiam sanguinem esse ani-
 mam, quid inde sequetur ? nempe
 sequetur in febre Animæ non cor-
 pori medendum esse, cum ex *Wil-
 lisio* febris subjectum sit sanguis
 id est, anima, non corpus five
 partes solidæ : quam subtiliter &
 acutè sacras literas Interpretatur
 Terræ filius ? quam ingeniosè *Har-
 væum* impietatis absolvit ? quam
 consequenter sua & *Willisii* dog-
 mata connectit ?

Vind. p.
 7, 8.

De sanguinis vita infra fustas
 dicetur, ubi ostendemus sanguinem
 esse caloris principium, atq; cali-
 dum quod dicitur Innatum omnino
 à sanguinis influxu pendere : unde
 facile sequitur non calidi Innati
 arretiam sed sanguinis ipsius dys-
 crasiam febris esse causam.

Bene

Bene est quod alicubi inferius sanguinis vitam astruere, eumque caloris principium esse probare intendas: hactenus enim nihil præstitisti. At inquis, *calidum Innatum à sanguinis influxu pendet*: Concedo dependere ut à pabulo quo continuo reparetur: hincne concludis sanguinem esse caloris principium? æquo jure concluderes cibum & potum esse hominis principia à quibus ut pabulo dependet. Præterea qualis est hæc consequentia? *Calidum Innatum à sanguinis influxu pendet*: ergo non calidi Innati amentia, sed sanguinis dyscrasia est febris causa: ego æquè rectè concluderem baculum esse in angulo.

Dixerat Examinator febris essentiam non consistere in sanguinis effervescenzia, propterea quod hæc sine illa esse possit & è contra, & instantiam fecerat in febre hectica, unde ita insurgit Vin-
dicator.

Vin. ibid. Itane credis in febre hectica sanguinem supra modum non effervescere?

Sanguinem in febre hectica primaria & solitaria semper effervesce nec Examiner, nec quicumque prudens credit, cum in principio adeo exilis sit calor, ut cognitu difficillimum sit an aeger febricitet, quod non contingeret si febris ejusmodi motus & fervor sanguinis essent conjuncta.

Ibid. Undenam igitur in hoc morbo pulsus celer & creber, genarum rubor, calor in volis manuum, sudores nocturni?

13 In primo hectica gradu, qui tamen vera est hectica, non sunt ejusmodi signa: in secundo & tertio hæc proventi morbi signa adsunt: nimirum nisi hæc signa adessent non dignosceret morbum Medicus Oxoniensis, ac proinde febrem in initio facile curabilem præ ignorantia invalescere permetteret, ægrumque perire. In principio febris hecticae nunquam

numquam adest genarum rubor, qui non nisi ab anathymiali putrida ex visceribus emergente oritur, quando sc. putridæ ad hecticam fit epigenesis: pulsus celer & creber cum possit esse absq; aliqua febre, etiam in principio febris hecticæ nonnumquam cernitur: sudores nocturni à populatoria caloris hecticæ indole, etiam in principio nonnumquam apparent, nec tamen sanguinis effervescentiam aut motum comitem habent. Fiunt enim nonnumquam à plenitudine, quam citra febrim per sudores natura per cutim amandat. Neutrum igitur horum signorum, si sit solitarium, febrim hecticam ostendit, neutrum etiam non solitarium sanguinis effervescentiam & motum semper testatur: in ejusmodi enim sanguinis motu & effervescentia pulsus est vehemens & impetuosus, quod à celeri & crebro non parum differt.

Vi. l. p. 8.

De febre hectica rectè observavit Doctissimus Willisius eam sepiissime à pulmonum, quandoq; etiam ab aliarum partium ulcere intestino procedere: quod Galenus etiam innuit, &c.

Doctissimus oportet fuerit *Willisius* qui hæc observaverit quæ nullus Medicus unquam negavit, nullus vel maxime ignarus ignoravit, ut supervacaneum fuerit *Galeni* authoritatem adducere. Sed cum quæstio sit an febris hectica solitaria possit esse absq; observabili sanguinis effervescencia, non de symptomatica aut complicata quales *Willisius* exprefit loco à te citato, tu indoctissime has cum illà confundis, & ineptissime quæris quæ potest ulcus in loco privato latitans calorem in solidis totius corporis partibus accendere, nisi quod prius Labem sanguini aspergat, eumq; fervesciat. Nec enim quæstio est an sanguis in febre calefiat, sed an sanguini incalescentia partibus solidis

non

non calefactis febrem semper accersat.

Hoc Doctissimus Willisius ca. I I, de febribus clare ostendit, licet in illum febris hectica considerationem Omnino præterisse falso affirmes.

Doctissimus *Willisius* in capitis tertii summario febris definitionem & divisionem pollicitus, primum, ut vidimus, vel non præstitit, vel male præstitit. Secundum ad Septimum caput distulit, ubi indoctissimè febrim hecticam, quam inter continuas memoratam oportuit, omisit, nec vel semel nominavit: in undecimo vero solam symptomaticam nominavit, sed nec naturam ejus expressit, nec subjectum aut causas enarravit, nec an aliquando solitaria sit sive primaria vel leviter insinuavit. Cæterum *Meara* imponit *Terre-filius* dum ait eum falso affirmare *Willisium* febris hecticæ considerationem Omnino præterisse: *Meara* enim solummodo dixit

dixit *Willisium* ejus non meminisse dum febris species ex triplice fermentationis modo oriundas enumeraret. Vindicator *Omnino* ex suo adjecit & periodi finem fraudulenter omisit.

Alteram fervoris & motus sanguinis instantiam fecerat Examiner in Rheumatismo, scorbuto, multis morbis cutaneis, mensium profluvio, narium & hæmorrhoidum fluxu sanguinolento. Cui regerit Vindicator.

Vin. p. 101 Huic facile erit referre, quod licet in ejusmodi casibus sanguis commovetur, tamen non proprie effervesce dicatur, saltem *Willisianâ* effervescentiâ. Sed quænam tandem est illa? Nulla nisi quam particula sulphurea aut spirituosæ nimis exaltata, aut particula heterogenea sanguini confusa induxerint.

At unde constare potest ejusmodi particulas spirituosas aut sulphureas exaltari aut heterogeneas sanguini misceri, nisi ex sanguinis

guinis motus & effervescencia
Cum igitur in Rheumatismo &
Scorbuto ejusmodi motus & ef-
fervescencia advertatur, conficitur
particulas spirituosas & sulphu-
reas exaltari, vel heterogeneas
sanguini misceri, & consequenter
Willisiana effervescenciam in
illis contingere, quæ cum contin-
gat sine febre, sequitur febrem
à sanguinis effervescencia esse se-
parabilem, quod examinatori fuit
probandum.

Præterea in *Exam. p. 14.* obser-
vaverat *Meares* (quod silendo fas-
sus est *Vindicator*, & si neget quo-
tidiana convincetur experientia)
sanguinem in Scorbuto & Rheu-
matismo, saltem inveteratis, de-
tractum semper putrem & ad-
ustum apparere, quod prægres-
sum incendium & fervorem cer-
tissime indicat. Unde conficitur
quicquid *Vindicator* de particu-
larum spirituosarum & sulphurea-
rum exaltatione, vel heterogenea-
rum admixtione fateatur vel ne-

D

get,

get, sanguinem ejusmodi corruptum inter putrescendum incaluisse, & ex eo calore in motum insurrexisse, quod quum contigerit sine febre, examinantis thesin inconcussam ostendit.

Vind. p. 11 In Scorbuto, Rheumatismo & Morbis cutaneis plerumque particulae sanguinis salinae exaltantur, & commota quasdam ciunt inordinationes: quae cum sint inordinatae, febrem generalem non inducunt quandoque tamen praediti affectus, quatenus particulae salinae exaltatae alias etiam commoveant, febrem anoma- lam aut febriculam conjunctam habent.

At quoniam tandem sunt haec novae Medicinae mysteria, & febris generalis, anomala, febricula. Febricula oppositam debet agnoscere febrem gravem sive intensam. Febris anomala opponitur regulari, & neutra ad questionem at- tinet, quae quaeritur an febris possit esse absque motu & effervescentia sanguinis, vel e contra.

Febr

Febri generali debet opponi febris aliqua particularis: sed quoniam tandem est illa? nisi intelligat febrem in communi quatenus suas species comprehendit, quod æquè à proposito nostro aberrat. At forte intelligit febrem omnes corporis partes occupantem, eamque contradistinguit à febre parti aliqui peculiari insidente: sed febris affectus est universi corporis, vel saltem cordis, inde reliquis partibus communicatus, quare non potest dici particularis: & si daretur ejusmodi febris in parte aliqua particulari, an non illam communicandam reliquis per motum sanguinis circularem iuraret Medicus Oxoniensis?

At, inquit Vindicator, *Particule salinae licet moveantur, cum sint incendii incapaces, febrem non excitant.* Sed erroneum est dicere particulas salinas exaltari & moveri citra incalescentiam, cum, motus in alteratione & fermentatione contingentis, calor sit principium.

scriptum. Sal vero stupre indole ad
 motum fit ineptum: quod & chy-
 mier debent agnoscere, qui salern
 coagulationis & fixationis princi-
 pium statuunt, quibus motus &
 exaltatio opponuntur: hinc duo
 videtur consequi primum, salern
 quando volatilis exedit non mo-
 vetur per se, sed propter admixti-
 onem sulphuris: idem enim non
 potest esse oppositorum princi-
 pium secundum, in quacumque altera
 ratione salern moveri contingat, ibi
 sulphur adiungi necesse esse: ex qui-
 bus facile deducitur vindicatorum
 frustra ad particulas salinas tan-
 quam incendii incapaces recurrere.
 Sed quicquid dicamus, decre-
 tum est vindicatori possem effe-
 vescentiam febris excitativam ag-
 noscere, nisi qualem ob sulphur
 exaltatum in vino deprehendi-
 mus. Verum quum febris à *Willisio*
 definitur, motus & effervescentia
 sanguinis, & utrumque in Rheuma-
 tismo, Scorbutico, mensium &
 hamorrhoidum profluvio conspi-
 ciatur,

ciatur, sequitur ex Willis senten-
tia ejusmodi morbos nunquam
posse esse sine febre, cujus con-
trarium non raro experimur. Nec
(quantum ad praesentem quastio-
nem attinet) refert an ejusmodi
motus & effervescentia à sale an à
sulphure procedant, quanquam
in promptu sit ostendere vini ef-
fervescentiam non tam à sulphure
quàm à tartaro proficisci, quem par-
ticulis salinis magis quàm sulphureis
abundare non est quod ambigemus. *Vind. p. 11*

¶ Quod ait Vindicator, *Incales-
centiam sanguinis à vini potu aut
citato exercitio quo statim sedatur
febrem non esse*, libenter agnosco,
& magnopere contra ipsum facit.
Sanguis enim ita incallescens &
confestim attemperatus, perma-
nentem partibus solidis calorem
non imprimit, ac propterea febrim
non accersit, unde apparet parti-
um non sanguinis incalescentiam
immediatam febris causam esse.

¶ Addit Vindicator, *Hemorrho-
gias immensas absq; febre con-*

Ibid.

tingentis saepe febricula praeredit.

Quid autem si semper non praecedat?

Vind p. 12 Ut plurimum immoderata sanguinis profluvia in scorbuticis, alijsq; haemorrhagiæ obnoxiiis contingunt quia partium totus valde laxatur, ut vasorum ostiis debiscantibus sale fixa multum imbutis, sanguis arteriarum oscula referet, venarum autem difficulter subeat, unde foras erumpit siue immodica perturbatione.

Sanguinem extra servorem in ejusmodi motum inordinatum non erumpere conficit cum corruptela in scorbuticorum sanguine jam memorata, cum aestus & impetuofus ejus ab una parte ad aliam cursus & recursus, cum deniq; ipsa ostiorum apertio sanguinis acrimoniae à nimio ardore oriundae ascribenda. Interim par est *Terre filio* gratulemur tam propitium salis hujus fixi ingenium in eam gratiam arteriarum oscula referantis, & venarum obturantis.

Præ

Præterea in istis casibus sæpe ad *Ibid.*
sunt ingentes viscerum obstruc-
tiones ut sanguis eorum anfractu
libere pertransire nequeat.

In febribus intermittentibus
viscerum obstructions negantem
videbimus Medicum Oxoniensem,
quæ circulationem alicubi impe-
diant, quas hic nullâ utilitate
concedit. Ipsæ enim obstructions
sanguinem morâ & ventilatione
negatâ accendunt, ut æstu mira-
bili cieatur, & quaquaversum fe-
ratur ut exitum inveniat, quo ne-
gato viam sibi vi aperit, ut ex
historiis tum *Mearamis de Balman-*
no & muliere Bristolensi, tum
Willisianâ a te, quem penes fides
sit, relatâ contat: In quibus ægris
quum sanguinis orgasmus & ef-
fervescentia citra partium soli-
darum inflammationem contige-
rit, febris non fuit accensa quan-
tumvis sanguis in caluerit.

Quod ad fluxum sanguinis men- *Vir. p. 13.*
struum attines videtur quod san-
guis ad turgescentiæ plenitudinem

assurgens effarvescere incipiat: sed quoniam massa ejus ab ista evacuatione depletur & ventilatur, temperiem reconperat: è contra quando fluxas menstruas subito supprimuntur, observare est febrem succedere.

Sæpius dictum est sanguinis quemcunq; fervorem, nisi morâ partes solidas accendat, febrem non inducere, ut in fluxu menstruo nec valde tardante nec diu suppresso contingit: si autem omnino non succedat, vel subito sistatur, morâ partes solidæ incalescunt: si autem tempestriva sequatur evacuatio, quantumvis sanguis incalescat, febris non sequitur, quia partium solidarum inflammatio ab evacuatione prævenitur.

Ibid.

Atqui ut sanguis alicubi exitum inveniens ubertim prorumpat, effarvescentiâ nihilo magis opus est, quam ut idem è vena pertusa sponte sua effluat.

Solertissimus Terra-filius à quæ-
sitione libenter aberrat. Hic enim
non

non controvertitur, an sanguini, ut
invento exitu ubertim erumpat,
effervescentiâ opus sit: hoc enim
illi cum vino aut aqua commune
est, quæ vasis pertusis violenter
erumpunt: sed an eadem, ut, quem
admodum in Scorbuticis, vi sibi
viam aperiat, effervescentiâ sit
opus: quemadmodum si quis quæ-
reret, an vino quod inter fermen-
tandum vasa diligentius obturata
diffilire facit, major insit fer vor,
quam eadem extra fermentatio-
nem, si patente exitu prorumpat.

CAP. IV.

Mearæ adversus Willisium argumenta reticet Vindicator. Martini Kergeri de Willisio Elogia Willisii Rationes pro succo nervoso dillantur.

IN Capitis huius titulo *Glissonii* succos nervosum & nutritium se asserturum magnificè pollicetur Medicus Oxoniensis, at neutrum præstat, sed quoad succum nervosum, *Glissonium* *Glissonio* ipsi defendendum committit; succi nutritii propugnandi alium pollicetur locum, quod pari fide præstabit. Quinimmo clientis sui primarii, nempe *Willisii*, nudum & inermem latus *Mearæ* telis exponit, nec vel leviter excusat ejus inficetiam, succum nutritium contra Græcorum omnium sensum Gracæ voce non chylum sed chymum vocantis; nec rationem reddit

dit cur eundem, non recentem & vegetum, sed veterascentem & effatum, partium nutritioni destinet, nec cur succum nervosum sanguini misceat & remisceat contra *Glissoni* mentem asperam & scabrosam naturam partium nutritioni ineptam à sanguine contracturum: Ne tamen nihil omnino dixisse videatur, ita pro *Willisio* decretoriè insurgit.

En hic grave crimen Willisio Vin. p. 14. *objectum, nempe quod multa dicat, sed nihil prober.*

Non solus *Examinis* Author id criminis *Willisio* objecit; etiam *Martinus Kergerus* eundem movet lapidem, & in *Willisio* probationem desiderat tot ^{proposiciones} quibus referta ejus scripta sunt: ego hic pauca ex libro ejus de fermentatione subjungam, ejusde *Willis.* elogia alio in loco exhibiturus. *Martinus Kergerus* de Ferment. Sect. 1, Cap. 3. fol. 15. Verum cum Authori huic (*Willisio*) familiare sit, sua sine probationibus ponere, non anxie

anxie in ejus confutatione ulterius
 laborandum censeo, quoniam alla-
 ta eadem facilitate quæ ponuntur
 tolluntur. Idem Sect. 1. Cap. 12.
 fol. 107. Quod tamen tota diatriba
 non probat, vel quo modo intelli-
 gendum sit, non edocet: unde refu-
 tatione quoque non eget. Id. p. 120.
 Verum hæc quidem dicuntur sed
 sine omni addita probatione, quare
 vereor! ne veritatis Philosophi-
 cæ examen sustinere non possint.
 Justissimam hanc Kergeri contra
 Willisium accusationem vindica-
 tor diluit Mearam culpando, quod
 Propositiones suas minime cohe-
 rentes syllogismis tantum & Ca-
 preolis & dialectica mutuatis vin-
 ciat & connectat. Sed indulgen-
 dum est Terræ-filio ut fictitiis &
 nihil significantibus terminis ser-
 monis elegantiam inter ignaros
 ostendet: Indulgendum pariter
 Willis. ruinosum Pyretologiæ edi-
 ficiū experimentis & instantiis
 impertinentibus fulcire. Quin
 immo orandus est ne methodum
 suam

Vin. ibid.

suam elegantem diu boni h. & ac-
curatam, solacis nimirum pas-
sim conditam. *Spinosus* (quos non
intelligit) *Logica* clenchit asperam
reddat & incultam. *Verum*, instat vir egregius, succum
nervosum, quin iunio & nutritiuum
le Doctore Willisio gratis assignari:
De succo nervoso perpendat ille
que ab Authore nostro in tractatu
de Anatome cerebri scripta sunt, &
argumenta pro ejus existentia ibi-
dem allata diluat si possit.

Vin. p. 17.

Ibid.

Examini Authori nec vacat
nec opere pretium existimat per-
pendere tractatum Doctoris Wil-
lisii de Anatome cerebri, quo il-
lum *Terra-filius* ideo credo re-
mittit, ut elogia quibus cum Wil-
lisus ibi accumulatur, pluribus in-
notescant, quibus ut vicem red-
dat, *Willisium* nullibi sine docto-
re, clarissimi, doctissimi, addi-
tamento compellat: ita sc. vult
invicem scubunt. Ego vero ut Me-
dico Oxoniensi rem gratam face-
rem, eo me contuli & Doctoris

Willisii

Willisii Doctorales Insuper in istius tractatus capite vigesimo percurri, rationes ejus, seu potius rationum umbras, nimbo ne umbras quidem, perpendi adeoque ne jam facti pander, in temporis in illud impensi iacturam pretio non levi velim redemptam. Sed Terre filia obsequendum, & Doctori Willisii nugis respondendum est.

Will.

Anatom.

Cereb.

cap. 20.

Nisi spiritum animales jugiter emanantes in tali latere, fuerit se. nervoso, qui illis pro vehiculo est, fundarentur, ipsi non essent contigui, neque animae sensitivae systasin connecterent aut continuare possunt. In capite autem proxime precedente animae sensitivae hypostasin, sive essentiam in spirituum animalium diataxi sive ordinatione posuerat, quae solummodo sit spirituum illorum systasis quaedam sive umbratilis subsistentia.

Non Lectore tuis opus est, Willisii, sed Apolline fibris. Quis enim tot anigmata comprehendat?

dat, in quibus, si quid significant,
tot sunt errores, tot stupores
quot verba. Animam sensitivam
non agnoscis esse substantiam, sed
accidens, seu quod minus est, sub-
stantia modum, spirituum scilicet
diastasin sive ordinationem, quod
idem de rationali affirmare debes
cum in homine anima, sensitiva &
rationalis non distinguantur, si-
cuti nec in bellua, sensitiva & in-
rationalis sive belluina: deinde ais
animam sensitivam systasin per spiri-
tus animales connecti: hic nup-
ram assertionem tuam tu ipse
destruis, animam substantiam ag-
noscendo, sed discretam, quæ o-
pus habeat vinculo quo partes
eius connectantur, quas etiam alio
vinculo, succo sc. nervoso conti-
neri, ne effluant, te statim asseren-
tem videbimus, atq; ita vincu-
lum vinculi in infinitum ut con-
stituas necesse est, nisi ostendas
cur primum vinculum alio vin-
culo magis opus habeat quam
secundum tercio & sic de cæte-
ris

ris. Quid autem hoc est quod
 ais animæ sensitivæ essen iam esse
 umbratilem subsistentiam? Hic
 Oedipo quopiam opus esset: at
 forte animam sensitivam non cre-
 dis realiter sed tantum umbratice
 subsistere, eamq; ut & reliquas
formas & qualitates inania esse
figmenta existimas, ut dixisti initio
 tractatus de fermentatione; ex
 quo censu quomodo animam rati-
 onalem excludas arduum est con-
 jicere. Quis autem credat spiritus
 animales latice quopiam tanquam
 vehiculo indigere? an scilicet ut
 expeditius moveantur? cui enim
 alteri posui inserviret vehiculum?
 Atqui humor quicumq; impedi-
 mento potius in motu foret spiri-
 tibus, qui fere in instanti per
 modum irradiationis quocunq;
 latice velocius ferri debent, quod
 tu in eodem capite nono affirmas
 ubi ais, *Spiritus animales systema-
 tis nervosi partes irradiare ac citis-
 sime transire, ita ut vix lumen per
 medium diaphanum celerius feratur*
 quam

quam spirituum ab una extremitate ad aliam communicatio insinuat.

Sed (ait Willisius) absque humore ejusmodi spiritus animales non essent contigui. Sed nuper dixerat illos animæ sensitivæ instantin connectere, quod ut exequantur, illos non tantum contiguos sed etiam continuos esse oporteret: ad hoc autem ut sint contigui non opus esset liquore aliquo seu vinculo, licet ad continuitatem vinculum esset necessarium. Sed perinde est Willisio contiguum dicat an continuum.

2. Hippocratis auctoritatem urget Willisius dicentis Convulsiones fieri ab inanitione & siccitate, quod ideo ait contingere quia humore in nervis aut fibris deficiente, spiritus ab invicem distracti sejunguntur, tamen ut mutuos amplexus & manuum quasi complicationes usque retineant, corpora continentia flectunt, contrahunt, & in Spasmos agunt. Sed

E

Hip-

Hippocrates dixit Convulsiones
 fieri ab inanitione & repletionē;
 sunt autem Convulsiones ab ina-
 nitione propter defectum succi
 nervum nutrientis unde siccescit
 & facultati motrici propter rigi-
 ditatem inobediens redditur: im-
 mo & brevior, ut in chordis are-
 factis videmus unde membra con-
 trahuntur, ut non necesse sit an-
 tes istas manuum complicationes
 & spirituum mutuos amplexus
 committi nisi & in chordis con-
 tractis alios etiam spiritus, alios
 amplexus & manuum complicati-
 ones somniamus: nec ad nervi tem-
 periem & humiditatem conser-
 vandam, præter proprium nutri-
 mentum, succum aliquem nervo-
 sum fingi necesse est nisi & parti-
 cularem cuilibet membro succum
 ab eius nutrimento diversum as-
 signemus. Sed *Willisio* facile ig-
 noscemus, si *Hippocratis* mentem
 non assequutus sit, cujus ne uni-
 cam paginam illum unquam le-
 gisse existimo. Interim observe-
 mus

Willisius enim *Vindicta*
mus convulsionem, immo & rigi-
ditatem non à sola nervi siccate
sed nonnunquam à frigore conge-
lante, à plestitudine diuturne à
matrice, nullo citra spirituum
animalium defectum contingere
posse.

3. *Argumentatur* Willisius ten-
dium partiumq; nervosarum vul-
nera & abscessus Icthorum tenuem
sanguini dissimilem fundentes, testa-
re succi per ipsi diffusionem, quad-
am in gangliis & tumoribus stru-
mentis observantur.

A Glissonis suffusus est hoc
argumentum Willisius, cui & ab
Examinis Authore responsum est
huiusmodi humores, non esse suc-
cum aliquem nervosum & partium
ex quibus effluit, nutrimento di-
stinctum, sed earum esse alimen-
tum semicoctum, quod effluit re-
tentrice visio à vulnere vel abs-
cessu debilitatæ & alimentum ad
justæ assimilationis tempus reti-
nere nequeantis.

Glisson.
Anatom.
hepat.
c. 45.
Meera
Exam. p.

33.

4. Eliget inter horum quod sit
cum nervosum in cerebrum & ner-
vos spiritus insucentur eorum me-
tus observare, qui vigilantibus osci-
tationes & pandulationes effi-
ciat.

Succus igitur nervosus in Ce-
rebro vel nervis non generatur,
sed aliunde illis communicatur.
Sed unde obsecro? In proxima
pagina dixerat illum a cerebro &
nervis in totum dispensari: hic
illum cerebro & nervis communi-
cari contendit: Quamvis contra-
dictionum Labyrinthus? atqui
oscillationes & pandulationes a
flatibus oriuntur, non meatus ce-
rebrum sed musculorum poros ob-
struentibus, quos ab humore al-
quo non oriri, dissipationis facil-
tas & promptitudo ostendit.

Denique, ut Willisus, in promptu
esset ostendere quod a nervos ha-
moris depravatione melancholia,
mania, & mirabiles quaedam af-
fectiones convulsivae procedunt.

Dolendum est, ~~Doctorem Willis-~~
 mus horum affectuum ætiologiam
 tam expeditè demonstrabilem, po-
 steris invidisse. Interim observa-
 bimus illum objectioni, quam sol-
 vendam suscepit, non respondisse;
 quæ quaeritur cur sectis nervis nul-
 lus ejusmodi succus effluat, cur
 iisdem ligatis nullus tumor supra
 ligaturam observetur. Quod
 enim dicit, succum nervosum tam
 esse subtilem, ut asperius tractatis
 nervis, in vapores abeat impercep-
 tus, somnion est ridiculum. Si
 nervi sectionem præcessisset diu-
 rna frictio, vel attritio, posset
 forte conosci humorem tenuem
 in vapores resolvi, cuius tamen
 existentia aliunde probari deb-
 ret: in sectione autem quæ subto
 fit, quid ejusmodi evaporationem
 efficere possit? Quod ulterius ait,
 animalium recens natorum nervos
 ligatos supra ligaturam tumore,
 ut verum sit, parum refert, nisi &
 in adultis idem contingat, quibus
 & major spirituum animalium, &

Author Exemplis pag. 37. attul-
 lere verba *Glissonii* negantem
 roscidum humorem a partium
 nervosarum vulneribus stillantem,
 viscosum a fracturis exudantem
 per venas aut arterias defari
 posse: Eadem verba sed sensu as-
 firmativo repetit *Meara*; primum
 fraudulenter subicit Vindicator.
 Uter igitur censuram meretur;
Glissonius qui dixit, *Meara* qui
 repetiit; an Vindicator qui ejus-
 dem criminis (si crimen dicendum
 est) *Glissonium* absolvit. *Mearam*
 damnat?

Tandem hoc caput sine Vindi- Vin. p. 197
 catione conclusurus Vindicator
 facultates *concoctricem*, *expul-*
tricem, *retentricem* ingeniose irri-
 det, quasi scholarum nugas nebu-
 lasque experimentalis Philosophiae
 jam inclarescentis sole dissipan-
 das, quarum facultatum patrocini-
 um suscipere non est hujus in-
 stituti: interim quomodo Reten-
 tricem negare auit *Terre-filius*,
 qui

qui parum totum legatum id
 est debilitatam ha-
 morragie in Scorbuto contin-
 gentis causam agnoscit? Cuius
 debilitate praeterea *Willisus* se
 pugnè defendit putavit, qui
 valorem oscula nimis laxa, chaly-
 bis aut contraxerat? quid enim
 hoc aliud fuit quam *Resistentiam*
 corroborare?
 Uter igitur conuenit
 Chyloni qui dixit, *Resistentiam*
 vegetari; an Vindictae qui est
 huiusmodi (Erit enim dicendum
 ut *Resistentiam* adhibere
 debet)

Tardum hoc caput hinc Vindi-
 ctam concludit Vindictae
 Resistentiam corroborare, et
 Resistentiam corroborare
 debet, quod ichthium negat ob-
 stare experimentis Philosophis
 iam inhaerentis sole dissim-
 ple quoniam factum patet
 tamen insipere non est huius in-
 stantiae: hinc non ob Re-
 sistentiam huiusmodi Tor-
 mentum

CAP. V.

*Hibernus Philosophiam Oxonia pri-
mum docuerunt Harveiana
Sanguinis facultas Sanguifica-
male defensa, Vindicator fateri
tur Animum Irrationalem sibi
cum bruto communem. Elegan-
tes ejus rationes pro Sanguinis
cum corpore cohaesione.*

O Vinea arbitror te succum meum *ind. p. 11*
tristitum, qualem Willisus des-
cripserat, non omnino discussisse: im-
mo ne unum argumentum aut ratio-
nis umbram contra existentiam ejus
attulisse & postea Quare tu sup-
ponere mecum contra Willisum
quam probare.

*Willisus in diatriba de febribus
opponentis partes sustinet contra
veteres Medicos, ideoq; argumen-
tis probare debuit intentum, ni-
hilq; proponere nisi quod proban-
dum susciperet: proposuit autem*

& sine aliqua probationis umbra
supposuit succos nutritium & ner-
volum. *Meura* è contra pro ve-
teribus sustinuit munus *defenden-*
dem, ac proinde non erat illi ne-
cessit argumenta aliqua proferre,
sed argumentis adversarii respon-
dere: & si quando *apollonius* ra-
tiones arguentis oppugnavit (op-
pugnavit autem *apollonius*) id su-
pererogatorie & sine necessitate
fecit, ac proinde dum *Vindicator*
ait, *Meura* *apollonius* supponere contra *Wil-*
helmum non probare, ostendit quam
parum caute leges disputandi.

An vero Ormoniensis qui praeceps ut
in ibid. *Harvæum pro absurdo, ridiculo &*
impio habuerit?

Si *Harvæus* absurde, ridicule, im-
pie scripsit, quid verat Ormoniente
quempiam ejus absurditate, im-
pietate, ineptias illi dignas de-
tegere & refellere? Tu autem no-
veris Ormonientem forte quem-
piam, certe *Hibernum*, Philosophi-
cum *Ormonie* studium primum ape-
ruisse, qui si jam viveret, pudore
suf-

fundideretur Cathedrali nam
Professore in legibus Philosophia ele-
mentis puerilibus balbutiente oc-
cupatum complicatus.

Et quippe. Modice vox est tam-
quam *Ramonis* & *palmarum* Hi-
bernis invita natura orti, invita
modestis coarctant.

Nam in *Hibernis* *Ramonis*
invita vel volente natura oriun-
tur, nulli invita modestis coarctant;
unde: nonnulli, ubi & novam
Medicinam & Philosophiam pro-
ferunt.

Harvius animal-
um generationes seculo explorato
explicentia compertis circumstantiis pro-
ductiones fortuito atomorum com-
parari attribuentis non esse.

Vin. p. 21,
22.

Cum larva egregie instatur
Vindictor qui dictum prolixum
de quaestione non controversa
contextit.

Porro inter ipsas corporis partes,
Et. parti isti quae ante aliam produ-
ctum, quaeq; ipsius animae subiectum
est immediatum, principatus debet
sequetur.

Inter

Willisus *de Vindicatione*

Inter omnes corporis partes
proprie dictas nulla post aliam ex-
ceptis dentibus producit, sed
omnium filamenta & flamma ex
seminali materia simul iaciuntur,
nutrimento ex sanguine propor-
tionaliter illis accedente pro cu-
julq; exigentia. Sed in vindica-
toris gratiam concedamus hanc
aliquam ante alias formari.

Hanc vero demonstrationem oculis
re constat esse sanguinem: quare
cum sanguis ante viscera quædam
formata existit, saltem ante hepatis
& lienem que vulgo sanguificare
perhibentur, cumq; iste a primo san-
guine coactum micare incipit, singula
flamma sine viscerum ope in se
dilatatur, quid obstat, quo minus
ipse per se nutrimentum accipiat,
& assumat, quod materiam par-
tibus alijs primo formandis & po-
stica semper nutriendis suppedi-
tet.

Demonstratio ocularis quam
hic redditur Vindicator nulla
alia est quam illa Haroei quam
ante

ante exhibitionem ex Examinato-
ne 14. ex qua quamvis dicitur
partium solidam filamenta
ante sanguinem apparere, cuius
etiam Examiner non semel
ipsum monuit, ea tamen est vindi-
catotis impudentia ut eandem
causellam tam frequenter occi-
dat. Igitur falsum est sanguinem a
primo fetus conceptu illar. Igitur
accessi micare; falsum est flam-
mam sine viscerum ope indies vel
unquam dilatare, quum in corde
viscerum nobilissimo vel nullibi
dilataretur: falsum denique sangui-
nem ante hepar & lientem formata
existere: eorum enim filamenta
simul cum reliquis partibus for-
mantur, licet filamentorum inter-
stitia ad parenchymatam formati-
onem non repleantur ante acces-
sum sanguinis, qui illis non a corde
non dum absoluto communicatur,
(quod & ipsum ad parenchymatis
sive substantie carnosae formatio-
nem sanguine indiget) sed ab
utero per vasa umbilicalia in fetu
viviparo

Ad dato sanguinem nutritum suum sibi assimilare. (Nam quicquid sanguis non nisi improprie nutrirī dicatur) potest à quocumque alio nutrimentum eius assimilari posset? nulla equidem consequentia necessitas inter has propositiones intercedit: Sanguis autē alijs partes existit, ergo nutrimentum suum assimilat.

Hic autem omitti non debet insignis impostura vindicatoris. Quam enim questio sit an sanguis aëre & efficienter reliquas partes nutriet, ut ex *Harveo* & *Examinis* *Anthraci* clarum est, ille statim questionis subdole dissimulans (nisi forte non intellexit) ad passivam nutritionem, quam omnes sanguini concedunt, transiens dicit sanguinem materiam primo formandis partibus, & postea nutriendis suppeditare.

Quod autem partibus primo
formandis sanguinem dicit mate-
riam

Wallerius. pag. 222. 63
riam præbere fallum est, quum
notum sit partes formari ex semi-
nali materia, crescere autem ac
nutriri ex sanguine.

Meara e contra pro dilectissimo Vin. p. 22.
suo idolo Calido Innato (quod ta-
men absq; sanguinis refluencia nihil
est) acriter contendit: quare hujus
dominium asserendum statuit. mo-
deramini ejus functiones omnes
ascribit.

Meara nullas calido Innato
functiones ascribit à partium qui-
bus implantatur functionibus dis-
tinctas. At absq; sanguine nihil
potest cum sit ejus pabulum quo
continuo reparatur.

Interim ut sanguis non sit omni- Ibid.
no pars corporis, sed quiddam se-
cundario productum.

Sanguinem ante alias partes
produci, vel partem corporis pro-
prie dictam esse, id est, solidam &
viventem semper negavit Exami-
nator: quod vero sanguinem quid-
dam secundario productum as-
firmaverit, mendacium est.

Verum

Vin. p. 124. Perinde quous ad sensum patet sanguinem visceribus ac partibus aliis omnibus priorem esse, non satis mirari possum pertinacem Mearæ animum qui cum veteribus errare maluit quam veritatem indubitatis Neotericorum inventis crustam amplecti, & postea. Nam ad sensum patet sanguinem visceribus partibusq; aliis omnibus priorem esse.

Quis crederet quempiam tam esse perf. ictæ frontis ut sensuum testimonium prætenderet ubi eodem testimonio mendacem quotidie convinci posset? in ovi autem incubatu constare potest cuicunq; curioso partes omnes delineari aut accessum sanguinis: quod & Harvacum fateri sæpe monuimus.

Vin. ibid. Præterea quid perspicue magis liquet quam animam (Irrationalem intelligo, quæ nobis cum Brutis communis est) in ipso sanguine fundari?

Libenter concedo animam Irrationalem Willisio ejusq; vindicicam brutis communem esse: de cæteris hominibus

hominibus idem affirmare impietas est Christiano, ignorantia Oxoniensi Philosophiæ cathedrâ indigna. Rationi autem consonum est Animam. quamcunq; ibi inhærere (quod tu fundari insulse dicis) ubi ejus actiones elucet: elucet autem, non in sanguine, sed in partibus solidis: quod inductione & actionum enumeratione satis evincitur: si enim animæ actiones sunt loqui, ambulare, apprehendere, videre, audire, gustare, &c. quis illas sanguini attribueret, cum clarum sit non sanguinem sed os loqui, pedem ambulare, manum apprehendere, oculum videre, aurem audire, & sic de cæteris? vel potius animam illas actiones per dicta organa, non per sanguinem efficere.

*Partes solide pertundi, secari
& mille modis absq; vitæ periculo
vulnerari possunt. At cum sanguis
nimis profunditur, aut actione
cordis impedita ejus circulatio in-*

Vin. p. 26

*terrumpitur anima sensitiva statim
disperditur.*

Sapientissimus humanae fabricae
artifex multiplicia in homine or-
gana constituit ad multiplires fun-
ctiones & actiones obeundas, qua-
rum quaedam ad vitam simplici-
ter, aliae tantum ad commodi-
tem necessariae sunt. Contingere
igitur potest ut illa organa com-
moditatis, non necessitatis gra-
tia condita, citra vitae periculum,
sed non citra functionum quibus
dicata, fuerint abolitionem per-
tundi, dividi, & secari possint: San-
guis autem etiam in magna quan-
titate citra incommodum aut
ullius actionis aut functionis di-
spendium profundi potest, & ali-
quando debet quamvis nullius
praeter plenitudinem, vitii reus:
hinc constare potest quas nugas
pro argumentis adducat vindi-
cator.

Ibid.

*Porro ubi sanguinis influxus à
particulari quovis membro inhibe-
tur*

ur, quid tunc tuum calidum Innatum potest? certè nec seipsum, nec partes continentes tutari potest, quin ista sphacelo brevi corripiantur.

Sæpius diximus calidum cuiusvis membri Innatum, nisi spiritus influentis supplemento continuo reparetur, marcescere: spiritus autem influentis materia est sanguis, cuius influxus continuus ad spirituum conservationem necessarius est ut & alimenti ad partes solidas.

Examinis Author contra *Harvaum* de sanguinis hæmatosi differens dixerat, sanguinem non posse chylum in se convertere, cum non habeat organa chyli recreationis excernendis necessaria: quem ita adoritur Vindicator.

Vin. p. 27.

Hic videtur Meara pro captu suo in coquinariis magis quam in chymicis versatus rerum ortus & productiones æstimare, & postea. Intel-

*ligere potnerat sanguinem in corde
non secus ac vinum in dolio pro-
pria fermentationis operâ elabo-
rari.*

Medicus Oxoniensis tabernis
ut videtur & prostibulis assuetus
magis quam dialecticæ aut Medi-
cinæ, quum nihil fere nisi vinum
& dolia loquatur aut sapiat, non
advertit quæstionem hîc contro-
versam physicam & anatomicam
esse, non chymicam.

*Nam hæmatoseos munus non nisi
partium organicarum veluti plurimum
manuum adminiculis & ministeriis
peragi posse credit eodem forsân ritu
ac in pulmento consciendo fieri
assolet.*

*Meara & omnes prudentes
credunt hæmatosin plurimum or-
ganorum adminiculis fieri, eâq;
propter complura organa à na-
turæ artifice constructa fuisse:
Hic autem Medicus Oxonien-
sis*

sis coquinarum vel potius pulmentariam melius intelligere videtur, quam Medicinam aut Anatomiam.

Si, uti ipse de se prædicat, natura consultiſſimus eſſet, intelligere potuerat, sanguinem in corde & vasis, non ſecus ac vinum in dolio, propriæ fermentationis opere an virtute elaborari. Ibid.

Meane non eſt ingenium tam Thraſonicum: nihil ejuſmodi unquam de ſe prædicavit: ſed mentiendi privilegium concedendum eſt Medico Oxoniënſi. Quod vero attinet ad comparationem inter ſanguinis elaborationem in corde, & vini fermentationem in dolio, ego reſpondeo longè diſparem eſſe utriuſq; rationem, cum dolium id ſolum vino tribuat, ut illud contineat & defendat ab ambientis injuriis, cor autem etiam calorem, quem fermentum mavult appellare Vindicator, ſanguini com-

municet. Quod si neget, respondeat cur in vasis à eorde remotis sanguis perinde ac in corde non elaboretur: si propriæ tantum fermentationis vi elaboratur. At sanguinem in hæmatosi omnino fermentari in loco sumus negaturi.

Harvæo objecerat Examinator sanguinem non posse chylum concoquere cum vasis huic muneri destinatis, sit destitutus: & præoccupaverat solutionem quæ possit adferri, nempe chyli impuritates inter circulandum in vesiculam felleis & lienem deponi, & reposuerat contra Naturæ providentiam esse chyli impuritibus sanguinem inquinari, quas in promptu sit eliminare priusquam in cordis thalamos ferantur: quod ita redarguit Vindicator.

Sed dicas velim per quas vias hoc fiet? profecto si partium istarum Anatomiam vel modicè calluisses, neq; hoc unquam asserueras, neq; potueras tot passim errores aut ipse admittere aut Harvæo imputare.

Pro:

Profecto si Medicus Oxoniensis Grammaticæ & Anatomix rudimenta vel modicè calluisset, neq̃ tot solæcismos commisisset, neq̃ tam sædè in Anatomicis fuisset hallucinatus. Quid enim magis est obvium, quam chylum per venas mesaraicas ad hepar ferri, ibi ejus impuritates fecerni, biliosas per porum choledochum in vesiculam fellis, melancholicas per ramum portæ splenicum in lienem deponi?

Author Examinis notaverat *Harvæum* Exercit. 51. p. 202. Duo dixisse.

1° Sanguinem nutrimentum partibus assimilare & apponere.

2° Sanguinem esse partium tum materiem, tum causam efficientem. Primam assertio-

nem duabus rationibus oppugnavit *Meara*.

1° Quia cum sanguis ex *Harvæo* sit partium alimentum, & ex eodem *Harvæo* idem sanguis alimentum partibus assimilet & apponat, sequeretur sanguinem se ipsum partibus apponere & assi-

milare: quod fieri non potest, quia ita sui ipsius interitum appeteret: quod est contra rationem agentium naturalium. 2o. Quia si sanguis haberet rationem agentis in nutriende, partes potius assimilarentur sanguini quam sanguis partibus, cum omne agens naturale sibi passum assimilare nitatur, non è contra.

Pag. 29,
30.

Priori rationi respondet Vindicator dicendo, *Sanguinis intercirculandum particulas quasdam accendi & coqui in humorem glutinosum, qui sit partium solidarum nutrimentum, quod apponatur sicut fluvius inter saxa decurrens lammiginem limosam illis affigit, & postea dicit sanguinem particulas nutritias partibus solidis affigere, easq; ibidem assimilandas relinquere.*

Sed *Terræ filius* difficultatem omnino non attingit, quomodo sc. fieri possit ut agens naturale sui ipsius interitum appetat vel causet. Immo statum quæstionis vel non intelligit, quæ ejus est inscitia, vel invertit

invertit, quæ impostura. Quæstio enim non est de passiva partium nutritione, quam ex sanguine fieri præter *Glissonium* nemo est qui neget, & Author Examinis expressis verbis asseruit, ubi dixit, concedimus sanguinem corpus nutrire, non activè & efficienter, sed passivè & materialiter : sed de activa quam *Harvæus* intellexit quando dixit, sanguinem nutrimentum partibus assimilare & apponere, earumq; causam efficientem esse. Cujus activæ nutritionis non meminit Vindicator, sed passivam insinuat ubi dicit sanguinem particulas nutritias partibus affigere, easq; ibidem assimilandas relinquere : assimilari autem non est agere sed pati : nec paritas fluvii limum ad saxa deferentis (quod improprie & ineptè per affixionem exprimit *Terre-filius*) nutritionem hanc activam *Harvæi* probabiliorem ullatenus reddit, sed contrarium potius ostendit, cum limus à lapidibus, non ab aqua, multo

multo minus à se ipso in ejusmodi lanuginem convertatur : sed & paritas omnino nulla est, cum si quid per eam rectè colligi vellet *Terre-filius* deberet supponere limum in Saxorum substantiam, non in lanuginem converti, ut supponit sanguinem ab ipso sanguine in partium substantiam converti.

Secundam Examinatoris rationem mutilatam proponit Vindicat^r, ubi dicit. *Sed reponit Meara quod partes potius assimilantur* (assimilarentur rectius dixisset, nec sensum subdolè invertisset) *sanguini quam sanguis partibus*. Sed falsum est *Mearam* ita reposuisse. Dixit autem partes potius assimilandas sanguini quam sanguinem partibus si sanguis in nutritione haberet rationem agentis, quum quodlibet agens naturale sibi passum assimilare satagat, quæ verba impostorie omisit *Terre-filius* ne consequentiæ manifesta necessitas solutionem ejus impertinentem

& ridiculam ostenderet, quā dicit
sanguinem quamdiu quoad crassum
& motum recte habet, particulas ^{Ibid. & p. 31.}
nutritias partibus solidis affigere,
easq; ibidem assimilandas relin-
quere, eundem vero debito acriorem
factum et citatiorem, non raro par-
tium solidarum substantiam absu-
mere. Quid enim obsecro hoc ad
agentis & patientis actiones assi-
milativas?

Secundam *Harvei* assertionem
dicentis sanguinem corporis esse
tum materiam, tum causam effici-
entem repræhenderat Author Ex-
aminis ut absurdam & in Philoso-
phia inauditam, cum inde sequere-
tur idem seipsum efficere, de qua
difficultate altum est apud Vindi-
catorem silentium. Campum sc.
deserit & fugā se proripit, quum
nihil quo se defendat occurat. In
fugā tamen assuetam non ponit
impudentiam sed exclamat, *Vide*
quam facile subtile tue argutie
tanquam Aranearum tele dissolan-
tur.

Ad

Ibid.

Ad instantiam tuam quod partis
definitio sanguini haud convenit
cum non sit corpus toti coherens :
Quid si dicamus sanguinem toti
coherere ? nam sanguis per totum
animatum corpus diffusus est, ac
in eo inseparabiliter manet, in
quantum sc. à toto aut quolibet
membro absq; subjecti interitu pe-
nitus divelli nequit : an nihil esse
partem concedes nisi quod toti im-
mobiliter accrescit ? an non fluvius
perpetuus decurrens aequè ac sta-
bile solum regionis cujuscumque pars
est ? Interrogo an Anima Bruti
non sit quaedam pars ejus ? illud
tamen haud toti velut tabulato com-
pingitur. Revera sanguis cum sit
Animæ vehiculum simili ritu ac
ipsa Anima corporis pars habea-
tur.

Adeste Academici Oxonienses, &
si risum cohibere potestis, seriò per-
pendite quam subtiliter ingeniosus
ille novæ Medicinæ propugnator
magnorum famæ nominum primi-
pilum Harvæam tueatur & vindi-
cet.

cet. *Harvæum* reprehenderat Author Examinis quod postquam duas exercitationes prolixas contextuisset ut probaret *sanguinem* esse partem corporis *principalem* & *primogenitam*, tandem dubitaverit an partis definitio propriè conveniret sanguini: ipse autem Examiner ex eo probat partis definitionem propriè non competere sanguini, quia toti non cohæret, pars autem à Medicis definiatur corpus toti cohærens. A primo Errore Vindicator *Harvæum* nullatenus excusare aggreditur. Sed multis rationibus elegantissimis contendit sanguinem toti cohærere, ac propterea partem corporis esse.

Prima Ratio, *Quia per totum corpus animatum diffusus est.* Sed pari Jure (ut exemplis vindicatori familiaribus utar) vinum dici potest dolio cohærere, & ejus pars esse quia per totum dolium diffusum est.

Secunda Ratio, *Quia sanguis in corpore*

corpore inseparabiliter manet. At profecto sanguis non minus est separabilis à corpore quam vinum à dolio, aut captivus à carcere. Nam sicut dolio pertuso vinum effluit, aut carcere patefacto captivus evadit, ita venâ vel arteriâ apertâ vel incisâ sanguis elabitur.

Tertia Ratio, quia absq; subjecti interitu sanguis à toto vel parte penitus divelli nequit. Hoc autem falsum esse quotidie experimur, quum sanguis venâ sectâ educus à corpore penitus divellatur innoxie: si dicat totum sanguinem extra subjecti interitum penitus divelli non posse, respondeo idem contingere in alimenti subtractione, nec tamen propterea alimenta diu corpori coherere.

Quarta Ratio, Exemplo fluxû perpetui decurrentis qui nihilominus regionis cuiuspiam pars sit probat sanguinis fluxum perpetuum non impedire quo minus sit pars

pars corporis. Sed quæstio est de
cohesionē: nullus autem dixerit
fluvium regioni coherere: Præter
ea quæstio est de parte proprie
dicta compositi per se: non de
parte largo modo sumptâ, aut de
aggregato per accidens, cuiusmo-
di est regio: nam sanguinem par-
tem esse improprie dictam com-
muniter agnoscunt Medici qui
partes dividunt in continentes
contentas & impetum facientes.
Quum autem Vindicator propriè
ubiq; omittat, licet tum *Harvæus*
tum *Examinator* id semper addi-
derint, impostura est Medico Ox-
oniensi familiaris.

Quinta Ratio, *Anima Bruti est*
pars Bruti licet illi tanquam tar-
bulato non compingatur. Sed
advertere debuit quæstionem esse
de cohesionē. Unde si quid inferre
velit, debet intelligere Animam
Bruti coherere Bruto. Anima
autem Bruti est forma Bruti:
formas autem materie inha-
rere non coherere dicunt Peri-
patetici:

patetici : novi forte Philosophi
aliter sentiunt.

Sexta Ratio, *Sanguinem aut esse
vehiculum Animæ* : subjectum
credo intelligit : unde, ut ad rem
loquatur, debet inferre sanguinem
coherere Animæ : Sed questio est
an sanguis cohereat corpori, non
Animæ : vel si vehiculum proprie
intelligat, sic argumentor à pari.
Equus est vehiculum hominis : er-
go coheret homini, & pars est ho-
minis.

Ultimo concludit, *Sanguinem
non minus esse partem corporis
quam Animam sit pars corporis*. At
nos hactenus credidimus Animam
esse partem, non corporis, sed
compositi ex Animâ & corpore
consistentis, sicuti forma non est
pars materie sed compositi. Præ-
terea questio non est hic de par-
tibus physicis & essentialiter con-
stitutivis, sed de integrantibus,
quas confundere videtur licere ex
quo Philosophia experimentalis
inclaruit.

Frivolum

Frivolitas est hoc quod dictu sunt
quidem ad humilibus corporis par-
tem injuriis aliqua gravitate laessi-
tate accipere, non propria vi sed
facultatis corpus regentis Imperio.

Nic erudite Lector adverte
Sinceritatem Medici Oxoniensis.

Harvæ Exerc. 51. p. 195. affirma-
verat, Ex motu sanguinis in celeri-
tate, tarditate, vehementia, &c.
cum & irritantis injuriam, & fo-
ventis commodam sentire, proutque

per se vivere. Examini Author
id malè colligi dixerat, quia ejus-
modi motus in rebus omnium con-
sensu inanimis deprehenditur, &
instantiam fecerat in Plumbo per
fusionem candente à frigida fugi-
ente, in ferro magnetem, helio-
tropio solem sequente, quæ nemo
sentire aut moveri dixerit motu
Animali de quo hic controverti-
tur, quamvis motu naturali vel
violento moveri possint, quos
motus quia Harvæ visus erat
confundere, Examinatoris censurâ
perculsus erat. Hæc omnia vim il-

lationis exhibitia supprimit Vindicator, & exclamat, Frivolum est quod asseris sanguinem non proprium sed facultatis corpus regentis imperio moveri.

Ibid.

Nam quanam est ista facultas corpus regens nisi Anima, aut ubi nam ista eminentius hospitatur quam in sanguine ac in spirituum Animalium è sanguine procreatorum systasi prout supra ostendimus?

Quid si concedamus facultatem corpus regentem esse Animam? quid si Animam in sanguine eminentius hospitari quam alibi: idcòne sanguinem animatum concludemus quia ad animæ imperium movetur? quia in eo anima eminentius hospitatur quam alibi? nisi per hospitari intelligas inhaerere. At nos supra ostendimus Animam in partibus solidis domicilium suum habere, non in sanguine, quia in illis non in hoc animæ actiones & operationes elucet, in pede V. G. ambulatio in manu apprehensio, in oculo visus

visus, in lingua loquela &c. sed tu
 supra ostendisse te ais. Animam
 hospitari in spirituum Animalium
 è sanguine procreatorum systasi.
 Nullam tamen nos ejusmodi o-
 stensionem tuam vidimus, nisi dix-
 isse sit ostendisse. Dixit quidem
Willisus Anat. Cerebri cap. xi.
 Animæ sensitivæ hypostasim sive
 essentiam, quæ solummodo sit spi-
 rituum systasis quædam sive um-
 bratilis subsistentia, consistere in
 spirituum animalium diataxi, quam
 assertionem nos in superioribus a-
 gitavimus. Hic tu Animam in
 ejusmodi systasi solummodo ho-
 spitari asseris. Sed perinde est
 Philosophis experimentalibus sy-
 stasin, diataxin, hypostasim, um-
 bratilem subsistentiam an hospi-
 tium dicant, adeoque apud illos
 perinde erit hominem in loco ali-
 quo hospitari, ac ejusmodi locum
 hominis esse essentiam.

At tu potius quam cum Harvæo *Vin. ibide*
 sanguinem quicquam persentiscere
 concedes ad Antiparistasim, antipa-
 thiam,

thiam, sympathiam, aliasque ignorantie subterfugia recepta te malis conesse habes.

Explicit Vindicator. & probet quâ vi magnes ferrum, heliotropium sol moveat: mortalesque in ignorantie puteo cespitantes eruat, & nos antipathiam, sympathiam, antiperistasin nihil esse nisi ignorantie subterfugia concedemus. Sed rationes adferat Willisianus, illisque à Medico Oxoniensi hactenus productis rationabiliores addat.

Dicis sanguinem ab aliqua corporis parte in generatione pendere, partemque unde ita dependet, illo esse priorem. Nonne in hoc supponere magis quam probare?

Expectes citius & copiosius casum, quam Vindicatorem. Hunc aliquid synceri, aut candidi proferre velle. Dixerat Examinator Sanguinem cum à se non possit generari semper autem generatur ab aliqua corporis parte in generatione pendere. Vindicator verba illa (cum à se non possit generari,

merari, semper autem generetur
in quibus tota vis illationis con-
sistit, fraudulenter omisit: tum ad-
iunxit, nonne tu supponere hoc
maius quam probare? Sed dic
pepo, nonne satis probatur san-
guis ab alio dependere in gene-
ratione cum non possit seipsum
generare, semper autem genere-
tur?

Sed cur partem illam non nomi-
nasti? Certe hoc non ausus es ne
facile refuteris.

Vindicatoris fraudem vidimus:
ejus jam ignorantiam miremur.

Quaestio inter Harueum & exa-
minatorem erat, non à qua cor-
poris parte, sed an ab aliqua san-
guis in generatione pendeat. Quam
pueriliter igitur quærit Vindica-
tor cur partem illam non nomi-
navit Examinator?

Quippe ab omni inspectione con-
stat sanguinem ante reliquum cor-
poris existere.

Vindicator vel nunquam in-
spexit ovum in incubatu secundo

inspectionis die, vel perverse est mendax qui asserit sanguinem ante reliquum corpus existere, cuius contrarium quotidianâ experientia constare potest: quod nos etiam ex *Harveo* sæpe notavimus: & Examiner hoc ipso in loco.

Sed tu etiam ova in incubatu te sedulo inspexisse venditas.

Quicquid sit de Examinatore, viderit ova in incubatu necne, id certe illum venditare vindicatori constare non potuit.

Idcirco eruditè asseris in pulli fabrica sanguinem & reliquas partes in ovo ex albumine & vitello formari, cum aliorum præter te omnium observatione constat pullum solummodo formari ex albumine.

Eruditissime *Terraesili* dic obsecro qui sunt illi omnes qui observarunt pullum solummodo formari ex albumine? *Fabricius* ab *Aquapendente* & *Harveo* partes pulli spermaticas ex albumine, sanguineas ex vitello fieri existimant

mant: Nonne tu nomine pulli solas
spermaticas comprehendis? nec
advertis pullum partes tum semi-
nales tum sanguineas, immo &
sanguinem ipsum comprehendere:
quid igitur absurdi est dicere in
pulli fabrica sanguinem & reli-
quas partes ex albumine & vitello
formari

Quare vitellus post formationem ^{in idem}
ejus fere integer manens, atq; intra
abdomen receptus pullo tum in ovo
adhuc existenti tum postea excluso
nutriendo inservit. Ita inanes
tui conceptus te ad quidlibet vel
contra sensuum indicia affirman-
dum passim cogunt.

Si fere integer, non omnino
integer: sed quid devenit id quod
absumptum est? Vis dicam? primo
in sanguinem postea in parenchy-
mata abiit quemadmodum iisdem
atq; etiam seminalibus partibus
post formationem ante exclusio-
nem euntriendis inservit, & quid
hic est contra sensuum indicia?
ita inscitia tua te ad contumelias

in teipsum rediturus passum cogit
 Certè tam egregius opinator (digi-
 nus est qui veterem Medicinam col-
 lapsam restituat.

Vetus Medicina nondum col-
 lapsa inanes magnorum Famae ho-
 minum imperis spernit, quæ quam-
 male tu defenderis, docti iudicent.

Hæc paragraphe solummodo li-
 turam meretur, quia nihil præter
 Vesaniæ concitium, & inopem
 mendaciam continet. Vin. p. 33, Harvæum

ridiculè egisse dicit, & tuncque asse-
 risse stipendam bonæ fabricæ
 non nisi fortuita conditam, cum
 Harvæi verba haud valen quidquam
 sed potius contrarium somnia.

Examinatur Harvæi verba Exer.
 § 1. p. 19. in additione ubi habet:
 An verò cutem corpore ab illa (satis
 quæ) pendat, cui illud quasi geni-
 tum adiungitur. Quasi adnascen-
 do appensum cuti, non est huius
 loci docere. Quid magis ri-
 diculum dici potest, quam totum
 corpus sanguinis quasi adnascendo
 appendi. Quid est adnascendi

appendi

appendi, quasi prae iussio-
nem id est sortito concingere d
quid magis indignum Philosopho
quam quod praeipue tractandum
suscipit in alium locum rejicere &
lectores mysteriorum & creatur-
rum expectatione suspensori judi-
ca ubi hic vesarum convivium &
impudens mendacium & quae ver-
ba Harvaei contrarium verbis ab
examinatore illi attributis sensum
exhibent aut scimus? Nonne in
Terre filium in dolore jure recidunt
ista convitia, qui quod nusquam in
Harvaei ostendi potest tam impu-
denter fingit? qui lexicamatoris
rationem contra imaginariam cor-
poris ad sanguinem aduersionem
& appensionem subdole omisit &
Quibodo scilicet corpus sanguini ad-
nascendo appendatur, qui in ipsa
corpore generatur, qui omnes ejus
poros, canales & spiracula permeat,
illi intus & secundum omnes
fieri dimensiones immiscetur, &
in ejus substantiam coarctatur.
Hic subicit Medicus Oxoniensis,
prohibet V
cui

cui solenne est omnia reticere quibus
 resellendis imparem se existimat.

Vin. p. 34

Contra Harvæum è veteri Logice
 tæ pona egregiè argumentari. Si
 sanguis receptaculis suis prior est,
 ergo vel tempore, naturâ, vel dig-
 nitate non tempore, quia continens
 & contentum sunt correlata, rela-
 ta autem sunt simul tempore, ut ad
 tu quæ hæc est verecundia etiam hoc
 argumentum solutione dignum digne
 per me putes licet Meara dummodo
 a nobis non expectetur.

Meara (quæ ejus est verecun-
 dia) nullius à Te, ejus in verecun-
 diam non minus quam infirmitas
 probe habet conspectam, argu-
 menti solutionem expedat, hujus
 præsentim quo plane ostendit
 Harvæum ridiculè hallucinatum
 fuisse, qui ex eo inferre voluit san-
 guinem debere receptaculis suis
 tempore priorum esse, quia sit
 contentum, receptacula continen-
 tia. Cavendum aliud Examinatoris
 argumentum hic more subornit
 Vindicator,

Vindicator, quo ostendit, sanguinem extra relativi notionem consideratum tempore posteriorem esse receptaculis suis, quia ex *Harvei* confessione Exercit. 15. Cor arteriarum & venarum quae sanguinis sunt receptacula ante sanguinem genitum conspiciuntur.

Pari ratione concludere possit pullum ovi vitello priorem esse, quia hic nutrit, iste nutritur.

Quaestio hic est de prioritatem naturae, ut in praecedente de prioritatem temporis, quod maiore incertitia an astutia dissimulet Vindicator difficile est judicare. Quis autem dubitet pullum nutriendum naturam priorem esse vitello nutriendi, quam naturam prius sit pullum esse quam nutrir? tertiam autem prioritatis acceptionem quae est dignitatis quam partibus praesanguine deberi probavit Examiner ex eo quod finis sanguinis sit nutritio partium, finis autem sit mediis praestantior, cur Vindicator nullatenus attingat, facile est divinare.

Ve-

Vin. ibid.

Verum te intelligere oportuit,
 Meara, sanguinem ab initio materiam pro corporis fabrica, deinde partes pro ejusdem nutritione suppeditare.

Mearam oportet, maximas Medico Oxoniensi gratias referre quod illum docere dignetur. Sed quid Mearam docet? illud sane quod non intelligit ipse, nempe, Sanguinem ab initio materiam pro corporis fabrica, partes pro ejus nutritione suppeditare. Sed nuper asseruit etiam ex omnium consensu corpus pulli non ex sanguine seu illi analogo vitello sed ex albumine fabricari. Sed quid hoc est quod ait sanguinem partes pro corporis nutritione suppeditare? quid aliud est corpus quam partes unitae? si corpus suis partibus nutritur quid nutrit partes? sed frustra responsum Meara expectet a Medico Oxoniensi eorum quae non intelligit. Superest igitur ut consilium ab illo datum grato animo reddat, nimirum ut curet impofterum

postquam ea melius intelligere de Vin. verb.
 quibus scriptum est, aut ut taceat pa. 35.
 que non capit, quum qua hactenus
 protulit debuerint pueris in trivio
 venditari, ut patet Philosopho in
 digna & scriptore & Lectore.

Harvæus Exercitat. 50. p. 197.
 sanguinem vivere & motu sibi
 intrinseco moveri inde colligi dix-
 erat, quia in animale moribundo,
 cordis motu & pulsatione cessante,
 undulationem quandam in sangui-
 ne animadverterat. Examiner
 vram sanguinis ex ejusmodi un-
 dulatione inferri non posse con-
 tendit, quia in pelvibus aqua ple-
 nis in terræ superficie dispositis
 ubi cunicali suspicio est, vel agro-
 rum lyncope laborantium pectori
 applicatis, ubi mors in metu est,
 in aqua quedam undulatio con-
 spicitur, aqua mota non virtute
 aliqua sibi intrinseca, sed ad vasis
 motum licet in conspicuum, quod
 etiam in moriente corde contin-
 gere a pari concluderat, motu ejus
 non omnino, sed ad sensum ces-
 sante

sante: Paritatis hujus nullā mentione factā Vindicator Examinatores ita aggreditur

Vin. p. 36. Quam inepte tu inferi nihil amplius esse quam si aqua pelvi contenta ad motum vasis continentie moveatur?

Immo quam ineptus es tu qui argumenti vim non intelligis, vel fraudulentus, qui dissimulas, quam perfidē Harvæi causam deseris non ostensā si fieri potest disparitatis ratione?

Vin. ibid. In hoc loco cum Harvæo agis non malevolē tantum sed perfidē, ubiq; vanus & futilis, hic etiam mendax & fraudulentus.

Convivatoriæ facultatis adeptus hic caninæ eloquentiæ divitiis Terræ filio non indecoras ad pompam explicat. Sed videamus cur ita, excandescat.

Ibid. Tu autem Harvæum afferentē introducis sanguinem corpus aliud divinius participare, ac supra elementorum vires agere, & esse elemento stellarum analogum: quæ verba

verba ab Harvao nusquam dicta
sunt.

Quâ fronte audes tu proferre
hæc verba ab Harvao nusquam
dicta esse? Lege paginas 318, 319,
320. ubi Harvao sequentia verba
non ex Aristotele citata, sed men-
tem suam explicantia habet. Idem
ego quoq; de calido Innato affirma-
verim, non esse sc. Ignem, nec ab
igne originem ducere, sed corpus
aliud, idq; divinum participare:
ubi per calidum Innatum illum
intelligere sanguinem clarum est,
quippe qui nullum calidum Inna-
tum à sanguine diversum agnoscat.
Idem ibidem, Ita pariter in san-
guine inest spiritus sive vis aliqua
supra vires elementorum & paulo
post. Natura immo Anima in eo
spiritu & sanguine respondens ele-
mento stellarum & pagina proxima,
Sanguis quoq; supra vires elementorum
agit, &c. hæc cum legeris,
exue meretricem & erubescere.

Itaq;

Vin. p. 37.

Itaque propterea non desiste qui utitur
plus fronte parum cerebro vult,
illusterrimi viri non solum verba
torquere anserit, sed & adulte-
rare. sensum quoque expressum in ver-
bo. simulacrum vultu idu. o. o. o.

Ubi & quando illusterrimi vi-
rum conlocutus est Harvæus?
sed forte illi mediator
Terra filius. Ceterum ubi sunt
illa Harvæi verba ab examinatore
torta? ubi sonus adulteratus &
inversus? Tam gravis calumnie
manifesta producere deberent indi-
cia. Sed frontem perficitur Me-
dicus Oxoniensis.

Ibid.

Atque hoc ea tantum sine ut cum
assertione hac Harvæo imputatur, &
re fidei contrarius ejusdem Authoris
sententia committendo prolixius
sen data seu arrepta occasione excla-
maret, &c.

Affertionem hanc Harvæi ge-
minam esse, non illi imputatam
nec ab Examinatore fictam evin-
cunt clarissima ejus verba supra
citata. Si contrarium alibi expres-
sit,

fit, quod in *Harveo* novum non est, contrarias ejus sententias conciliari aut excusari Examinatoris non interfuit. Non autem propter hanc assertionem ab Examinatore reprehenditur *Harveus*, sed quia eam medio non concludente probare aggressus est. Scopus enim Examinatoris erat, ostendere quam parum solide in plerisque quæstionibus discurrat *Harveus*. Nam quum observasset ejus auctoritatem apud medicastros quosdam solidæ eruditionis expertes, *Willisium* puta aut huncce *Terra-filium* tantum valuisse; ut effata ejus quantumvis erronea tanquam Oracula reciperent; existimavit Tyroneum in Medicina interesse *Harveani* ratiocinii infirmitatem palam demonstrari, quod luculenter præstitit tū pluries alibi, tum præsertim in loco à Vindicatore jam citato: quem quia Vindicator mutilatum proposuit, visum est rationes *Harveii* qualesquales sunt, cum examineris solutionibus hinc transcribere,

scribere, ut appareat non tam
dicam Haruei assertionem quam
ratiocinii defectum ab Examina-
tore culpari.

Exam.
p. 49.

Sed operæpretium est audire
quid per (supra elementorum vi-
res agere) intelligat. Qui, inquit
Harueus, p. 321. rem nullam ex ele-
mentis compositam supra illorum
vires agere posse autumat, nisi cor-
pus aliud, idq. diuina participet
me illi rationes sunt male subducesse
mibi videntur quippe vix ullum cor-
pus elementare inuenias quod in li-
gendo vires proprias non superet.
Ne longè quæram quod illiq. obuium
est. Aer & aqua dum navigia atq.
ecce tenias Indos, ac circumcirca am-
bem Terrarum, sæpeq. simul in con-
trarias partes deferunt, dum uas-
lunt, pinguunt, cribrant, putrescunt,
hauriunt, ligna secant, ignem susti-
tant, quædam vehunt, alia obruunt.
&c. ut non corpus aliud præter
elementa, idq. diuinum participare
videntur? Hæc enim Harueus quem
ita redarguit Examinator.

Hic

Hic canidae Lector, Magni illius
Medici & Philosophi quidlibet ex
quolibet deducens nervosum ra-
tioneum attente considera & mi-
tare. Aerem dicit agere supra suas
vires quia navigia circa orbem ter-
rarum & in contrarias simul partes
desert: sed ut omitam non aerem
sed ventum id prestare, quid aliud
prestat navigis ventus quam impuls-
um, quem supra ejus vires esse quis
prater Harvæum dixerit? quod
autem in contrarias partes id agat,
hoc diversa velorum & reliqui ap-
paratus nautici applicationi tribu-
endum est. Aqua omnia se graviora
obruit, nisi cava sint vel porosa,
ideoque Aerem contineant. Se vero
leviora vehit, multaque alia efficit se-
cundum machinarum diversimode
applicatarum varietatem, que ta-
men uni ejus gravitati & impetuo-
so cursui propter humiditatem pro-
prios terminos non agnoscentem ac-
cepta referri debent, &c.

Hæc omnia filuit Vindicator cui
solenne est difficultates omnes vel
silenti funere efferre vel maledi-
centiæ strepitu obruere ne lectori
innotescant: sed aliorum iudicium
esto, uter malevolè & perfidè agat.
Examinator an Vindicator: uter
dici debeat vanus futilis mendax
& fraudulentus.

Vin. p. 37. *Quem (Examinatorem) multo
satius est ad categoriis & predica-
bilia remittere quam ut semel atti-
gerit, sanos Authores quos tam male
intelligit, tam scelerate & insidiosè
tractat.*

Examinatori à categoriis &
prædicabilibus noto itinere ex-
peditus erit regressus. Vindicator,
si eo remittatur, in ponte Asinorum
hærebit. Cæterum hujus farinae
dicteria, non ingenii minus quam
ingenuitatis expertia, de suggesto
detonabat, quum pro risu quem
captabat, ab auditoribus contemp-
tum & indignationem retulit.

Vin. p. 38. *Harvæi assertio quod sanguis sit
partim similis, partim dissimi-
laris*

hæc constitutionis inferioris per
quam luculento experimento illustra-
bitur, & ætæ calumnia vindica-
bitur.

Vindicatoris pensum hic erat *Har-
væum* à manifestâ absurditate vin-
dicare : sed quum in nodum in
explicabilem se incidisse compe-
risset, statuit illum è conspectu
abducere, alibi nimirum discuti-
endum : sed nos illum ita evadere
non patiemur. Dixerat igitur
Harvæus sanguinem partim esse
similaris constitutionis, partim dis-
similaris : similaris ut sensus, dissi-
milaris ut motus sit Author: item
similaris dum in corpore naturali-
ter se habet, dissimilaris cum ex-
travasatur : extravasatum autem
corrumpi & in diversas partes
abire : unde concluderat Author
Examinis sanguinem juxta *Harvæ-
um* tunc solum motus Authorem
esse cum corrumpitur : concludere-
rat pariter juxta *Harvæum* sangui-
nem intra venas esse sensus, extra
venas motus Authorem : & præ-

venerat solutionem quæ posset adferri, ad motum, sc. dissimilaritatem actualem non necessario requiri, sed potentialem, seu ad sensum dictam, sufficere: quod refutavit dicendo, ad motum animale, qui in actione consistit, requiri organum partium actu diversarum, cum quod seipsum movet debeat esse divisibile in partem per se moventem & partem per se motam; licet ad sensum qui in passione consistit, sufficere possit constitutio similis. Tandem probaverat, sanguinem nullatenus organisationem habere posse, cum de ratione organi sit ut habeat determinatam figuram & conformationem, sanguis autem sit informis, partesq; quibus potentiâ constare supponitur, confusæ sint & indistinctæ.

Difficultatibus hæc alto silentio sepultis Vindicator vult videri respondisse provocando ad experimentum quod in alium locum differt ut lectori fucum faciat: sed,

non illum *Willisii* sequemur, & ostendemus experimentum illius, tum ad questionem non attinere, tum multa alia *Willisii* & vindicatoris, placita evertere.

Alterum item gravissimum *Harvaei* Errorem ab Examinatore notatum & refutatum Vindicator saltu transgreditur quasi non vidisset: dixerat siquidem *Harvæus* sanguinem reliquas corporis partes ordine fabricare, & reposuerat *Meara* partium solidarum rudimenta, *Harvæanam* sc. vesiculam pulsanter cum macula alba & circulis albis tanquam circino ductis, ante sanguinem apparere, quæ sanguis nondum existens fabricare non potuerit. Hic *Terræfilium* omnino mutus est.

Sed pergit *Meara*, quo jure, ait, *Vin. ibid.*

Harvæus sanguinem esse animam, eodem jam sed minore impietate calorem nativum appellat. An non tu majoris impietatis reus es qui negas sanguinem esse animam? siquidem hoc dicto expressis sacre

scriptura prout supra allegavimus)
verbis contradicis.

Nos etiam supra sacre scripturæ verba commodè & sine impietatis reatu explicuimus, & cur Vindicator ad Textum Hebraicum provocaverit, indicavimus.

Vin.p.39. Sed probo tibi tuo more, id est
sylogistice quod tantum sanguis &
 nihil præterea est calidum Innatum.
 Quod est pars primo nata, & que
 sola calorem in se continet, eumq;
 partibus omnibus despensat est ca-
 lidum Innatum.

Hanc propositionem ex ipsis terminis qui sunt convertibiles ait patere, quod quamvis falsum esse facile ostendi possit, impræsentiarum tamen concedemus, ut minoris, quam nobis subintelligendam reliquit, probationem consideraremus.

Vin.ib. Sanguinem primo natum esse ob-
 servationes Anatomica ex ovi incu-
 bati inspectione evincunt.

Contrarium

Contrarium planè evincitur
Harui confessione & observatio-
ne quam sæpe exhibuimus.

Tu autem vesiculam pulsantem,
sanguine priorem esse contendis. Sed
dicas ob quem finem vesicula ista fa-
bricatur & pulsat? nonne ut sangui-
nem contineat ac propellat? ergo
cum receptaculum omnino sanguinis
gratiâ producitur, certè pars quæ
in formatione fatus primo inten-
ditur ipse est sanguis.

Suppone finem vesiculæ pul-
santis esse sanguinem propellere,
indène sequitur sanguinem esse
dictâ vesiculâ tempore priorem?
nonne ut plurimum experimur, id
quod est primum in intentione
esse ultimum in executione? sed,
inquis, pars quæ in formatione fæ-
tus primo intenditur, ipse est san-
guis; Suppone esse: Jam igitur
prioritatem temporis, de qua quæ-
stio erat, deseris, & ad *Meuræ*
Logicæ penum, quem nuper re-
pudiaveras de naturæ ac dignita-
tis prioritate recurris. Sed falsum
est

est sanguinem in formatione fetus esse partem primo intentam: nec enim ulla pars sui causa, nec prae aliis, sed integer fetus intenditur, & postea sensim ad perfectionem ducitur. Absurdum autem est illud quod ais, sanguinem corde nobilius esse productum, cum sanguinis iacturam quotidie sine iactura experiamur, & contra cordi minimam illatam injuriam graviter periclitemur.

Vin. p. 40.

Quod autem sanguis sit tantum per se calidus, & calorem partibus aliis quibuscumque dispensat vel hinc patet, quoniam a sanguine nimis detractō aut refrigerato tanquam ab igne penitus extincto caloris praesentia ac diffusio ubique cessat.

Sanguinem cordi calorem suum debere Meera in examine & nos in praecedentibus saepius ostendimus: quod & ipsi circulationis Patroni confirmant, qui dicunt sanguinem in partibus extremis refrigeratum ad cor identidem re-

meare

perire novo caloris supplemento
inbuendum. Si autem per se cali-
dus esset semper calidus esset, eti-
am in partibus extremis, propte-
reaq; superflua esset circulatio.
Sanguinem autem nimis detra-
ctum sequitur caloris in toto ces-
satio propter exhaustum spirituum
vitalium simul cum exeunte san-
guine evolantium, quod intelli-
gendum est de sanguine confertim
e vasis majoribus vel cordi vici-
nis emissio: immensa enim quan-
titas ex hæmorrhodibus, ex utero,
ex venis aliis minoribus paulatim
effluens sine aliqua ejusmodi re-
frigeratione aliquando contingit,
quia spirituum non fit insignis
jactura.

Præterea se sanguis formaliter
& per se calidus esset, ut Vindi-
cator sæpe repetit, nunquam fri-
gidus esset, cum quod per se tale
est, semper tale debeat esse:
adeoq; instantia quam adfert de
sanguine quorandam piscium actu
frigido.

frigido contra ipsum facit : Sed sanguinem caloris fontem & authorem esse cumulatus à Vindicatore demonstrabitur cum de sanguinis accensione agetur : Interim Medici Oxoniensis morem syllogisticum sive Capreolisticum nihil præstitisse ratum esto.

CAP.

CAP. VI

Glissonius male Vindicatus, Sanguis fetum inter conformandum nutriens, non generatur in ipso fatu. Vindicatoris deliria de usu vasorum umbilicalium: Eiusdem prodigiosa ignorantia: Sanguinem non nutriri sed generari: Chylum non ferri per lacteas Thoracicas, Ludovici Billzai demonstratio.

IN superiori capite Mearæ ob. Vin. p. 41. iectiones contra hematoideos nuntius sanguini attributum expendimus, ubi planè constat argumenta (sitamen ita dici merentur) quæ contra Harvæum profert, tanquam missilia in scopulum projecta cum dedecore in ipsum resilire, ejusque ignorantiam non minus quam malitiam prodera.

Quicunque superioris capitis animadversiones cum illis Examinatoris

toris in Harvæum, cumq; Vindicatione conferre voluerit, planè intelligat vindicatorum gravioris momenti rationes ab Examinatore allatas, vel omnino subicuisse, vel mutilatas exhibuisse, vel impudente mendacio detorsisse: exhibitis autem tam impertinenter respondisse, ut quidvis potius quam quod controversum erat intellexisse videatur, proindeq; impetus ejus planè fallacios & parum ingenuos in ipsum velut *Missila* in scopulam projecta cum dedecore resiliere, ejusque ignorantiam non minus quam malitiam prodere.

Vin. p. 42. *Ceterum his Meatræ animadversiones præterire, ipsamq; ad GHI somnium insignitas vapulet remittere decrederam, &c.*

Gliffon oprandum esset Terra filium ejus patrociniū non suscepisse, sed in hac controversia quemadmodum in priore de succis nervoso & nutritio, suam sibi causam defendendam reliquisse, quid felix, magisq; ingenuè præstitisset.

Itaq;

Itaq; primo statim congressu ^{et ibid.}
 gustentur prefert quod non modo
 Glissonium sed & Harveyum et
 Willisum uno idu conficit: dicit
 egregia vir nullum spiritum seu
 liquorem vitalem in materia semi-
 nali præexistentem in sanguinem
 abire: sed partium fatius solida-
 rum lineamenta ex materia semi-
 nali fieri, &c. ^{DE VITA 23. DE VITA SUP.}
 Supposuerat Willisiano more
 non probaverat Glissonius spiri-
 tum seu liquorem quendam vita-
 lem in seminati materia præexisti-
 entem ipsi fluidum esse sanguinem
 ruborem nondum adeptum. No-
 tavit Examinator liquorem cum
 spiritu res toto cælo diversas con-
 fundi non debuisse. Interrogavit
 unde Glissonio constaret illum spi-
 ritum vitalem sanguinem esse ap-
 te quam ruborem acquireret. Sup-
 posuerat non probaverat Glissoni-
 us liquorem ejusmodi seipsum à
 reliquis partibus quibus promi-
 scue commiscetur segregare. In-
 terrogavit Examinator quâ ratione
 liquor

liquor quicunq; inorganicus pos-
sit esse motus localis Author, lo-
calis inquam quatenus à naturali
distingitur, cum quod seipsum
mover, debeat esse organicum.
Supposuerat non probaverat *Glis-
sonius* in canalium sanguiferorum
conformatione priores ductus in
venas, posteriores in arterias abire:
quæsit Examiner quomodo
Glossio constaret priores ductus
eâdem cum posterioribus materiâ
constantes ab eodem opifice in
venas, posteriores in arterias con-
formatos fuisse. Quas interroga-
tiones argumentorum pondus ha-
bentes Vindicator tacitus præter-
greditur.

Ibid.

Nutritum autem & vivaci-
tatem illis ex utero materno per
vasa umbilicalia accedere per san-
guinem & spiritus delata.

Duobus Argumentis hanc thesin
demonstravit *Meana*. I. Ex vaso-
rum umbilicalium structura quæ
in fætu non excluso sunt pervia;
in adulto impervia: pervia in
non

non excluso ut nutrimenti com-
meatui inserviant : in excluso im-
pervia, hec usu cessante. 29 Quia
primus sanguis in fœtu inter for-
mandum conspicuus, non genera-
tur in ipso fœtu, sed aliunde sup-
peditatur.

De primo Argumento brevi a-
getur, Secundum si ostenderit Ex-
aminator, à Vindicatore *Phyllida*
solus habebit : at profecto illud o-
stendit *oculari demonstratione* ab
Harvæo & Glissonio agnitâ & con-
cessâ, quam tamen Vindicator
magno silentio prætervehitur :
nempe in pulli formatione primum
sanguinem, non in ejus centro,
sed in limbo exteriori ut habet
Harvæus, vel chorio membrana
ut *Glissonius*, limeâ exili purpu-
rascentem conspici, ab extra se, ad
fœtum per vasa umbilicalia, ad
pullum ex vitello in sanguinem
elaborato advenientem, & quid
clarius demonstrari potuit? quid
sceleratius à *Terra-filio Glissonii*
patrecinium pollicente omitti?
I quid

quid impudentius affirmari quam
Mearum hoc supponere malle
 quàm probare?

Vin. p. 44. Sed Vindicator hoc Argumen-
 to contrarium ostendit, *Si inquit,*
vasa umbilicalia sanguinem ma-
ternum fatui deferunt, aut vene
aut arteriæ id faciunt. Non vene,
quia est contra legem circulationis,
cum venarum constans munus sit
sanguinem ab arteriis foras pro-
vectum reducere; non arteriæ, quia
arteriæ truncus à fetu ortus ramos
suos in placentam uteri diffemi-
nat.

Nos pariter hoc argumento
 Vindicatoris ratiocinium inefficax
 ostendemus. Quicquid vivit &
 crescit, nutritur. At foetus in ute-
 ro vivit & crescit; ergo nutritur.
 At nulla nutriendi ratio apparet
 nisi per sanguinem maternum: er-
 go sanguine materno nutritur.
 Sanguis autem maternus ad Fœ-
 tum accedere nequit nisi per ve-
 nas aut arterias: non per arterias,
 quia arteriæ truncus in foetu
 im

implantaur: ergo per venas.

At *venae*, inquit, *constanti circulationis lege sanguinem reducunt*, nullatenus ad partes adducunt. Nego illud omnium venarum constans esse munus. Nam & *vena Cava* sanguinem in hepate genitum, nec aliunde transmissum ad cor defert, ut brevi ostensuri sumus, & frequenter observamus per eadem vasa eosdem succos vehi & revehi, ut contingit in recurso sanguinis ab utero ad mammas & vice versa, in partibus phlegmone affectis ex intempestivo repercutientium usu, in Revulsione, metastasi, palindrome & similibus.

Verum enimvero etiam si Vindicatori gratis daremus venas constanti circulationis lege ad solam sanguinis reductionem restringi, quid impedit sanguinem in venis uteri contentum (quarum umbilicales sunt productiones, vel quibuscum multiplici saltem anastomosi sociantur) ulte-

rius tendere per substantiam hepatis (quam umbilicalis integra pertransit) in cavam. exonerandum? unde per utrumque cordis sinum in Aortam & reliquas Fœtus arterias, etiam umbilicales per placentam uteri dispersas impulsus, per venas denuo reducatur & circuitur: quod in gratiam circulationi subscribentium sit dictum.

Hic autem Vindicatorem interrogatum cupio cui fini sanguis in prægnantibus sistitur, qui in non prægnantibus menstruo circuitu constanter excerni assuevit, si fœtui in nutrimentum non cedit.

Vin. p. 45. Sed quis rationum usus ubi oculi sufficient? aut quid opus est ut Argumentis probetur quod antopsiâ demonstratur? fœtum nempe maxima ex parte formari, & sanguine per circulationem traducto actuari prius quam vasa umbilicalia existant, aut ipse utero annectatur.

Quem obsecro feriunt bruta hæc fulmina? Examinatorem nē, qui

qui nec hactenus afferuit, quamvis
verum sit; fortum inter confor-
mandum nutriri, nec eundem ne-
gavit maximâ ex parte formari;
priusquam umbilicalia vasa ex-
istant? an Vindicatorem qui em-
nem fœtus inter conformandum
nutriendi rationem explodit, su-
stinet tamen illum *sanguine per*
circulationem traducto actuari pri-
usquam vasa umbilicalia existant?
quod fieri impossibile est citra
alimenti supplementum quo fu-
gax spirituum vitalium vivacitas
identidem reparetur. Discant au-
tem *Sidleiani* auditorii Tyrones,
qui ad *Experimentalis*, quam vo-
cant, Philosophiæ *Crepitacula*, tan-
quam ad Bacchi Orgia, *et ceteris*, vel
uni circulationi perperam intel-
lectæ intenti, ad alia pleraq; quam-
vis vulgo notissima plane cæcuti-
unt: discant inquam, Embryonem
ante absolutam conformationem
nutriri *Rore sanguinolento ex Ca-*
pillarium Uteri osculis ad seminale
concrementum depluente; unde

tum Fœtus partes carnosæ, tum
vasorum umbilicalium subtegmina
sanguinea conformantur: foetu au-
tem formato & copiosioris nutri-
menti indigente manifestos ductus,
quales sunt vasa umbilicalia, ad nu-
trimenti commeatum necessarios
esse.

Ad primum jam argumentum
de vasorum Umbilicalium structu-
ra regrediamur, in quorum usu
Mearum edocendo operæpretium
erit Medicum Oxoniensem Magi-
straliter delirantem audire.

Sanguinem, ait, *in fœtu vegetio-*
rem factum (rectius dixisset foetum
 per sanguinem fieri vegetiorem)
 & *circulari incipientem* (sed unde
 suppeditantur ejus dispendia inter
 circulandum?) *ampliore spatio ad*
ventilationem egere: quod quum per
pulmones fieri nequeat (sed quum
 in circulatione sanguis ex cava
 feratur in Aortam, necesse est ut
 transeat per pulmones aut per sep-
 tum cordis) *ipse sibi Arterias in*
quibus expatiatur, & eodem artificio

venas

venas per quas refluat, excudat.
(Quod fape dixit, non probavit
semel.) pag. autem 22. ex *Harveo*
dixerat, non sanguinem, sed *Ani-*
nam, five virtutem plasticam cor-
pui animatum, & confequenter
vafa umbilicalia formare, Adhuc
fc. conformiter textui Hebraico
sanguinem effe Animam fuf-
tinet, quamvis id alibi negaverit. *Fætu*
auctiore factò probabile effe (fed
quâ ratione fuadente?) *succum*
quendam nutritium lacti analogum
(fed cujus organi facultate lacri-
ficâ genitum, aut unde allatum?)
qui nondum fanguis fit (fed un-
de id conftat?) *fanguini è pla-*
centâ uteri in venis reduci (fed
unde fupeditato nifi ex uteri
venis?) *admifceri, & ab ipfo*
fanguine in fanguinem mutari :
quæftionem exhibet logo refponfi,
eamq; quam probare debuit,
fupponit : *hunc fuccum lege cir-*
culationis non impediri (forte quia
fanguis nondum fit, cum cuilibet
alteri fucco liberum comnea-

tum negandum non existimet) quo minus vena illum illac prorsum (parcite Ciceroniani manes) deferant. Præter hunc succum (probabilem) certum esse (liquid sapit Medicus Oxoniensis) etiam alium succum intra membranas conclusum (Urinam nempe & sudorem quibus fœtus innatat) liguriri ab ipso fœtus ore (quod quatuor primis mensibus, etiam fœtu jam antea ore factò accuratè occluditur, nec ullatenus patet) quo temporis spatio fœtus jejundet oportet, imposterum sudore & Urinâ saturandus, nisi sanguinis accessum per vasa umbilicalia admittamus.

Hunc funiculi umbilicalis usum, aliis ut ait, satis notum, *Mearam* edocere non dedig, natur benignissimus *Terra-filius*. Verum quum fœtum sanguine per circuitum traducto actuari *Terra-filio* certum sit, idq; per pulmones non fieri illi sit æquè certum, alteram ab illo gratiam *Meara* exoptat, ut sc. illum edoceat

ceat per quas vias circulatio ejusmodi instituat. Si dicat fieri per septum cordis, ab infallibili *Harvæo* recedit: nulla autem alia via apparet, ut timendum sit ne reliqui circulationis patroni Medicum Oxoniensem transfugij deferant, & pulmonaria circulatione revocatâ chymericum hunc funiculi umbilicalis usum inter *Willisiana* somnia Kergero agitantum proscribant.

Meara postquam egregium de sanguine materno in fetum derivato commentum finxisset, illud etiam oviparis applicat & contra manifestum sensus indicium sanguinem ab ovi vitello per vasa umbilicalia in pulli rudimentum deferri autumat. Vin. p. 48.

Quantus mendaciorum cumulus in tam paucis verbis. *Mearam* ait finxisse commentum de sanguine materno in foetum derivato. Commentum autem fingere idem sonat, ac quidpiam falsi proferre quod nemo alius protulerit

lent. At idem commentum finxerunt quotquot ante *Harveum* & *Meuram* ab *Hippocratis* ævo de foetus nutrimento scripserunt: deinde *Mearam* ait autumare sanguinem ab ovi vitello in pulli rudimentum deferri quavis expresse dixerit *Meare* pulli rudimentum ex albumine fieri: immo sustinuerit nihil sanguinis posse conspici nisi postquam partium solidarum rudimenta facta sunt: deinde fingit *Mearam* id fieri velle in pullo per vasa umbilicalia, quorum menimit *Meara* solummodo in fabrica foetus vivipari, quod verba ejus in *Examinus* pag. 58. clarissime ostendunt quæ sic habent: ab extra sc. ad foetum adveniens per vasa umbilicalia, ad pullum vero ex vitello in sanguinem elaborato virtute facultatis plasticæ, sicut ex albumine, si *Harveo* credimus, pullus ipse formatur: Cæterum quid absurdi dixisset, si sanguinem dixisset per vasa umbilicalia ad pulli nutrimentum accedere? quum

Glf.

Glissonius id fieri voluerit ex cho-
rio membrana, certumq; sit in
pullo reperiri si non vasa umbili-
calia certe vasa illis analoga.

Hic supponit *Meara* tantum ani- Vin. p. 49
malia nutriri vel sanguinem esse
prorsus inanimem. Cujusmodi sup-
positum ejus omnino falsum: est nam
& nos supra probavimus sangui-
nem esse animatum, & plantæ quæ
sunt inanimæ nutriuntur.

Hic iterum mentitur *Medicus*
Oxonienſis, sed ignoranter magis
quam malitiosè quia non intelligit
quid interſit inter animatum
& Animal nec quod Animal
vivens ſentiens, Animatum ſim-
pliciter vivens ſeu vegetabile
denotet: quod clarum eſt illum
neſcire cum plantas dicat eſſe in-
animas, quas vel pueri animâ
vegetativâ præditas non ignorant,
ut prodigium ſit Philoſophicæ a-
pud *Oxonienſes* cathedræ mode-
ratorem in Logicæ elementis tam
eſſe rudem & ignarum. Cæterum
ſanguinem inanimem eſſe fatetur

Meara

Materia, nec Medicus Oxoniensis
contrarium ostendit.

Non absimili imperitiâ in proximo
paraphrasi principium communicationis à principio constitutivo differre non advertit. Cum enim Examini Author sanguinem, quamvis majorem molem acquirat, crescere tamen aut nutriri negasset, quia confusus sit & inorganicus, ac principii sive radicis expers quâ mediante alimentum singulis partibus inter se distinctis possit communicari: ubi manifestum est principium communicationis debere intelligi, Medicus Oxoniensis ad spiritus recurrit, qui si omnino principiorum appellationem merentur, constitutiva non communicativa sanguinis principia dici debent, tum oratione ad tædium prolixa sed ad controversiam nullatenus attinente Philosophatur quâ ratione in particulas succi nutritii ejusmodi principia agant: quæstio autem fuit an sanguis fieret per assimilationem.

lationem quod affirmavit *Glissonius*, *Meara* autem negavit, propterea quod nutritio (quæ fit per assimilationem) Inamini competere nequeat, sed generatio, ut ex conditionibus accretionis ac nutritionis, nec non discrimine inter generationem, nutritionem & accretionem omnium mortalium suffragiis confirmato luce meridiana clarius apparet, quas argutias, scholarum scilicet nugas nebulasque cum non intelligat Medicus Oxoniensis, prudenter prætermittit.

Hoc responso corrumpit altera *re-* Vin p. 1.
dargutionis pars in qua *Meara* asserit sanguificationem non fieri per actionem similem, quia tunc fieret per nutritionem. Quod enim impedit quominus dicamus sanguinem sicut partes solidas nutriri cum partes nutritas in se excipit & assimilet?

Dixerat *Glissonius* sanguinem fieri per actionem similem: negavit Author Examini & tres negandi causas exhibuit: 1° Quia san-

sanguificatio fit ab organo dissimilari, quod actionem similem edere nequeat. 2° Quia in sanguificatione debent concurrere, tum ulterior coctio, tum separatio excrementorum, quod actionis similitudinem excludit. 3° Quia nulla est in corpore actio similis præter nutritionem: nutritionem autem sanguini non competere patet, ex conditionibus jam memoratis accretionis & nutritionis, ac discrimine inter generationem accretionem & nutritionem, quas Vindicator nullatenus attigit, sed discursum ad quæstionem non atinentem pro responso attulit: hic tantum dicit nihil impedire quo minus sanguis nutriatur cum particulas nutritias in se excipiat: at fluvius plures rivulos, & tritici acervus plura tritici grana in se excipiunt, nec tamen nutriri dicuntur.

Sanguificationem fieri per assimilationem inde colligi voluit *Glissonius* quia fit per actionem similem,

milarem, proptereaq; partem sanguificationi idoneam debere esse sanguini omnifariam similem: sanguinem autem sibi ipsi simillimum esse, cor hepar & venas nimine. Negatit consequentiam *Medea*, & respondit ex similitudine similitudinem non necessario inferri, cum multæ res omnino similes & homogeneæ, inter se dissimiles esse possint, ut sunt os & caro: hic *Terra-filius Glissonium* omnino deserit.

Hoc loco male inferens *Glissonii* ^{*Ibid.*} argumentum supponere ulteriorem elaborationem requiri ad hæmatosin quam ad partium solidarum reparationem; cum ille tantum arguat cor hepar & venas, si sanguificent duplici officio fungi, hoc est proprium nutrimentum & præterea sanguinem consificendi: quare cum primum magis istis sit necessarium & forsan utriq; non sufficiunt, sequetur partes istas materiam pro hæmatosi allatam in proprium nutrimentum convertere debere.

Ut

Ut appareat *Glissonium* suppo-
 fuisse ulteriorem elaborationem
 requiri ad hæmatosin quam ad par-
 tium solidarum nutritionem, suffi-
 ciet ipsa *Glissonii* verba proferre
 quæ sic habent. *Ei cor hepar &*
venæ sanguificationis officio se
accingerent, chylum ad suam spe-
ciem, suæq; substantiæ similitudi-
nem tantum deducerent, ibiq; sub-
sisterent, neq; ad formam sanguinis
introducendam progredierentur, quum
nihil agat ultra spheram suæ acti-
vitatis. Perpendat Lector quid
 sit tantum deducere, ibi subsiste-
 re, ad formam sanguinis introdu-
 cendam non progredi, nihil ultra
 spheram suæ activitatis agere.

Vin. p. 52. Hic fatetur *Meara* (haud tamen
 ingenuè sed argumenti *Glissoniani*
vi assensu) aliquas *Galenicorum* ra-
 tiones contra sanguificationem ef-
 ficaciter non concludere, &c.

Nisi decrevisset *Meara* nihil nisi
 cum omni candore & ingenuitate
 asserere, levi negotio illud *Glissonii*
 argumentum inefficax ostendis-
 set

Ex.

Experimentum tuum melius qua-
drasset si laci santalum rubrum
incoxeras.

Experimenta tua sophistica sunt
& deceptoria, *Meara* nudam ex-
perimentorum veritatem amat &
profitetur. *Ibid.*

Ego fellis bonam copiam laci &
ad boram incoxi: quis fuerat eventus
queris? spe falsus operam perdidisti.

Quod operam perdideris id tuæ
imperitiæ ascribe: quamvis experi-
menta ubiq; crepes, operam ta-
men propter imperitiam te ple-
rumq; perdere existimo.

Secretum est *Mearæ* quicquid
novi recentiora secula *Medicinæ*
& veterum inventis addiderunt
fortiter negare.

Meara non negat sed laudat re-
centiorum inventa, & eorum in-
dustriam ulterius propagatam ve-
hementer exoptat: sed conclusio-
nes falsas & importunas ex illis
ab ignavis tuiq; similibus hominu-
cionibus deductas vituperat &
damnat.

Vin p 54.

Negas sanguinem chylo misceri,
 & quasi hoc minus esset proximis
 fere verbis negas chylum sanguini
 misceri, quasi ventri cum altero res
 fuerit & paulo post Penam san-
 guinis continuo pereuntem quid
 obsecro præter chylum resarciat?

Ingeniosa interrogatio! quasi
 chylus in sanguinem converti non
 possit nisi sanguini misceretur.
 Disce igitur bipedum inscitissime
 chylum in hepate primo in san-
 guinem elaborari, tum reliquo
 sanguini misceri.

Vin. ibid.

Ceterum quid Tibi in mentem ve-
 nerit miror, ut à Galeni, vete-
 rumq; medicorum doctrina reces-
 seris. Illi omnes chylum in vasa
 mesaraica immediate influere sta-
 tuerunt ubi necesse est ut sanguini
 confundatur antequam hepar at-
 tigerit.

Tu Antiquorum scripta dili-
 genter legisse videris, qui ignoras
 non paucos eorum docuisse chy-
 lum ad hepar, sanguinem ab he-
 pate per vasa mesaraica ferri, non
 simul

simul sed temporibus diversis, ut neuter alteri confundatur: quod an recte dixerint, non moror.

Jam Vindicator non *Mearam* modo, sed & alios *novo experi-* Vin. p. 55.
mento docebit chylum ab hepate non transmutari. Incisa sc. canis probe pasti post quatuor aut quinque horas venâ jugulari, aut Arteriâ Carotide, sanguinem omnem effluxurum quem in variis vasculis refrigeratum mox chyli lactescentis ingentem copiam in summitate innatantem exhibiturum. In jeiuno autem & per plures horas impasto animale nihil chyli in sanguine innataturum. Unde concludit sanguinem ad aliquot circuitus in sinu suo chylum nondum assimilatum circumvehere.

Experimenti fides sit penes Authorem: Sed intentum non probat: nam incisa jugulari vel Carotide & vasis omnibus sanguine depletis chylus etiam per consecutionem è vasis chyloferis in vasa sanguifera rapitur, ibique sanguinis reliquiis rinctus effunditur qui

postea refrigeratus sanguini sub-
denti supernatat.

Vin. p. 56. Sed circuitum sanguinis qualem
Harvæus descripsit, & nos suppo-
nimus, Meara alibi modo negavit,
modo in dubium vocavit, & postea
aliusmodi sanguinis motum ad sui
& Fortunii Liceti mentem substitu-
it in quo nec semper tantum sangui-
nis quantum Juniores quidam asse-
runt, nec ad singulos pulsus ex sini-
stro cordis ventriculo in Aortam de-
ponitur.

Meara nec alibi circulatorium
sanguinis motum qualem Harvæum,
& longé ante Harvæum Casalpi-
nus descripsit, negavit, nec ut hîc
agnosceret necesse existimavit, cum
salvâ circulationis doctrinâ omnia
à Glissonio objecta commodé dilui
possint. Juniorum tamen nimis
festinantem circuitum omnino ne-
gavit: Sed sanguinem eâ temporis
& copię mensurâ quæ totius indi-
gentiæ conducit ab auricula in si-
nistrum cordis ventriculum fundi,
indeq; in auriculam denuo refun-
di

di, & perpetuo Eurippo ad perfectam usq; elaborationem mitti & remitti asserit, quem motum reciprocum tu ineptè circulationem vocas.

*Sed vereri oportuit ne sanguini-Vin.p.57.
mum concussus & agitatus tandem
coaguletur.*

Atqui circulationis patroni ideo sanguinis circulationem necessariam dicunt, ut motu à coagulatione & incrassescencia conseruetur.

*Sed cur Arteriæ juxta cordis mo-Vin.p.58.
tum vibrissant, si non singulis pulsibus
sanguis in Aortam ejiciatur?*

Arteriæ cordis motum sequuntur fuligines in systole expellentis, in diastole aerem excipientis.

*Si vena ubi vis digito comprima-Ibid.
tur, constabit sanguinem per eas
versus cor continuo cursu festinare:
illarum vacuitates quomodo supple-
tur nisi ipsius perennis in arterias
influxus concedatur?*

Natura eâ providentiâ sanguinis ad cor accursum, ejusq; in corde

elaborationem moderatur, ut in corpore sano nulla ejusmodi vacuitas contingere possit.

Vin. p. 58. *Observationes Pathologicae indicant cordis opprissionem & lipothymium sanguine vel momentum temporis in corde stagnante induci.*

Tu pro Examinatore respondes sanguinem in sinistro cordis ventriculo diu coercitum non illic stagnare, sed circuitum quendam inter sinum & auriculam peragere, qualem equus molæ alligatus : sed non intelligis quid ille dicat. Nec enim dixit aut voluit sanguinem diu in sinistro cordis ventriculo coerceri, nec ibi circuitum qualem equus molæ alligatus facere, sed motu reciproco, qui non fit circuitus, sanguinem à dextro ventriculo per medium septum in sinistrum influere, inde per idem septum ad dextrum reciproco motu mitti & remitti.

Vind. ib. *Interea quid fiet de sanguine vasa pneumonica influente? an par est ejus cursum sisti, dum perpetuus iste sanguinis*

sanguinis in sinistro cordis sinu Eurippus finitur? an non pulmonum inflatio & immobilitas, prout in asthmaticis assolet, à sanguine in earum ductibus stagnante inducitur?

Natura æqué provida est in moderando sanguinis in vasa pneumonica in fluxu, ac in ejusdem ad cor accursu fuisse jam diximus. Tu autem supponis eundem esse sanguinem qui in corde elaboratur & in vasa pneumonica influit, quod ab omnibus non conceditur.

Cum in cordis systole latera compressa sanguinem explodant, necesse erit eum non in auriculam qua intraverat, & in qua præsto est sanguis alius qui mox subintret, sed in Aortam propelli.

Copia sanguinis in corde tanta non est ut ad singulos pulsus quidpiam effatu dignum explodi necesse sit: multæ autem sunt fuligines quas in spirituum vitalium generatione explodi necesse est: quo-

ties autem exploditur, illum in Aortam explodi concedimus.

Ibid.

Verum miles hic gloriosus tanquam devicto Harvæo pergit ad vasa Pecquetiana, quorum existentiam in dubium vocat, & usum plane negat.

Vindicator post tres versus Examinatorem inducit dicentem, *Dubium non esse duos ramos à receptaculo Pecquetiano ad subclavias ferri*: hinc dicit Examinatorem eorum existentiam in dubium vocare: nimirum dubitare & non dubitare vindicatori idem sonant: at Examiner *ramorum Pecqueti usum planè negat*: negat usum illis à quibusdam junioribus assignatum, totum nempe chylum per illos ad subclavias ferri quod fieri non posse doctiorum inter juniores plerique existimant: hoc autem non est eorum usum plane negare, quod perinde esset ac dicere nullum eorum esse usum.

Quare

Quare hæc vasa ideo tantum *Vin. 3. 60.*
construenda fuisse asserit ut inter di-
ros animalium cruciatus succi ad
cor quâ possint commodius pergant.
Primo dixerat nec chylum sanguini
misceri, nec sanguinem chylo : nunc
vero inter cruciatus id fieri non
modo commodum ducis, verum id
propter hæc vasa fabricari innuit,
& paulo ante, Thoracicarum usum
plane negat.

Quanta impudentia ! quam in
sana mentiendi libido ? Assigna
locum *Terræ fili* ubi dixit Exa-
minator, vel leviter insinuavit
Ramos Pecquetianos Ideo tan-
tum conditos fuisse ut inter diros
animalium cruciatus succi ad cor
quâ possint commodius pergant ?
ubi ita fieri non modo commodum
dixit, sed id propter hæc vasa fa-
bricari innuit ? Dixit autem usum
Thoracicarum à Pecquetto assig-
natum suspectum esse. Hocce est
omnem alium earum usum planè
negare ? Dixit inter diros emphy-
sotomias cruciatus fieri posse ut
succus

suocus chylosus hoc iter licet alteri
usui in animale recte valente desti-
natum præoccupet. Hocine est
afflere ideo tantum hæc vasa fuisse
condita? id propter hæc vasa fa-
bricari? Jam sat mentitum est:
perge nugari.

Ibid.

Si rebus naturaliter se habentibus chylus sit sanguini inimicus, certe multo minus cum natura affligitur eidem confundi debet.

Dixit Examinator nec chylum sanguini, nec sanguinem chylo misceri, propterea quod uterq; suocus diversam sortitus sit generandi officinam: quomodo inde inferri potest alterutrum alteri esse inimicum? *Sed si rebus se naturaliter habentibus non miscentur, multo minus cum natura affligitur.* Verum considerasse debebas corde in vivisectione afflicto non semper quod fieri debet sed quod fieri potest contingere.

Winp. 62.

Sed hæc machinas irritas appellas, quibus te ipso iudice Natura cordi suppetias ferre conatur. Verum

rum

rum si irrita sunt, cur natura quæ
nihil agit frustra eam omnino fabri-
cavit?

Natura ut cordi auxilietur in
empsychotomiæ tortura succum
chylosum per lacteas Thoracicas
alteri usui in animale recte valente
destinatas eo frustra mandat: er-
go natura lacteas Thoracicas in
animale frustra fabricavit: Inge-
niosam Terra-filii consequenti-
am!

Aut si in subitis & improvisis *Ibid.*
cordis affectibus chylum subsidio ve-
nire oportuit, nihil opus erat isto
circumitu, nec per ambages perda-
cendus est quem potius, festinare
decurrit viâ proximâ & maxime
compendiariâ. Sed quæ obsecro
est illa?

Non rectè concludis contra Glis-
sonium hydropem & cachexiam
profusas hæmorrhagias consequi non
ob sanguificationem læsam, sed quia
deficiente nutrimento partium tonus
& facultas concoctrix læduntur,
ac spirituum tum insitorum tum

Vin. p. 62.

vita-

vitalium reparatio & generatio cessat.

Examinator dixit hydropem & cachexiam consequi profundas hæmorrhagias quia deficiente nutrimento partium tonus & facultas concoctrix debilitantur, spirituumq; generatio cessat. Tu ex Tuo addis *non ob sanguificationem læsam* : at ubi sanguificationem læsam exclusit *Meara* ? Noveris autem ideo sanguificationem lædi quia sanguine (qui partium est sanguificationi dicatarum nutrimentum & spirituum materia) deficiente, partium vis concoctrix & spirituum generatio cessat.

Vin. p 62. Præterquam enim quod partes solidæ non ita subito immutari possunt, spiritus isti si modo in partibus solidis & non à sanguine producuntur & dependent, profusæ hæmorrhagiæ tam insigniter & tam cito imminui nequeunt.

Spiritus vitales cum substantiæ sint fluxiles & æreæ ex tenuissima sanguinis parte & ære in pulmonibus

monibus preparato genitæ, subito
& confertim in profusa hamor-
rhagia una cum sanguine effun-
duntur & perduntur, non *immu-
tantur*, ut tu pro captus tui obesi-
tate exprimis: quod enim muta-
tur non perdi sed manere sup-
ponitur. Cum autem deperdito-
rum loco spirituum, novorum per-
petuâ generatione opus sit, quæ
in magna sanguinis jactura haberi
non poteſt, partium tonus subito
concidit, quæ propterea refrige-
ratæ sanguinem non niſi crudum
gignunt, unde hydrops & cachexia,
quæ non subito ſed ſenſim &
paulatim invadunt & invaleſcunt,
ut vel inde conſtet non ſanguinis
deſectum ſed partium temperiem
immutatam (quæ ſanguinis de-
ſectum conſequitur) immediatam
eſſe læſæ ſanguificationis cauſam
& conſequenter hydropis & ca-
chexiæ. Caterum Ormonienſis
non dixit ſpiritus iſtos à ſanguine
ſed ex ſanguine produci: hoc e-
nim cauſam materialem, illud effi-
cientem

cientem denotat, quam differentiam quantumvis manifestam crassa Oxoniensis Medici Minerva non comprehendit.

Ibid.

Nam quod tu regeris spirituum generationem cessare, & partium solidarum tonum debilitari omnino falsum est: quoniam in longa inedia & assiduus laboribus nutrimentum multo magis deficit, & exinde partes solidae multo magis emarcescunt quam ob sanguinis iacturam, quae tamen accidentia nec hydrops nec cachexia sequitur. Quare hinc constat morbos istos quando hemorrhagiis profusis succedunt à sanguificatione laesa procedere.

Examinator nusquam sanguificationem laesam à causis hydropem & cachexiam generantibus exclusit. Duas autem ob causas dixit hydropem & cachexiam profusas hemorrhagias consequi: ob defectum sc. spirituum & defectum nutrimenti, spirituum defectus contingit cessante eorum generatione in penuria sanguinis, ex quo ut
ma.

materia sunt: spiritibus deficientibus partium temperies refrigeratur, unde chylus non recte coquitur nec ex eo sanguis laudabilis conficitur, quod idem est ac sanguificationem lædi. In laboribus & inedia partibus non suppeditatur sufficiens nutrimentum, unde marcescunt, quod suppeditatur tamen laudabile est, unde nec consequitur hydrops aut cachexia, quia in parca alimenti exhibitione licet non satis nutriantur partes earum tamen temperies non immutatur, donec ad extrema ventum est.

Glissonii experimentum quod vin. p. 63.
contra cordis hematosin urget, quia sc. lac aut chylus cordi adhuc calido & recens exempto infusa nullam mutationem subeunt, impudenter derides potius quam refellis, cum revera si cor sanguificet, verisimile sit id perfici à fermento quodam cordi infuso, ejusque in viscere exempto saltem vestigia quadum & ejusmodi reliquias superesse quæ chylis ali-
quatenus

quatenus alterando etiamnum suffi-
fiant.

Ut innotescat Lectori quam
impudenter Medicus Oxoniensis
impudentiæ Examinatorem accu-
set, visum est locum à Vindicatore
notatum cum Glissonii textu in-
tegrum hîc transcribere, ubi &
sermonis modestia & ratiocinii fir-
mitas illum à Terræ-filii calumnia
vindicabit.

Evelle, inquit Glissonius, sani
animalis cor, sanguinemq; inde om-
nem elue, ac mox dum etiamnum
calet, sanguinem aut lac in ventricu-
los ejus infundito, visurus num li-
quor ille sanguinis aliquam faciem
induturus sit: experieris profecto il-
lum neutiquam immutatum iri. Est
tamen cor pars solida ac minus ve-
riformis videtur actionem quam ra-
tione solidioris substantia sue exe-
quitur, momento temporis inter-
cipi.

Atqui, inquit Aleara, ego eodem
conficiam experimento nec ventricu-
lum chyloseos, nec oculum visionis,
nec

nec manum apprehensionis, nec pedem ambulationis organa esse. Evellere enim protinus sani Animalis ventriculum: eum, dum adhuc caler, elue: ei quantocius cibum quantumvis exoptoningere, visurus num chyli aliquam faciem induturus sit: experieris profecto illum neutiquam immutatum iri. Erue quantocius oculum, brachium aut pedem absconde, profecto nec oculus videbit, nec pes ambulabit, nec manus apprehendet. Sunt autem partes corde non minus solidæ. Cur igitur earum functiones momento temporis intercipiuntur?

At, inquit Glissonius, cor functionem suam ratione solidioris substantiæ exequitur: Verum nos hætenus credidimas membra suas functiones exequi non tantum ratione substantiæ quæ per se non agit, sed etiam, & forte magis, ratione temperiei & conformationis: mihi quidem videtur cor non agere magis ratione solidioris substantiæ quam pedem aut manum.

Non advertit credo Glissonius partem à Medicis definiri corpus toti coherens, communique vitâ conjunctum, quâ partes coherentia destituta, non amplius sunt partes nisi æquivocè. Præterea nullamne concedet efficaciam Animæ, seu quod idem est, Formæ Glissonius, qua per ejusmodi evulsionem cor privatur?

Hactenus Author Examinis: in quibus verbis quid impudentis aut immodesti comperit Medicus Oxoniensis? Sed *Mearam* ridere caularis potius quam refellere *Glissonianum* experimentum. Suppone ridere: Ridentem dicere verum Quid vetat? Sed an non refellit? Ostendit reliquarum functionum instrumenta à toto avulsa confestim proprias actiones exequi non posse. Si hoc non est refellere, cur Tu rationis disparitatem non ostendis? quæ enim major est ratio cur Cor à toto separatum functionem suam exequi debeat, quam ventriculus, oculus, pes aut manus? *Glissonius* permanentiam
functionis

functionis cordis post separationem à toto, solidioris substantiæ ratione expectandam censuit. *Membra* reposuit, manum aut pedem corde non minus esse solida, eorum tamen functiones momento temporis intercipi. Reposuit membra suas functiones exequi, non tantum ratione solidioris substantiæ quæ per se non agit, sed etiam ratione temperieri & conformationis. Hæc modesto silentio suppressit Vindicator. Sustinet tamen si cor sanguificet verisimile esse id perfici à fermento quodam cordi insito cujus vestigia quædam & reliquiæ in viscere exempto supersint quæ chylo alterando sufficiant: sed cum verisimilitudo hic nulla sit, donec ulteriorem illius probationem attulerit Vindicator, illam missam faciemus, nisi quidpiam quod fermenti rationem habeat in corde insitum esse probaverit: de quo brevi erit dicendi locus.

Vit. p. 64.

Quod de ventriculo pariter exempto instas fermentationi in corde exempto probabilitatem quandam astruit. Quippe experientia quotidiana patet vitulorum stomachos exemptos & asservatos pristinae & indolem quandam retinere qua mulieres rusticae pro lacte coagulando utuntur.

Coagulum ex lacte paulo ante lanienam vitulis exhibitum natum propria indole & salis adiectione acescens vim coagulatricem non fermentatricem acquirit. Quanta autem inscitia est qualitatem coagulatricem cum *ζυμωτική* confundere, quarum haec rarefacere & rarefaciendo in tumorem attollere, illa è contra condensare & compingere nata est?

161.

Quod regeris contra Glissonium & Willisium partes à toto separatas statim formam sive Animam totius privari, & propterea functionem suam amittere, facile refutatur, quia animalium quorundam corda postquam corpore eximuntur diu pul-

pulsant : tum anguilla & serpentis partes postquam discisse sunt , omnes se movent : & postea. Animam Bruti non esse totam intoto, & totam in qualibet parte, sed corpoream & divisibilem & toti corpori coextensam cum Willisio contra Aristotelem statuit.

Medicinæ subjectum est corpus humanum, non belluinum, nec brutorum corpora aliter considerat Medicus, nisi quatenus ad corporis humani naturam illustrandam conducere possunt. Quare illationes factæ à brutis ad homines in illis tantum valere censendæ sunt in quibus ab hominibus bruta non differunt. In multis autem differunt : in hoc saltem, quod Brutorum Animæ divisibiles sint, & quorundam, imperfectiorum saltem, corporibus coextensæ : hominum indivisibiles ac totæ in toto & totæ in qualibet parte. Propterea qualibet humani pars corporis à toto divisa totius Animâ privatur, & ad proprias functi-

ones obeundas inepta evadit : unde constat instantias à vindicatore in imperfectiorum Animalium partibus à toto divisas post excisionem palpitantibus aut aliter motis nihil concludere : Verum quum vindicatorem paulo antea sustinentem viderimus *Animam Irrationalem* sibi cum Brutis esse communem, per me licebit eam habeat & divisibilem, & corpori coextensam, adeoque ut *Willisianus* iste *Terræ-filius Anguillarum aut Serpentum* instar divisus utrimque vivat, utrimque histrionicè moveatur, effusiores spectantibus quam olim de suggesto risum moturus. Cæterum gratissimam nobis rem fecisset optimus *Terræ-filius* si locum assignasset ubi *Aristoteles* brutorum Animas statuit indivisibiles, ubi hunc cum illo contentionis funem trahat *Willisus* : non leve enim operæ foret pretium pygmaeum cum Gygante luctantem spectare. Interim meminerit Examinis Authorem adversus *Willisum* formas

formas & qualitates inania esse
figmenta asserentem observasse
functionum in hoc casu frustratio-
nes membrorum excisionem conse-
quentes, non principiorum *Willis-
ianorum* defectui, sed formæ ab-
sentia ascribendas esse, quam nu-
cem quia comminuere non potuit
Vindicator integram devoravit.

*Ultima tua in Glissonium animi-
adversio ubi clarissimum virum ad
categorias & prædicabilia remit-
tendum statuis, &c.*

Paragraphum Examinis hic no-
tatum, in quo paulo severius per-
stringitur expressio quædam à
Clarissimo *Glissonio* per incuriam
elapsa, se voluisse omissum profi-
tetur Author Examinis, & ut ex
exemplari ad Typographum mis-
so deleteretur mandasse, quod in-
ter operarum festinationes tran-
scriptor neglexit. Sed *Willisium*
ejusq; vindicem non ad categori-
as & prædicabilia quæ nunquam
videntur vel semel salutasse, sed
ad pædagogii ferulas tot utrius-

que Diatribæ & vindicationis
puerilia sphalmata testantur.

Vin. p. 66. *Verum ut perspiciat candidus
Lector quâ fide tractaveris, quo
judicio legeris anthores ipsa Bar-
tholini verba hic transcribere vi-
sum est.*

Examinis Author ea fide tracta-
vit, eo judicio legit verba Bar-
tholini quibus Glissonus, qui Ana-
tom. Hep. cap. 35. Bartholini
verba adducit asserentis non om-
nem Chylum per lacteas thoracicas
ad cor ferri, sed per lacteas me-
senterrii ad hepar, ut hic in te fi-
dem ego non immeritò deside-
rem, & suadeam ut jocularum de
picturis & Iconibus scurrilitatem
ad proximas Oxoniensis Actus so-
lemnitates reserves, in risum forte
quem primâ occasione elicere non
potuisti auditores hac saltem ^{nonnulla}
conjecturus.

Cæterum nec totum chylum
nec aliquam ejus partem per Ra-
mos Pecquetianos, vulgò chy-
liferos dictos, in subclavias ferri.
Ludovici

Ludovici Billsi experimento toti orbi (ut ipsius *Bilsi* phrasi utar) demonstratur, ut constat ex ejus *Epistola Batavica* ad *L. Jordanum* missa, referente & interprete *Vopisco Fortunato Plempio*. Is igitur canis vivi & recens pasti abdomen aperit, arterias mesenterii à venis separatas ligat, ne quid sanguinis in venas exonerent: mox abdomen consuit, canemq; alicubi quiescere permittit ad quatuor vel quinque horas, dum sc. assumpta in chylum existimentur conversa, canem interea liquore aliquo cordiaco refocillando. Tum abdomen dissuit, venasq; aperit quas invenit turgidas chylo seu liquore crasso leucophæi coloris, quem nullo negotio in venam Portam adigit, eumq; in hepate in sanguinem elaborari inde concludit quia quod in vena Porta paulo sub hepate aperta conspicitur crassum est, opacum, coagulatum: Quod in cava statim post hepar transmissum rubicundum, est clarum & subtile. Quod

Quod vero in utrisq; lacteis, mesentericis scilicet & Thoracicis conspicitur, chylum non esse, sed rorem quendam per intestinorum substantiam transudantem inde probat quia si esset aliquid in sanguinem mutandum, cum extravasatur & reponitur, instar sanguinis crassescere & coagulari deberet, quod neutiquam contingere contendit. Roris hujusmodi multos & præstantissimos usus tum *Billsius* tum *N. Zas* Roterodamensis assignant, quos recensere hujus instituti non est, ductus autem vulgo chyliferos putatos non amplius chyliferos sed Roriferos anabaptizandos censent.

Hinc apparet quam graviter à quibusdam neotericis erretur, qui propter leviculas apparentias, nec dum satis intellectas, solida & præclara majorum inventa tam temerè rejiciunt.

CAP. VI.

Willisium imperitè de principiis
 chymicis discurrere: Tria princi-
 piorum in mixtis genera admit-
 tenda esse: Chymicorum princi-
 pia cum Aristotelicis consistere:
 Willisium mixti corruptionem
 cum ejusdem analysi confundere:
 eundem omnes prope mixtorum
 affectiones ab omnibus indiscri-
 minatim principiis deducere. Vin-
 dicatoris experimentum sibi ad-
 versari: Cathartica electivè pur-
 gare: Dari Attractiones Electivas:
 Multiplex Vindicatoris impostu-
 ra. Serum à Pituita longè differre.
 Unde oriantur varii excretio-
 num Colores.

Quo successu pensum tuum de Vin. p. 70.
 sanguinis facultate sanguifica
 adversus Harvæum & Glissonium
 absolvisti, aliis judicandum relin-
 quo. Interim pro Willisio nostro
 respondeo eum rectissimè chymico-
 rum principiorum quinarium nu-
 merum

merum assignasse : nam corporum quorumcunq; Analysis non modo spagirica, sed & naturalis & spontanea nullâ vi aut arte adhibitâ totidem distincta elementa perpetuò exhibet, prout author de Fermentatione cap. 2. manifesto declarat.

Quâ tu methodo Glissonium & Harvaenm defendere cæpesti, convitiis sc. & difficultatum prope modum omnium subiticiâ, eidem nunc in *Willisio* propugnando insistis, & Examinis Authori scisitantî cur *Willisius* Mercurium ex principiorum chymicorum albo expunxerit, eiq; spiritum substituerit, ne gry quidem respondes. Eidem cur tria veterum chymicorum principia duorum accessu adauxerit, respondes veteres chymicos medicamentorum & magni Elixeris compositioni intentos potissimum respexisse ad principia activa, alia in censum non retulisse. At dic obsecro si spiritus iste *Willisianus* quidpiam est à Mercurio

rio diversum, cur diversitatis rationem non explicuit? cur lectorem non edocuit, quare hoc repudiato illum introduxerit? si idem plané sunt, quo operæ pretio nominis mutationem instituit? si veteres chymici ad activa solum principia respexerunt omissis passivis, quomodo de mixtorum solutionibus & coagulationibus egerunt, quæ mutuâ agentium & patientium operâ & reactione perficiuntur?

At analysis tum spagyrica tum spontanea totidem distincta elementa perpetuò exhibet. Sed unde id constat? ex Willisiana de Fermentatione diatriba cap.2. ubi præfidenter asserit in musti in vinum maturatione præter liquorem Aqueum, etiam spiritum, partem sulphuream, salem & terram tum gustui tum oculis nostris esse conspicua: In plantæ succo digestionem exaltato eadem sincera & veruluti distincta exhiberi. Atqui hæc digito prout profitetur monstra-
ta

ta oportuit. Nos enim tam fumus
 Talpæ, ut ejusmodi nihil possimus
 discernere. Videmus quidem &
 gustu deprehendimus vinosam vini
 substantiam. Videmus particulas
 leviores sursum elatas, quas flo-
 rem vini *Willisus* appellat. Vide-
 mus tartarum seu fæces in fundo.
 Hæc autem vini esse principia aut

De Feb.
 cap. 5.

partes integrantes *Willisus* alibi
 fortiter negat. In succis pariter
 digestionem exaltatis videmus bul-
 las in summitate, succi substantiam
 in medio, fæces in fundo. Si quid
 præterea conspiciendum occurrit
 cur illud *digito non monstrat* vel
 saltem nominat *Willisus*? cur
 eadem sincera & veluti distincta
 non exhibet? Quam egregius ana-

Vin p. 73. *lysta est Willisus qui quinque prin-*
cipia tam levi negotio detexit, idque
(quod raro aggreditur) citra ul-
lam furnularii apparatus pompam?

De Ferm.
 cap. 2.

At ait idem *Willisus in rebus*
flamma subjectis etiam quum in
nihilum redigi videntur in hujus-
modi principia sit secessus: sed quo-
modo?

modo ? Nimirum præter salem in cinere superstitem, Spiritus Sulphur Sal Aqua & Terra quodam veluti *Missionis compendio in fuliginem veluti in Meteoron concrescunt*. Se- cedunt scilicet quia concrescunt. Euge *Willisi* : cujus Philosophi quantumvis refractarii assensum non expugnaret tam *fuliginosa* ratiocinatio ?

Quanto igitur melius Willisius Vin. p. 72. *qui principia inter se composita explicuit, & ut plura, ita simpliciora constituit ?*

Examinis Author objecerat veteres chymicos Aquam & Terram (addo ego etiam Aerem & Ignem) sub antiquo principiorum ternario comprehendisse. Quæro igitur cur *Willisius* etiam hæc non explicuit, & adhuc plura principia, ut essent simpliciora, non constituit ? Sed ignorat *Willisius* doctiores & prudentiores Spagiricos admittere quatuor *Aristotelis* principia, non ut proxima chymicarum operationum, sed ut remota, genera-
tionis

tionis &c. & corruptionis principia, in quæ Mixta omnia (ipsis etiam chymicorum principiis non exclusis) ultimò resolvantur. Nec enim chymia objectum statuunt generationem & corruptionem, sed mixtionem & resolutionem. Videmus quippe in corruptione simplici generationi opposita, de qua agit physicus, ita mixtum resolveri ut virtutes ejus omnino pereant, ipsumq; in aliud quidpiam specie omnino diversum mutetur: In resolutione autem chymica ita mixti principia dissecari & disjungi, ut partes ejus divisæ internas mixti virtutes pro principiorum cujusq; ratione conservent, idq; citra speciei mutationem.

Ex his patet quam imperité *Willisus*, mixti corruptionem cum ejusdem analysi confundat: quam incongruè alteram *Aristotelicorum* principiorum bigam in censu principiorum collocet, alterâ neglectâ. Ut omittam quam imperfectè principia chymica definiverit substantias

stantias in quas ut partes ultimò
sensibiles res physicae resolvuntur.
Caro enim & caseus in vermes tan-
quam partes ultimò sensibiles re-
solvuntur, quos tamen carnis aut
casei principia esse nemo dixe-
rit.

*Sed ne tu nimis de chymicis, quia Vin. lb.
hac longe supra crepidam tuam
sunt.*

Ut appareat quam merito *Willisus*
(quem an Vindicatorem no-
minem perinde esse saepius mo-
nui) chymiae imperitiā Exam-
inatori ascribat, lubet paululum
digredi & ostendere quam eruditè
& nervosè de principiis suis ipse
discurrat. Quod ut clarius osten-
datur, notandum est uniuscujusq;
facultatis principia ita esse simpli-
cia debere, ut intra ejusdem fa-
cultatis latitudinem neutrum de
altero participet. Ita in physica
rerum principia noëtica, materia
sc. & forma extra composi-
tionem considerata omnia sim-
plicia sunt, & ex aliis vel sui ip-
sorum

forum aliquo incomposita. Ita in eadem facultate mixtorum principia remotiora, quatuor sc. elementa, licet ex istis prioribus composita, inter se omnino sunt incomposita: nec enim terra ex aere, aut ignis ex aqua, vel alterutrum ex alterutro componitur, licet istorum quatuor unumquodq; ex materia & forma componatur. Ita in chymia sal sulphur & Mercurius inter se adeo nihil habent commune intra chymiae latitudinem, ut quod de uno affirmatur de altero affirmari nequeat, quamvis eorum unumquodq; ex utroq; principiorum antea dictorum genere, elementis sc. necnon materia & forma constituatur. Notandum similiter est unamquamq; simplicem qualitatem seu affectionem ita cuilibet mixto inesse, ut eam simplici cuiuspiam corpori seu formae omnibus mixtis ubi ejusmodi qualitas reperitur communi, acceptam referri debere. Ita intra physicae ambitum ubicumq; frigus de-

deprehenditur, ibi de aqua, ubi humiditas, de aere, ubi calor, de igne participari concludimus. Ita chymici ubi quidpiam ~~extremum~~ advertunt, ibi sulphur inesse, ubi mobile aut volatile, Mercurium, ubi fixum aut corpulentum, salem inveniri non dubitant. At contra *Will.* sua principia activa, eorumque affectiones adeo non explicuit ut summopere implicuerit & confuderit, omnesque propemodum qualitates & effectus ab omnibus indiscriminatim principiis deduxerit. Ita Tractatus de Fermentatione *cap. 2.* à Spiritu deducit fructuum maturitatem, plantarum vegetationem, rerum formas & figuras. Paulo autem post sulphuri ascribit vim vegetativam & maturativam, necnon pulchritudinem & deformitatem, sub quibus formæ & figura comprehendî debent. Ac postea in eodem capite etiam Sali attribuit plantarum vegetationem, fructuum maturitatem, formam atque pulchritudinem, ut

non tria principia activa, sed unicum tantum videatur posuisse. Idem ibidem colorum & odorum varietates nunc sali nunc sulphuri refert acceptas, quodq; æquè mirum est eidem sulphuri nunc calore nunc frigus attribuit. Ex his paucis *Willisi* eruditionem tanquam ex ungue leonem facile est conjicere, quamq; longè supra ejus crepidam sit rerum physicarum pariter ac chymicarum consideratio.

Vin ib.

Quare his statim omissis bene est quod ad quatuor elementa te recipias & paulo post. Etiam hac tu per analysin spagiricam exhiberi posse ex Billichio ostendis.

Quatuor elementa mixtis inesse *Billichii* experimento ostendi tu negare non audes quamvis fateri erubescas : ad illa tamen se recipit Author Examinis non quod etiam tria chymicorum principia mixtis inesse neget, sed quod existimet in subjecto de quo agitur clariorem & magis obviam esse difficultatum

cultatum quæ passim occurrunt
solutionem per illa quam per ista.
Verum in sanguinis Anatome non
in sola elementorum aut etiam
principiorum chymicorum confi-
deratione, quorum utraq; nimis
sunt remota, subsisti debere con-
tendit, sed etiam proxima sangui-
nis principia seu partes investi-
gandas esse, ne si in remotis hisce
insistamus, illud nobis objici me-
rito possit, quod Peripateticis
imponit *Willisus*, nempe quod
Domus principia quærenti ligna
& lapides ostendant: In quem er-
rorem ipsum *Willisum* incidisse
Examinator ostendit, dum sangui-
nis principia ponit Quinarium
suum rebus omnibus communem:
nec Vindicator vel errorem excu-
sat, vel culpam amolitur.

Sed condonabit credo Meara *Vir. p. 72.*
Willisio aliisq; chymiam Adeptis
sua quinq; principia, si modo suos
quatuor humores intactos relin-
quunt.

Meara solum Willisum quinq;
M 3 principia

principiorum assertorem, solus *Terræ filius* chymiam Adeptum agnoscit. Nos autem illum verius septem quam quinque (si ultra tria) principia ponere debuisse nuper ni fallor, ostendimus. Porro sanguinis ex quatuor humoribus compositionem *Billichii* autopsiæ & *Hippocratis* experimento testatam fortiter negat *Terræ filius*, parisc. contumaciâ ac Examinatoris experimentum de lacte per fellis adjectionem rubescente rejecerat, quæ dogmata qualiacumq; propugnandi ratio est omnino inexpugnabilis. Interim proprium experimentum, cui præ *Hippocratico* fidem habendam esse quis ambigat? proponit.

Canis igitur vivi arteriam carotidem incidit, sanguinemq; emissum, qui totus effluit, totum homogeneum & coccinei coloris depræbendit absq; ullo crassamento atropurpureo, vel cujusvis alterius humoris admixtione, nisi forte feri quidpiam à reliqua massa secedat,

cedat, vel etiam chyli, si animal fuerit recens pastum. Deinde alterius canis jugularem venam incidit, emissumq; sanguinem, qui etiam totus effluit, totum deprehendit nigricantem seu atropurpureum pelliculâ quadam exceptâ coccinei coloris in summitate conspicuâ, reliquâ massâ decuplo minore.

Hoc experimento duo probari existimat, 1° Sanguinem duabus tantum partibus constare, flore sc. coccineo, & crassamento atropurpureo. 2° Sanguinem juxta *Harvæum* nunc similem esse, nunc dissimilem. Quod ad primum attinet, in eo difficultatis cardo vertitur, uter oculatior sit, uter veracior, *Billi- chinus* qui quatuor, an Medicus Oxoniensis qui tantum duas in sanguine extravasato partes deprehendit. Quod ad secundum, debuit addidisse sanguinem similem esse, ut sensus, dissimilem ut motus sit organum. Debuit &

M 4. ostend.

ostendisse sanguinem simul & eodem tempore similem esse & dissimilem, cum simul (& semper si unquam) debeat esse sensus & motus organum, vel saltem venosum sanguinem esse motus, arteriosum sensus organum, quandoquidem hic sit similis, ille dissimilis, de quibus alibi agemus.

Cæterum ex hoc venosi & arteriosi sanguinis discrimine ego similiter duo si non tria colligo summopere, ni fallor, Medico Oxoniensi importuna.

Primo colligo sanguinem nec esse fontem caloris nec per se calidum, partibusve aliis quibuscumque calorem dispensare prout Vindicator p. 40. magnâ contentione & Capreolo vel Syllogismo irrefragabili se ostendisse affirmavit. Si enim per se calidus esset, *non marcesceret ut carbo extinctus* quando per venas reducitur, nec opus haberet *cordis fermento* tanquam *Foco Vitali* in quo protinus

Vin. p.
177.

in.

inflammetur. Quod enim per se calidum est calore aliunde mutuato non indiget.

Secundo colligo hanc utriusq; sanguinis disparitatem adeo circulationi non favere, ut totum sanguinem venosum ad cor identidem non revehi vel per arterias transmitti luculentum sit indicium. Si enim in circulatione identidem sanguini arterioso misceretur, quomodo fieri possit ut sectâ arteriâ tanto floridior appareret quam sectâ venâ, quum in quolibet circuitu uterq; misceatur & per utrumq; canalem universus effluat? Vel enim color ille nigricans sive atropurpureus provenit ab adustione vel ab admixtione fæculentiæ melancholicæ. Si ab adustione, magis nigresceret sanguis arteriosus quia in arteriis magis quam in venis incandescit. Si ab admixtione succi Melancholici, signum est succum illum non fuisse sanguini arterioso mixtum, adeoq; sanguinem universum in omnibus vasis

vasis non circulari: quod favet sententiae Riolani asserentis sanguinem non circulari in Ramis venae portae. Nec potest dici sanguinem in arteriis rubescere propter recentem calorem, in venis nigrescere ut carbonem extinctum propter frigus: sanguis enim arteriosus extravasatus & expositus non minus friget quam venosus, nec tamen nigrescit ut venosus.

Ex hoc denique experimento colligi potest distillationem non esse medium satis commodum quocujuspiam rei principia investigentur si verum est quod ait Vin.
Vin. p. 75. dicator, Willisiana principia eadem omnino proportionem ex utroque sanguine per distillationem elici. Cum enim ex coloris & consistentiae in utroque sanguine diversitate manifestum sit alterum ab altero non parum differre, proptereaque Willisii principia eandem proportionem in utroque non obtinere, necessario sequitur alterutrum in distillatione

distillatione insignem subisse alterationem quam alter non subiverit, adeoque verendum esse, quod & Author Examinis p. 84. præmonuit, ne chymica corporum principia in infinitum excrescant, si eorum numerus æstimetur secundum diversitatem saporis, coloris, consistentiæ, aliarumque mutationum quas ab igne patiuntur. Sed hæc in parergo.

Sed procedit ille ab π ad α , ut Vin. p. 76. quatuor humores non tantum sanguini inesse, sed ita factum oportuisse, nec aliter fieri potuisse ostendat.

Examinator ex duobus capitibus rectè probat sanguinem debere esse heterogeneum, non omnino homogeneum, 1° Ex diversitate alimentorum quibus vescimur, quæ cum sint multiplicis naturæ ab eodem agente in compositum omnino homogeneum mutari nequeunt. 2° Ex diversitate partium nutriendarum, quæ cum sint multiplicis naturæ ac temperi

rici, alimentum similiter multiplicis naturæ ac temperamenti postulant, ac propterea sanguinem qui totius est commune alimentum, heterogeneum non homogeneum esse debere. Quod autem hinc præcisè ostendere voluerit sanguinem ex quatuor humoribus esse compositum Impostura est Vindicatoris: sed quum duobus illis argumentis probasset sanguinem diversis partibus constare debere, transivit ad experimentum *Hippocratis* quo probatur diversas illas sanguinis partes esse quatuor humores ut ex expressis ejus verbis patet p. 88. ubi habet. Porro quod ejusmodi sanguinis partes sint quatuor vulgo dicti humores Hippocratis experimento manifestum est. Proinde imperite urget Medicus Oxoniensis, Etiam si concederetur sanguinem non esse homogenum, inde tamen non sequi illum constare quatuor humoribus, nisi ostendatur plantis & vegetabilibus quibus animalia vescuntur, necnon animalium partibus

Vin. p. 77.

partibus solidis quæ nutriuntur quatuor humores inesse. Nec minus ineptè miratur Examinatorem septem planetas & duodecem Zodiaci signa in scenam non advocasse. Miratur nempe *Mearam* Willisiano more argumentis disparatis & impertinentibus non uti.

Attamen quid fiet de experimento vestro si negemus Pharmaca electivè purgare?

Experimentum de quo hîc controvertitur est *Hippocratis*, qui ideo concludit utramq; bilem & pituitam sanguini inesse quia medicamento plegmagogo epoto pituitam, cholagogo bilem flavam, melanagogo atram excerni experiamur, idq; quovis die ac nocte hyeme ac æstate contingat: cui omnino necesse est fidem adhiberi nisi *Hippocratem* falsarium fuisse & impostorem velimus existimare, qui id quod nullatenus contigerit quovis die ac nocte, hyeme ac æstate contingere non magis imprudenter quam impudenter asseruerit.

Re-

Ibid.

Reclamat tamen Medici Oxoniensis, *Philosophia experimentalis* quæ in rebus naturalibus attractionem vix similem, multo minus electivam agnoscit, sed omnes motus locales impulsioni rectius attribuit, &c. At Philosophiam illam nos experimentalem agnoscimus quæ conclusionibus per experimenta fidem astruit non experimentis per conclusiones. Et quum videamus plantarum & vegetabilium non modo diversis, sed fortasse contrariis facultatibus constantium, ideoque diversum aut forte contrarium ut crescant & maturentur, nutrimentum postulantium infinitatem in eodem solo diversis succis, sed indistinctis & confusis imprægnato vegetari & nutrirî, quod non posset fieri nisi unaquæque planta succum sibi familiarem & commodum attraheret & alliceret, quæ ratio prohibet ne similem humores determinatos seligendi facultatem etiam medicamentis Catharticis attribuamus? præsertim quum promptum

promptum sic observetur leuco-
plegmaticorum pituitam agarico,
Istericorum croceum humorem
Rhabbarbo, maniacorum fœcu-
lentas atrabiliarias sennâ aut Hel-
leboro feliciter educi, sive id
fiat impulsu, sive vasorum irrita ^{Vin. p. 78,}
tione, seu deniq; sanguinis fusione ^{79.}
sen præcipitatione quemadmodum
prolixè & ad radium, sed citra ali-
quam ut solet probationem ratio-
cinatur Medicus Oxoniensis. Qua-
rum ægritudinum quælibet, nisi
appropriatis elateriis ejus causa
eliminetur, funestum plerumq; sor-
titur eventum, quemadmodum in
infelici chymiatorum praxi non
rarò contingit, qui non observatâ
humoris morbifici naturâ aut pur-
gandi oportunitate cuilibet ægro
quodlibet pharmacum indifferen-
ter exhibent, quod non potest non
fieri, quum sentiant nulla Cathar- ^{Vin. p. 79.}
tica agere nisi vel intestinorum fi-
bras tantum irritando, vel ductuum
& vasorum ora stimulando, vel
deniq; intestina vehementius pun-
gendo

genda, idq; citra specificam quam-
piam aut particularem determinat-
tum humorem educendi faculta-
tem.

Win. p. 78.

Enim vero instat Vindicator, *Ad hunc modum*, per impulsum nempe, *Magnetis & corporum electricorum aliorumq; virtutes melius explicari.* Itane vero? Unde igitur fit, ut scobs ferri arenarum cumulo accuratè mixta & interspersa ad magnetis non tactum tantum, sed & solam viciniam, tanquam Magico quodam incantamento animata subito accurat, seq; ab arenis expediat? quis hic impulsus suspicari possit? Vel enim impulsus esset ex parte magnetis vel ex parte ferri. Non ex parte magnetis, quia ita ferrum ab eo potius fugeret: non ex parte ferri, quia ita magnetem à se abigeret: Quid igitur est aliud quam attractio, eaq; similis & electiva? illa enim attractio fit vel propter sympathiam, vel per qualitates occultas vel per atomos Epicuri, quos particulas

culas mavult appellare *Willisannus*
Terra-filius, ut aliquid novi videatur
dixisse. Sympathiam & qualitates
occultas jampridem expunxit
tanquam ignorantiae asyla. Atomos
etiam rejecit *Willisus* Diatr. de
Ferm. cap. 1. Sed quum difficiles
scientiarum nodos & ænigmata
(quorum hoc fortasse non est minimum)
illos perquam ingeniose & feliciter
extricare fateatur, hîc illos admittere
deberet, præsertim quum secundum
Willisii genium, principia sua
supponat potius, quam demonstret
Philosophia Atomistica. Verum si
lubet, vocentur Particulæ. Magnetis
igitur particulæ arenas non attrahunt,
sed ferri scobem illis interspersam
seligunt & attrahunt: & quid hoc
est aliud quam electivè attrahere?
Fit igitur in rebus naturalibus Attractionis
Similaris & Electiva invitâ
& reclamante Philosophiâ *Terra-*
fili ~~Experimentali~~, quam jamdu-

Atomistica

tam Neotericorum quorundam spinosos Logicæ Elenchos & Metaphysicas subtilitates penetrare refugientium ignavia & inertia jam ab inferis revocavit. Cæterum observet Lector per Similaritatem attractionis (quicquid intelligat Medicus Oxoniensis) nos similitum à rebus similibus attractionem intelligere, non similaritatem dissimilaritati sive heterogeneitati oppositam.

Vin. p. 80. Fernelio irascere quia statuit humores excrementitios potius quam alimentarios in purgatione excerni: Tu autem potissimum alimentarios purgari contendis, cujus rationem innuis quod sani à Catharsi ledantur. Nimirum in hunc finem Tua Catharsis electiva instituitur ut patientum damno & noxâ præcipue quod utile est & alimentarium (pro ut ipse ibidem affirmas) educatur.

Fernelius contendit Hippocratis experimento sæpius memorato non probari humores Cathartice electivis eductos alimentarios esse aut

aut è venis excludi: sed excrementitios & è prima regione, quod probat ipsius *Hippocratis* auctoritate dicentis sanorum purgationes esse difficiles, quod ideò *Fernelius* ait contingere, quia in sanis non sint humores electivè educibiles, unde pharmaca in partium substantiam agere necesse sit. *Meara* è contra in sanorum Catharsi electiva quando non sunt humores peccantes, etiam humores alimentarios è venis excludi probat eodem medio, nempe quia sani à Catharsi læduntur, quod non contingeret nisi propter succi alicujus utilis exclusionem. Inutilium enim exclusionem nullum sequeretur damnum: ideo autem sanos lædi, non quia in illis non sint humores electivè educibiles, sed quod justam proportionem nullus eorum notabiliter excedat, unde nec peccent.

Ex hoc discursu inferre conatur Medicus Oxoniensis *Mearam* ideò Catharsin electivam probare, ut

patientum damno & noxâ quod utile est & alimentarium excernatur: quod ut assequatur multiplicem imposturam adhibet. Primo statum quæstionis inter *Fernelium* & *Mearam* adeo non explicat ut subdiceat, qui erat de sensu *Hippocratis*, quâ ratione sc. sani à Pharmacis electivis lædantur si quando per imprudentiam Cathartica illis exhibeantur. Secundo particulas quasdam exaggerativas *Mearæ* verbis de suo adjicit, cujusmodi sunt; *potissimum*, *præcipue*, ut insinuaret à Catharticis electivis præcipue humores alimentarios non inutiles purgari: cum manifestum sit tum *Fernelium* tum *Mearam* loqui de Catharticis perperam exhibitis absq; necessitate, quando humores non peccant. Tertio postquam mentitus esset in hunc finem Catharsin electivam à *Meara* institui, ut patientum damno & noxâ quod utile est excernatur, addit intra parenthesis (prout ipse ibidem affirmas) ut
lectori

lectorī imponat *Mearam* id ipsum spontē fateri. Quarto sanorum *Catharsin* infelicem *Mearanum* esse institutum latenter insinuat, quum tamen manifestum sit nec *Fernelium* nec *Mearam* aliquid omnino instituere, sed ex quorundam errore ab *Hippocrate* notato verum *Hippocratis* velle eruere sensum quamvis uterq; ex verbis *Hippocratis* contrarium menti alterius sensum eliciant. Tandem ex his ingeniosè colligit Vindicator *Fernelio* *Mearam* irasci, quia sc. rationes ejus oppugnat: nimirum sibi conscius est quo animo sit erga illos quos refellendos suscipit.

Certē Tui hīc multum oblitus es *Vin. p. 81*
Meara: praestiterat enim quatuor humores potius quam pharmaciam tuam corruiſſe.

Hic Medicus Oxoniensis *Terrae filium* agit extra suggestum *Joculo* *Vin. 1b.*
 lare. Sed *Jocus* est insulsus, aptiorq; sanāam movere quam risum.

Quod Tu in affectu edematoso
 & leucoplegmatia pituitam, nos

multo rectius serum sanguinis superfluum appellamus: & pag. sequente. Quod vero cutis in Ictero flavâ bile tingitur, quis nescit hunc morem istum, non Tuum alimentarium, sed ipsissimam bilem esse quæ cysti felleæ & intestinis destinatur? ab illis tamen propter Forum biliarium aut ductum communem obstructum in sanguinem regurgitat.

Vos multo rectius? immo multo ineptius: Vis te doceam *Terra-fili* quod *Tyrones* omnes norunt, solus Medicus *Oxonienſis* & professor *Sidleianus* ignorant. In œdematoso tumore pars affecta digito compressa foveam retinet post ablatum digitum: In seroso tumore minime. *Leucophlegmatia* autem universale est œdema, quod ubique digito comprimitur foveam retinet, & causam agnoscit pituitam, quemadmodum *Ascites* serum. Vidit nuper *Clarissimus D. Whitwellus* Medicus *Sarisburiensis* scapulas viri nobilis vesicatorio admoto materiam lentam & pellucidam

cidam, ovi albumini similimam, vesicâ ruptâ effudisse: hinc Tu serum rectius quam pituitam agnosceres?

Quæris, *Quis nesciat bilem flavam quæ cutim in Ictero tingit ipsissimam esse bilem cystidi felleæ destinatam, non illam Mearæ alimentariam?* Immo quis nescit eandem bilem quæ cutim in Ictero tingit illam esse *Mearæ* alimentariam, quæ tamen nimîa copiâ collecta & reliquæ massæ non proportionata, vel etiam putrescens, alimentaris esse desinit, & non tantum inutilis sed etiam noxia evadit? Quis nescit eandem bilem citra pori biliarii aut ductus communis obstructionem croceo colore sanguinem & cutim inficere, ut contingit in illis Ictericis quorum facies alvinæ bile saturantur, in febribus putridis biliosis Icterum criticum aut symptomaticum accersentibus, in veneno assumpto, in quorundam animalium venenatorum morfu, in quibus totus sanguis bilescit.

Vin. p. 82.

Quæris iterum ob quam rationem, *Icterus* vulgo atrum dictum, à bile atra proficisci innuat Meara quasi melancholia unquam hunc morbum produxerit? hocce quæris *Tetræ-fili*? Atqui relictis parumper furnulis consule obsecro probos Authores *Riverium*, *Hollerium*, *Forestum*, *Rondeletium* & quotquot de morbis infimi ventris scripserunt, qui omnes uno ore testantur *Icterus* nigrum non semper à bile adusta, sed aliquando à liene humorem melancholicum non expurgante proficisci. Præterea, si quid in Anatomicis sapis, responde qui impedit quominus obstructo Ramo Portæ splenico fæces melancholicæ sanguini misceantur & *Icterus* nigrum producant.

Vin. p. 83.

Quod ad varios sudorum colores sc. flavos, nigros, virides, cæruleos, &c. illi humores tuos neutiquam probant, cum potius exinde contrarium evincatur: namq; hinc constat interdum particulas heterogeneas

as sanguini misceri, quæ nullo modo ad bilem alterutram vel pituitam referri debent.

At unde contrarium evincitur? nullam enim probationem adducis in prolixo plurium paginarum discursu, nisi quod dicas, aliquem profecto *hand agré* conjicere ejusmodi tincturas salibus diversis suam originem debere. At bone vir, *conjecturam* adferre non est evincere: & nos multo probabiliorem *conjecturam* si non *Demonstrationem* adducimus, quam & in Examine attulit *Meara*. Nimirum sudores, qui serum sunt à sanguinis vehiculo reliquum, humorum, qui in sanguine magis eminent, tincturam æmulari: In sanguine autem non raro eminere bilem flavam, atram, viridem cæruleam, &c. ergo sudores earum tincturam non raro æmulari. Major clarissima est, eamq; tu silentio factus es. Minoris veritati attestantur cum excretionibus in febribus critica & symptomatica ejusmodi tincturas referentes,

referentes, tum maculae virides
 nigrae, violaceae, purpureae in cute
 efflorescentes, tum tumores praeter-
 naturales in habitu corporis
 erumpentes phlegmonosi, cedae-
 mata, erisipelata, canceri & mix-
 ti tum maxime sanguis in fe-
 bribus, scurbuto, Ictero, sca-
 bie aliisque morbis cachochymicis
 venae sectae extractus qui eosdem
 colores conspectui multoties exhi-
 bet. Quae quum quotidianam autopsiam
 lippis & tanforibus non possint
 non esse notissima, quid aliud lu-
 cratur Medicus Oxoniensis furnu-
 lariam spiritus fuliginis, salis ar-
 moniaci, vitriolici Philosophiam
 tam supercilioso procemio in sce-
 nam advocando, nisi ut testatum
 faciat se, dum de longinquo Lyn-
 ceus videri vult, in propinquis &
 obviis plane caecutire?

Vin. p. 85. Certè experientia constat salem
 armoniacum vitriolico adjunctum
 liquores tincturam modo prassina mo-
 do caeruleam inficere. Nec minus con-
 stat ejusmodi salibus, nempe uno
 san-

*sanguinem ac altero succum nervo-
sum saturari.*

Paulo antea dixisti non abs re
esse conijcere, nunc constare ais
ejusmodi salium altero sanguinem
altero succum nervosum saturari.
Tibi sc. idem sonant conijcere &
constare. At unde constat? *Socra-
tico* sc. illo *ad id. 192.* Verum de ipso
succo nervoso nondum constitit,
nec constabit. Sed quum colorum
in sudore varietas diversis humo-
rum in sanguine extracto, in ex-
cretionibus criticis & symptoma-
ticis, quos videmus coloribus ad
amissum respondeant, quid opus
est ad salem vitriolicum vel armo-
niacum quem non videmus, ad
succum nervosum quem fictitium
esse omnes prudentes norunt, re-
currere?

At *Meara* reprehenditur quod *Vin. p. 84.*
colores ejusmodi ad *singularem*
coctionis Ideam retulerit: retulit
sanè; idq; merito, si verum est
quod tu asseruisti, nempe *bilem*
flavam sanguini & sero incoctam

non amplius flavam esse, sed colorem saturatiorem, hoc est nigrum acquirere. Si enim per ulteriorem coctionem, à flavo qui parum ab albo distat, ad nigrum colorem, hoc est ab uno ad aliud extremum fiat progressus, oportet ut fiat per media: medii autem inter album colorem qui est à pituita & nigrum qui ab humore melancholico, sunt flavi, virides, rubri, cærulei, giastei. Qui si addas non solam coctionem sed aliorum humorum miscelam (quam *Meara* p.93. addidit, Tu hinc fraudulenter omisisti) ad ejusmodi colorum productionem concurrere, res erit explicatio. Avicenna I *Cant. Tract.* 2. quatuor primas coloris in sudore differentias enarrat, & quatuor humoribus adaptat: album nempe pituitæ, rubrum sanguini, flavum bili flavæ, nigrum atræ: intermedios cuilibet Medico pro varia humorum miscela investigandos reliquit, in quibus antiquorum tam accurata fuit industria, ut ad explorandam humorum

rum in corpore miscelam strigilibus corradarent, & linteis exciperent exercentium in palæstris sudores teste *Galeno* 10. *Simpl. Medic.* & 4. de sanitate tuenda, c. 4. sed quid te *Galeno* & *Avicennâ* moror qui ad nihil supra fuliginem & folles aspiras, qui nullos Authores æstimas nisi forte *Paracelsum* quem non intelligis, aut *Helmontium* cujus in te *Thessalicus* procacitatis & arrogantiae genius quâdam quasi *πλημψυχία*, revixit.

Cæterum solam coctionis Idæam citra rei alicujus adventitiæ miscelam coloribus mutandis sufficere facile evinci potest ex triplici concoctionis specie, maturatione sc. elixatione, & aflatione. Inter maturandum fructus arborei diversas acquirunt colorum mutationes. Ita baccæ *Smilacinae* seu cornus fæminæ primò albescunt, tum pulchrè virescunt, postea perfectè rubescunt, tandemq; nigerrimè splendescunt: Elixatio decoctis herbarum, aliorumq; vegetabili-
um

um pro diuturniore mora & intentione multiplicem inducit colorum varietatem; ut patet in confectioe sanguinis cichorei: quod & inter assandum contingit, ut videre est in celebri illo pigmento cyaneo, quod ad ignem aliquandiu detentum in rubrum transit.

Vin. p. 87. *Quis autem unquam vidit tali sudore alterutram bilem aut pituitam poris cutaneis emissam?*

Reducamus hanc Medici Oxoniensis rationem in formam syllogisticam: quæstio est autem an ex sudoribus coloratis symptomaticis aut criticis alterutrius bilis aut pituitæ in vasis majoribus existentia probari possit. Sic igitur pro illo argumentor. Si alterutra bilis vel pituita vasis inesset, aliquando cum sudore emitterentur poris cutaneis: at nunquam visa sunt emitti poris cutaneis. Siccine disputatur in aula *Siddeiana*? pari jure liceat & mihi ita argumentari. Si sanguis vasis inesset, aliquando

do

do cum sudore poris cutaneis emitteretur : at nunquam visus fuit sanguis poris cutaneis emitte. Visus autem fuit sanguineus sudor, sed rarissimè, biliosus autem & pituitosus frequentissimè.

*Sed quid humores isti quos con-
stat merè excrementitios esse ad
Tuos quatuor humores sanguinem
ipsum constituentes?*

Quæstio est an humores colorati, bilis videlicet flava, atra, vitellina, porracea, æruginosa, glauca, in excretionibus febrium continuarum criticis aut symptomatidis è vasis majoribus excernantur & sint febrium continuarum causa conjuncta : affirmavit Examiner, & hoc syllogismo probavit. Quod ritè eductum febrem continuam solvit, & retentum vel cum indubitis circumstantiis eductum, ægrum interimit, febris causa conjuncta dicenda est : at dicti humores id faciunt: ergo sunt febrium causæ: febrium autem continuarum causam intra vasa majora stabulari fatetur

fatetur *Willisus*: ergo fateri debet dictos humores intra vasa majora strabulari.

Huic argumento tergum obvertit Medicus Oxoniensis (ad syllogismum enim non aliter quam visum pallet ad anguem) & quærit quid humores isti quos constat meré excrementitios esse ad quatuor humores sanguinem constituentes. At *Willisianus* iste histrio semper saltat extra Orchestram. Quæstio hîc non erat de statu sano sed de statu morbofo. Quatuor humores in statu sano vasis majoribus inesse antea probaverat. Author Examinis: hîc illos sanguini in statu morbofo inesse contendit, ut constat ex Exam. p. 92: ubi dicit, nec tantum in statu sano, sed etiam morbofo &c. quæ verba Tu ipse *Terra-fili* p. 81. recitasti, nec tamen te jam pudet statum quæstionis inverttere. Disce autem humores qui ante febrim erant alimentares, in febre non amplius alimentares esse, sed noxios &

& excrementitios, cum vel debi-
tam proportionem inter se non
servent, vel putrescant.

Hactenus de sanguine cui digni-
tatem suam, honestos natales, pri-
mogenituram, & hamatoseos mu-
nus vel invito Meara asseruimus;
tum eluimus humores excrementi-
tios & sordes istas quibus ille liquo-
rem ejus infecerat.

Ferunt pictorem quendam im-
peritum quum multa animalia
tam deformiter pinxisset ut unum
ab altero dignosci posse despera-
ret, singulis epigraphas apposuisse
quibus distinguerentur. Idem pro-
pmodum Medico Oxoniensi ac-
cidit, qui cum multa mendaciter
& impostorie, nonnulla imperti-
nenter, plurima ignoranter con-
farcinasset in vindicatione *Willisi-
ana*, nec nisi ex capitum titulis
quid potissimum intenderet satis
expediri posset, de eruditorum
applausu desperabundus, ut Lecto-
ribus saltem vulgaribus impone-
ret,

ret, frontem perfricat & Thra-
 nicâ jactantiâ se sanguini digni-
 tatem, honestos natales, primo-
 genituram, facultatem sanguifi-
 cam &c. restituisse audacter pro-
 fitetur.

CAP. VIII.

*Animadversiones in Digressionem
de natura sanguinis. Harvæus à
Vindicatore male defensum.*

IN hac de natura sanguinis pro-
lixâ octodecim paginarum di-
gessione, præter viginti septem
aut circiter solacifinos, nihil om-
nino occurrit animadversione dig-
num, nisi in scopum authoris in-
trospicere velimus, qui triplex
esse potest: primo, ut tot pagina-
rum accessu liber, quem propter
difficultates quasq; graviores absq;
responso dimissas, perexiguum fore
necesse erat, in molem aliquam
excreseceret. Secundo ut non omni-
no incassum, sed in aliquas saltem
quiesquilias, erogari appareret sa-
larium Sidleianum. Tertio ut, que-
madmodum sepia atramentum fur-
dendo aquam turbat & piscato-
rem laedit, ita lectoris attentionem

verborum multiplicitate rerum
vacuâ obrutam Vindicator imper-
ceptus effugiat, nē fides de Har-
væo vindicando data repeteretur.
Sed frustra: Nos enim illum elabi
non patiemur, sed voti reum
quocumq; effugerit persequemur.

Clarissimus Harvæus sanguini ex
alio partibus principatum detulit,
eo quod proprietates quæ in parte
Vin. p. 89. principe Aristoteles requirit, app
conveniet, nempe quod sit partim
similans, partim dissimilans consti-
tutionis.

Atqui optime Terra fili, Harvæ
us aliquid amplius ex Aristotele ad-
didit, nempe quod sanguis sit
simplex sive similans, ut omnium
sensibilium sit capax, & dissimilans,
ut moveat & agat: addit partem
post, sanguinem in venis similans
esse constitutionis, extravasatum
& calore naturæ exutum, dissimil-
larem esse & in diversas partes
abire: hinc conclusit Author Exa-
m. iais, sanguinem ex Harvæo hunc

Harvæ
Exer. 51
p. 202.

methodus

solum motus Authorem esse, cum calorem nativum exuit, & corrumpitur, cum non moveat aut agat nisi sit dissimilans: dissimilans autem non fit nisi quando extravasatur, corrumpitur & calorem nativum exuit: hæc autem est absurditas, quam ab Harvaeo si potes eluere debes, quod tamen suppressis ut lectori fucum facias.

10 Hoc Meara pro more & captu suo quod non intelligit derisioni habuit, at vero sanguinem ejusmodi liquorem esse, experimento superius constat, utpote qui idem numero manens si arteriis extrahatur totus homogeneus, è venâ autem exceptus heterogeneus videtur. Vin. ibid.

20 Quam inscrutabilia sunt hæc mysteria? quæ non mirum est si Meara non intelligat: Pro more tamen & captu suo tergiversationem tuam intelligit, & derisioni haberi intelligit nempe experimento illo tuo nullatenus probari sanguinem esse dissimilarem, nisi probetur il-

lum

lum constare partibus non confu-
sis, sed distinctis & solidis, cum
alioqui rationem organi habere
non possit. Intelligit te non intel-
ligere per *Dissimilem* hic intel-
ligi debere, non simpliciter hete-
rogeneum, sed organicum. Intelli-
git te non intelligere partem or-
ganicam ut motus sit instrumen-
tum debere constare partibus actu
distinctis, determinatamq; confor-
mationem ac figuram habentibus,
quod de sanguine dici non potest.
Intelligit te non intelligere in ver-
bis *Harvæi* esse contradictionem,
vel saltem in tuis, dum ais sangui-
nem eundem numero manentem
similarem esse, & dissimilem, si
per homogeneous & heterogene-
um, simile & dissimile intelli-
gas: simile enim & dissimile
contradictoriè opponuntur, nec suf-
ficit dicere aliquid posse esse re-
verà heterogeneum quod ad sen-
sum sit homogeneous: hoc enim
ad motum non sufficere sed actua-
lem dissimilaritatem requiri sæpius
monuimus:

monuimus: de dissimilaritate au-
tem ad motum necessaria con-
trovertitur. Intelligit te non in-
telligere ex verbis *Harvæi* hoc ab-
sundi sequi, sanguinem nempe so-
lum venosum debere statum motus,
arteriosum, sensus organum, cum
hic sit ex *Harvæo* similis, ille
dissimilis. Intelligit denique, te
horum omnium in examine moni-
tum, difficultatem suppressere, &
longa digressionem interpositam
conspicere subducere velle, ne *Har-
væi* errorem, tuamque impudentiam
fateri cogaris.

Perge tamen *Terra-fili*, & in fisci
sanguinei venoso & arterioso ara-
rio *Willisiano* ludibria ostentui ex-
pone; receptores & distributores
constitue, reditus & impendia ad
calculum revoca, & vectigalia colli-
ge. chylum tamen venis mesaraicis &
hepatis restitue, quibus illum jure
deberi, irrefragabili Billii Experi-
mento supra evicimus, in digressio-
nali progressu ad controversiam
nostram non attinente nullam

ad me interruptionem experturus,
donec phænomeni de sanguinis si-
militate & dissimilitate rati-
onem reddideris.

Vin p.

Adhuc restat ut experimentis supra
traditis, quibus sanguis iuxta Har-
veum similis & dissimilis tra-
ditur, rationem subjungerem: ve-
rum hanc, quoniam à sanguinis in
corde accensione plurimum dependet,
paulo inferius, ubi de sanguinis in-
cendia dicetur, adjiciemus.

Quid? post octodecem paginas
hujus litis occasione non sine tædio
ementas, alia adhuc impendet di-
gressio: Et in tergo nondum finitus
Orestes?

C A P.

CAP. IX.

Willisiana sanguinis accensio & fermentatio male defensa. Daps in vivente dari calores. Inconcinna vindicatoris Antithesis & Analogia. Terminorum abusus cur in Willisio non in Cartesio reprehendendus. Motum Fermentationis lentum esse, non concitatum. Fermentationem fieri à frigore calori præpollente. Per illam partium temperiem non rectè exprimi. Kergeri de Willisio Elogia.

Sub initio hujus capitis vir egregius non sine causa Willisio indignatur, nimirum quia effervescentia & orgasmi febrilis causis deducatur, non à sanguinis heterogenitate, sed à ^{divinis} ignis Cartesiani & fermenti Hogelandici vocabulis.

Sub initium hujus capitis (quod ab egregio Solæcisimo egregius Terræ filius auspicatur) falsum est

Mearam

Mearam ideo *Willisio* indignari, quia febrilem effervescentiam ab igne Cartesiano aut fermento deducat, quamvis tritos & usitatos scientiarum terminos absq; fructu mutandos non existimet, sed quod eadem ad calidi Innati naturam exprimendam supinâ *αυτονομία* traducat. Fatetur enim, immo expressis asserit verbis in omni febre calorem Igneum, in plerisque etiam, præsertim intermittentibus, aliquam fermentationis rationem conspici.

Vin.p.108 *An risum teneatis amici?* profecto hi duo calores videntur tanquam bini Manichæorum genii in homine cohabitantes, quorum quum priorem celestem dixerit, miror eum, non appellasse alterum infernalem, nam & ipsa suadebat antitheseos concinnitas, tum & hoc unum deerat ad complendam analogiam inter micro & macrocosmum.

Duos in vivente calores, diversos quidem, non tamen tanquam binos Manichæorum Genios adversos

fos, sed familiares & subordinatos Philosophi præstantissimi agnoscunt. Quorum alterum, Elementarem sc. etiam in morte superstitem, utpote formam mixtionis consequentem, neminem arbitror negare: alterum vero elevationis supra elementa ordinis, vitæq; ut comitem individuum, ita eidem morienti commorientem, quem quidam æthereum sive cælestem, alii calidum Innatum sive primum genium, diversis verbis eodem sensu dicere malunt, viventibus inesse hoc *Scaligeri* argumento promptum est astruere.

Ubicunq; nobiliores operationes inveniuntur quam quæ à solis elementis oriri possunt, ibi principium aliquod Elementis excellentius inesse necesse est. Nihil enim cuiuspiam rei potest inesse quod non fuerit in ejus principiis. At in viventibus ejusmodi operationes reperiuntur, cujusmodi sunt in plantis vegetatio, in animalibus voluntarius motus, &c. quæ ab elementis

elementis nequeunt procedere :
Ergo ab altiore principio, quod
nullum aliud est quam calidum
Innatum. Nec sufficit respondere
Animam immediatè ejusmodi acti-
ones exerere, quippe quæ, cum sit
substantia, non potest agere, nisi
qualitatum interventu, & ex ma-
teria non nisi convenienter dispo-
sita educi potest. Nee potest dici
ejusmodi dispositiones à solis ele-
mentis eorumve virtutibus pro-
duci posse : inde enim sequeretur
illas dispositiones, immo animam
reperiri, ubicumq; elementa re-
riuntur.

Hic autem advertendum est, per
elementa non solum quatuor *Ari-
stotelica*, sed & *Epicuri* Atomos, &
Chymicorum triadem, immo si
lubet & *Willisii* pentadem intel-
ligi debere : perinde enim est ad
hanc controversiam de quibus lo-
quamur, cum per ejusmodi prin-
cipia mixtorum partes componen-
tes intelligantur, licet non eodem
modo

modo exprimantur; nec ab illis,
quocumque nomine censeantur, dictæ
operationes oriri possint, quamvis
Willisus vegetationem saltem nunc
a sale, nunc a sulphure, nunc a spi-
ritu deducat, quod gratis & sine
ulla ut solet, probatione facit:
& falso dici quis non videt, cum
inde ut diximus sequeretur, omnia
mixta vegetari, cum omnibus mix-
tis *Willisus* principia inesse suppo-
nantur.

Pateret, observandum est per
calorem æthereum sine innatum,
non nudam qualitatem sed concre-
tum ex qualitate & substantia, nec
nudum calorem, sed plurimum qua-
litatum, inter quas calor emineat,
complexionem intelligi debere.

Denique ut omnem Medico Oxon-
iensi cavillandi ansam præscin-
dam monendam duxi, me, cum
de Anima ex materia potentia
educatione loquor, rationalem ex-
cludere, quæ quamvis a Deo imme-
diatè infundatur, materiam tamen
prædispositam non minus quam
alia requirit.

Huic

Huic argumento postquam satisfecerit Medicus Oxoniensis tempestivum erit risum amicis concedere. Interim permittat nobis inconcinnam ejus antithesin ridere, discatq; in Theologicis Infernalibus, in physicis Elementariis concinnius, inq; Micro & Macrocosmi Analogia, alterum membrum non vivens in communi, sed solum hominem comprehendere, ne ignoret se non minus infelicitate antithesin quam analogiam instituisse.

Calori huic Innato, sive Primitivo omnia foventi, vivificanti, conservanti inimicus, est febrilis omnia devastans ac depopulans, qui adeo non cohabitavit tanquam hiis Manichæorum Genii, ut potius se mutuo expellant, neq; hic homini insit, nisi quando a causis præternaturalibus generatur, ut Medico Oxoniensi applaudendum sit tam ingeniose criminanti. *Mearam* quia non ostendit, *Quis ignei istius* *us* *caloris fons sit, ac ubinam de-*
liteſca

*litescat, cum interdum & non per-
petuo febrem suscitet.*

Hunc *Meara* per ignem *Cartesii* sianum, ac forte per fermentum *Hogelandicum* non incommode exprimi posse concessit, priorem minime, sine insigni *Terminorum* abusu: quem tamen in *Willisio*, non in *Cartesio* reprehendendum censuit, propterea quod *Willisii* scopus debuerit esse solidam & rigidam Philosophiam in *Academia Oxoniensi* discipulis proponere, *Cartesii* scopus fuerit Philosophiam à scholis ad Aulam, immo ad foeminas transferre, non solidam & austeram, ejus *Aulici* sunt impatientes, sed facilem & delinientem, quam idcirco ad *Palatinorum* captum vulgari *Gallis* *Idiomate* gratiorem, *Metaphoricis* pigmentis elegantiores exhibuit. Hujus viri tam illustris te Medicum *Oxoniensem* suscipere patrocinnum? *Terra-filium Herois*? Huic *Soli* ex tuo *Noctilucae* igne fatuo quidquam splendoris accrescere?

scere? An ignotas ab illaudato viro laudari non, laudem esse sed vituperium? Tu vero ideo tantum Cartesii honorem, quem Examinator non aggreditur, propugnare, si mulas, ut *Mearam* calumniandi famam undecumq; arripere. Sed perge.

Vin. p. 109

Maxima interim Willisio procella impendit quia calidum Innatum modo penigrem in cordis foco reconditum, paulo post, in eodem fore halitu, per fermentum expressit.

Et quid ni impendeat, cum in omni igne, certè in cordis foco, calor frigori, in fermento frigus calori præpollat, at Hogelandus ejusmodi fermentum intellexit cui jus effectus cernitur in effervescentia spiritus nitri cum butyro Antimiani mixti. Hogelandum ais, Quem genus, unde domo? Quid, finita intellexit, cum luce meridiana clarius constet illum errasse?

Vin. p. 110

Nullumne fermentationem admittis nisi ab acido, idq; frigore præpollente?

Meara

Meas, nullam propterea admittit
nisi ab acidis, idque præpollente
frigore, quam assertionem muniri-
vit præcipuarum, quæ in commu-
ni usu occurrunt, fermentatione
inductione, ejusmodi sunt
Panificium, Cerevisia confectio,
& vini fermentatio, quæ omnia
à principio acido fermentescere,
fermento sc. propriè dicto ac Tar-
taro, tam notum est, quam quod
notissimum: quod quum tu ne-
gare non posses, dissimulare frau-
dulentem maluisti, quam candidè
fateri, addidit *Meas* ex Hippo-
crate, quod & æquè notum est,
bilem atram in sacra effusam
fermentescere, quod etiam fit ab
apeto, à quibus quadam terra
partes suisum feruntur, ex iisque
compositum quoddam fit, ex ter-
ra sc. substantia, aceti vel bilis
humiditate, & vaporoso spiritu.
In his levem fervorem contingere
necesse est, ut pars spirituosa mo-
tionem nacta, tumorem acquirat.
Hoc concludit *Galenus*, fermenta-

Conc. 2.
in 1. pro.
r. 40.

tationis motum debere esse lentum, & languidum, quo corpus in tumorem leniter attollitur, conceptoque spiritu turgescit ac distenditur, quod & ex Platone fermentationem in Timæo describente constat, ubi dicit, res fermentum concepturas, prius à putredine attenuari, deinde in angustas venas ingredi, partesque interiores terrenas & aëreas commisceri, quas alterationes ab aciditate fieri concludit. Cum agitur ad fermentationem prævia putredo ad partium rarefactionem, deinde mixtio requiratur, in qua multiplex elementorum actio & reactio contingit, perspicuum est fermentationem debere esse motum lentum & languidum: lentum, quia prævia putredo non nisi tempore effatu digno fieri potest, languidum, quia ex qualitasum non omnino vehementium actione constat, cujusmodi sunt siccitas, humiditas, & frigus cum calore remisso. Hinc sequitur nec
fe-

febrem ardentem, nec calorem cordis à quo sanguis funditur, fermentationes esse, propterea quod nimis concitatè ferantur, sicuti nec ebullitionem in elixis, nec effervescentiam in calce viva ad aquæ effusionem, aut in mixtura ex nitri spiritu cum butyro Antimoni.

Certè vina generosa in Cadis ebullientia nihil acidum spirant, & tamen caloris plurimi manifesta indicia exhibent.

Falsum est vina generosa in cadis ebullientia nihil acidum spirare, quæ notum est tartari aciditæ copia abundare, in quibus tamen manifesta caloris (sed frigori non præpollentis) indicia reperiri *Me- ara* non negavit: Ex quo Tu audivisti, vinum & cerevisiam, si quando in vasis concipiant (concupiunt autem sæpissimè) calorem frigori præpollentem, Oenopolas & Zythepfarios pro vino vappam, pro cerevisia liquorem fatuum & ingratum, pro fermentatione de-

nique putredinem relatu-
 ros: cui
 periculo ut antevertant, cerevisi-
 am & mustum, non nisi actu fri-
 gida, & in loco impense frigido
 reponunt; ut fermentescant. Ex
 eodem Tu discere potuisti tantam
 flatuum ex valido frigore, remis-
 so calore, nascentium copiam in-
 ter fermentandum excitari ut va-
 sa iusto diligentius obturata diffi-
 lire faciant. Discere potuisti vi-
 nam & cerevisiam quo diutius in
 vitreis aut lapideis lagenis fer-
 mentantur, eò frigidiora inter bi-
 bendum sentiri. Quibus cum Tu
 nihil respondeas, ego infero fer-
 mentationem quæ in frigus desi-
 nit, frigoris præcipue sobolem di-
 cendam esse, cum ætæ specificetur
 a termino. Hæc cum Tu in
 Examine non potueris non videri,
 eo tamen impudentiæ proces-
 sisti, ut dixeris *Mearam* quicquid
 ipsi placet, *Nudè*, id est, sine pro-
 batione affirmasse, & quicquid ab
 aliis in contrarium dicitur, fortiter
 negasse.

Eadem

31. Eadeat impudentis flagitio. Te-
re filius. *De v. m. l. l. l.* in calce huius
lepitit fatore liquorum. *De v. m. l. l. l.*
littera uescitiae fermenti. *De v. m. l. l. l.*
fieri esse, cum e contra expressis ab-
feruerit i verbis fermentationem
in illis non conspici, aliam, quam
quae in olivorum ebullitione, in
Titionis uidentis, aut ferri can-
dentis aqua immerforum ille re-
pui contingit, in quibus aliquam
fermentationis rationem conspici
nemo dixerit. *De v. m. l. l. l.*
32. Ipse autem in fovea feruore. *De v. m. l. l. l.*
uigilando, ita quibusdam. *De v. m. l. l. l.*
particularibus. *De v. m. l. l. l.*
idem in fovea impetum quodam. *De v. m. l. l. l.*
pauis, cerequisia, vini deprehendi-
tur, ne fermentationis spoliem esse
concedat, illos ueseri non in fovea,
sed in pugnam contrarietate qualis
tatum. *De v. m. l. l. l.*

Vind. p.
112.

33. Mendacem oporteret esse mer-
morem. Statim Te dicentem au-
divimus. *De v. m. l. l. l.* fatore incendium
bycyri Antimonii affuso nitri spi-
ritu fermenti ignei sobolem esse.

P. 310. 311. Nunc

Nunc eundem illud referre dicis in pugnam contrariarum qualitatum: paulò etiam antea dixisti *Mearum Billichio* succensere, quod calcis vivæ incendium vivum ait esse fermentationis exemplum, quod melius explicari potuerit per *Antiperistasiā*, quamquam illud in *Antiperistasiā* *Meara* nullatenus retulerit, ut ex ejus verbis à Te paulò ante citatis patet, sed in pugnam contrariarum qualitatum, non in fugam, quam in *Antiperistasiā* intervenire necesse esset. Verum quidem est *Meara* enervasse *Billichii* & *Pincieri* rationes contendentium calcis vivæ incendium non fieri per *Antiperistasiā*, quamvis ipsa *Meara* ejusmodi fervorem in *Antiperistasiā* non retulerit.

Vind. p.
III.

At, inquis tu, in butyri Antimoni affuso nitri spiritu, in calcis vivæ aqua immersæ effervescentia idem particularum turgentium motus, idem intestinus impetus conspicitur, qui in fermentatione panis, cerevisiæ, vini.

Im.

Immo vero non idem, sed multo major turgescenzæ motus & impetus, qui in fermentatione panis, cerevisiæ, vini non est impetuosis, sed lentus & languidus.

Licet mox eodem fere halitu, ^{Vind. p. 112.} relicta hypothesisi suâ, juxta Willisii mentem & notiones, in Tractatu de fermentatione expressas, rem omnem explices. Nimirum innuit particulas igneas in calce viva superstites affluentem confertim humorem aggredi, atque in transitu suo aquam calefacere.

Mezariana hypothesis, te nuper ^{Ibid.} fatente, fuit, calcis vivæ incendium conlogere ad affusionem aquæ propter pugnam contrariarum qualitatum. Dic, obsecro, Terrasili, ubi illam hypothesein reliquit? Dixit nempe, Ignem in calce vivâ superstitem affluentem confertim humorem aggredi. Dixit fateor, & quid hoc est aliud quam qualitates contrarias pugnare?

Non sapit hoc philosophiam Mezaranam, ut supponatur ignis æterna- ^{Ibid.}

Ubi alicubi subsistere absque ignis
forma.

Non sapit unde philosophiam
Mearanam, nec cuiusquam alteri-
us. quia philosophiam unquam
vel de limine salutaverit: at ubi
dixit *Meara*, Ignem absque ignis ali-
cubi subsistere sine ignis forma?
nulli: sed hoc impolitum ge-
nus vindicet, per quam familiare
est.

Vind. p.
113.

Verum hoc in loco *Meara* plagia-
rius dicitur. Willisus quoque
aliorumque platonem, solutionem
recepit.

Sed de arto solutionum inopia
reductus fuit, but à nullis quid-
quam mutare; aut enajus Dia-
triba plagiaris esse voluerit, per-
fide fecit, ac si Hircum malge-
rens.

Id. p. 113.
antea.

Ubi ad eadem exempla, Willisus vi-
ra, nempe indendum, & salum mi-
neralium, item commissorum es-
fervescentia, & alia instantia pro-
pter quas in Billichium invehitur
in Willisio occurrant, & satis fuisse

explicita fermentatione ascorbion
 Instantia de quibus inter Balli-
 ebium & Mearam controvertitur,
 sunt effervescencia caloris viva ad
 aquae effusionem, & effervescencia
 mixtura ex spiritu vini & huius-
 ro Antimoni, & prodigiosa ignis
 quem sacra litera primo spiritus di
 Mithridatis ex aqua crassissima
 freis imberfa ad Solis radice
 centum memorant, & quae omnia
 ad fermentationem Ballistionis
 fert, Meara contradicit: quarum
 instantiarum ne una quidem vel
 levis nominatur, & illis in pra
 ca de fermentatione, aut igne
 rogamus quantum est Diatribam
 videri testari possum, & tam
 atrox si gaudet periculis vacat
 Solubet, testaberis, ut mirum sit
 vindicatorum in subjecto cuius
 falsitas tam facilis est detegenda
 secum mentiri. Sed hanc illi in
 tiendi securitatem facit Diatriba
 de fermentatione prolixa rursus
 & indigesta moles lectores ne

pergant detertere nata ; præsertim cum vindicator locum aut paginam notare prudenter omittat.

Vind.
p. 112:

Non possum hic non advertere quoddam Mearæ calidum quidem, sed pertenne & fallax illud in tractandâ causâ sua artificium. In principio hujus capituli uno cum Willisio res erat, procedente lite cum jam coactus de fermentatione agendum erat, evitato Willisio, Pincierum & Billichium aggreditur.

Quæstio in Exanimis cap. 7.
(quod hic vindicator intelligit)
fuit an partium temperies per ignem aut fermentum rectè exprimeretur. Willisius dicit, non probat : Meara negat, & negandi rationem exhibet, (quod ad fermentum saltem attinet) in eo aciditatem præpollere, ejusque principem esse opificem : in aciditate autem frigus eminere, quod temperiei partium, id est, calido innato exprimendo non conveniat.

Quæ-

Questionem hanc nullibi attingit *Willisus*; attingit autem *Billichius* & rationibus quibusdam probare conatur, acidi tatem non esse fermentationis opificem, quas diluere *Meura* incubuit, unde necesse habuit evitato *Williso* (qui hic omnino flet) ad *Billichium* transire, & hoc innocente artificio causam suam defendere, *Willisii* enervare. At, inquit, Vindicator cum *Willisio* cominus de fermentatione agendum erat. Sed *Meura* Diatribam de febribus, non de fermentatione oppugnamdam suscepit; Difficultatem de fermento & aciditate non nisi incidenter attingit. Doctrinam *Willisii* de fermentatione quam jam *Kergerus* funditus everterat non erat cur attingeret, aut hostem jam jacentem conculcaret. Verum si tanta Medico Oxoniensi Cupido est pro *Willisio* ulterius decernendi, *Kergerum* aggredietur qui jamdudum *Willisio* non bellum sed contemptum indixit

Mar.
(Kerger.
d. ferm.
P. p. 13,
14, 15,
qui 210.

Vind.
p. 113.

qui fuit in eo desiderat
 diffinitionis quae. Iamque exa-
 rat, et idem idem exprobat, quod
 nulla dicit, nisi quod
 Quod spectat ad ignem in
 dis. fuit reconditum. sanguinem
 ab eo decessum, quod quod
 Meum, hoc sentit in clarissimo
 rum. ubi vram. Harvæ, Encl, Car-
 rell, Wilh, aliorumq; suffragi-
 bus comprobatur.
 Wilh, hic de quoq; principi-
 bus permixtum agnoscit. Adhuc
 eademq; eam magis fama. vram
 nuda sublella. addet occupare.
 Tu vero qui argumentorum
 ratione parcissimus es, ad auctori-
 tatem quam adversariorum nulli
 concederes, iam ultra te recipis.
 At profecto nec Harvæ nec Car-
 rell. Ignem decessum in corde aut
 alibi intra hominem accendi un-
 quam existimant, sed calorem
 vivacem & vegetum, quem meta-
 phorice Ignis homine non incom-
 mode exprimi posse crediderunt;
 eandemq; Clarissimo Entio mentem
 fuisse

fuisse nullatenus dubito, quamvis
ejus opera mihi vidisse nondum
contigerit.

CAP. IX.

*Animadverso in digressionem de
Sanguinis accensione.*

Calidum Innatum (quicquid Vind. p. 114.
per illud intelligat Meara) ad
exprimenda Vita munia non suffi-
cere vel hinc constat, quod animalia
quodam aquatilia calore quovis
actuali destituantur, quibus tamen
cor pulsat, Sanguis circulatur,
aliarum functionis vitalis officia obe-
untur. In calidioribus autem ani-
malibus Sanguis dum Cordis veni-
triculos pertransit, non incalescat
tantum, sed ebulliat & rarefactus
quasi in flammam erumpat & postea
quid ni vis impressa sanguini Vind. p. 115.
qui actu frigidus est, per fermentati-
onem, ac alteri qui calidus est per
accensionem optime exprimatur.

Si

Si loco Calidi Innati Calorem elementarem (quem videtur intelligere) dixisset Medicus Oxoniensis, non male forte dixisset illum exprimendis vitæ muniis non sufficere, ideoq; Calorem aliquem excellentioris naturæ necessario admitti debere, cujusmodi nos calidum Innatum agnoscimus. Male autem colligit ex actuali frigidityte sanguinis in quibusdam animalibus aquatilibus per calorem non rectè exprimi vitæ munia, cum videamus calorem virtuales seu potentiales in multis animalibus & plantis præstantiores effectus aliorum calore actuali producere, ideoque illorum calore intensiorem esse. Pisces nempe quorum interanea & sanguis frigent, robore & agilitate multis animalibus terrestribus actu calidis præstant, ingestaque alimenta tam subito concoquunt ut escam, immo ossa, non multo tardius devorent quam conficiant, quæ non nisi à calore valido proficisci possunt,

sunt, calore tamen non simpliciter elementari, sed vel altioris ordinis, vel inexplicabili saltem aliarum qualitatum complexu elevato. Ita vegetabilia innumera etiam actu frigida, admota tamen aut assumpta calorem intolerabilem excitant, & carnem exulcerant, unde male inferretur illa calore non abundare quia actu frigent.

Nec minus incommodé ex eadem actuali sanguinis in piscibus frigiditate per fermentationem vitæ munia sive vim sanguini impressam recté exprimi colligit. Nam præterquam quod hypothesi quam hæcenus sustinuerat relicta, & *Willisio* deserto, fermentationem jam non fervori sed frigori ascribendam concedat, etiam Novum *Nove Medicinæ* principium convellit quo statuitur circulatorius sanguinis motus sanguinem ex vena Cava confertim & continuè in cor & arterias tam veloce impetu exonerare ut nulli

libi

libi moram patiatur, quod est
contra naturam fermentationis,
cujus sci. motus lentus est & lan-
guidus, & in qua putredo inter-
venit, & putredinem mixtio con-
sequitur, quas alterationes in mo-
mentanea sanguinis per cordis &
pulmonum vasa & sinus trajecti-
one contingere impossibile est.

Multo autem ineptius sentit
vim impressam sanguini actu cal-
ido per accensionem recte exprimi,
si verum Ignem aut veram accen-
sionem intelligat, quod clarum
est illum intelligere dum ait san-
guinem tanquam carbonem assula-

Vind.
p. 117.

tum intra sinus cordis sinistrum in
flammas admodum clarescere acendi.

Vind.
p. 118.

Dum objectioni respondet rege-
rentium sanguinem communis ignis
ritu nec candescere, nec flammam
visibilem concipere, nec corpus cui
inest aliq. adnot. consumere.

Vind.
p. 119.

Dum respondet ignem in ipso
ardentem fere semper splendescere,
in clauso reverberio, & intra se-
cretos canales copulatum obscurum
idil
gliscere

gliscere, *Infalor* Ignis essentia ejus
modi accidentibus carere.

Ceterum nullum ejusmodi Ig-
nem in corde in statu saltem sa-
nitatis recondi Ego sic ostendo.
Si Innatus cordis calor esset Ig-
nis, nullus eo daretur in corde
calor Intentior: nullus enim ca-
lor est supra ignem: At aliquando
datur in corde calor Innatus
intensior, nempe: febrilis: Ergo
calor cordis Innatus non est Ig-
nis.

Hic Ratiocula donec re-
sponderis Medicus Oxoniensis,
fas sit nobis alteram ejus digressio-
nem de accensione sanguinis alte-
ra Aula Sidleiana. In libris priori-
bus non minus inepta continen-
tem praterire, ejusq; radio rum
nosmet ipsos tum lectores ledere,
postquam monuerimus Vindica-
torem his ambagibus consulto in-
stitutis ut absurditatem Harvæo
objectam, nec dum vindicatam è
conspectu subduceret, adeo nihil
profecisse, ut nostram attentionem

hac tergiversatione refricet; efficiatque ut quo illustrius concludamur Harvaei causam ostendamus, Examinatoris argumentum à Medico Oxonienſi nec ſolutum nec ſolvendum ex examinis pp. 51. 52. huc transferamus, quod eſt ejuſmodi, Sanguis igitur ex Harvaeo, ſimilis eſt ut omnium ſenſibilem ſit capax, diſſimilis ut moveat & agat: Ergo ſi (ut habet Harvaeus) ſanguis in venis eſt ſimilis, extra venas diſſimilis, in venis erit ſenſus auctor, & extra venas motus: at quare extra venas, ut idem Harvaeus ait, corrumpitur, & calorem nativum exurit, nec prius ſit diſſimilis, quam extra vaſetur, ſequitur ſanguinem tum ſolum motus auctorem eſſe cum corrumpitur & calorem nativum exurit. Haſtenus Meera, cui vindicator ne gr̃y quidem reponit.

Ha 7 a
15 de ge.
ner. a.
nim. p.
202.

Idem.
p. 103.

Vind. p.
128.

vasorum quorundam cujus ratio-
ne sanguis in illis nequeat circu-
lari, & à Pari intulisset viscerum
parenchymata simili ab impuris
succis infarctui esse obnoxia, Me-
dicus Oxoniensis nullà illationis à
Paritate ratione habitâ dicit Me-
aram assignare debuisse in quo vis-
cere, utrum in hepate, tunc pul-
monibus, aut quoniam alio tali ab
impuro sanguine parenchymatis in-
farctus fieri soleat. Quasi vero
obstructiones in uno aliquo de-
terminato viscere semper nasci ne-
cessessit, nullas in reliquis. Quod
cum pereruditè observasset, sub-
jungit Credere se Mearam stomachi
& mesenterii membranas etiam pa-
renchymata appellare. At quare
id credit? nempe quia in illis
Meara Mineram suam febrilem sa-
pe collocat. Atqui hoc falsum
est. Nunquam enim febris inter-
mittentis mineram in stomachi aut
mesenterii membranis collocavit
Meara: multo minus in pulmoni-
bus, quorum affectus, si febrim
accer-

Vind.
ibid.

fant, non intermitentem (quod
professor Sidleianus ignorat) sed
continuum accersant. Suppone
autem collocasse. Quid enim impe-
dit quo minus materia febrilis in-
tra cavitates ventriculi aut mesen-
terii contineatur? Quid inde
conclusum vult Medicus Oxoni-
ensis? nisi ita velit argumentari.
Mearia collocat materiam feбри-
lem in Ventriculo & mesenterio:
Ergo ventriculi & mesenterii
membranas appellat parenchyma-
ta. Ecce Sidleianam Consequentiam!

Verum ut daretur illi sanguinem *Vind. p*
impurum intra viscerum angustias *129.*
quandoque infartiri, si tamen iste
sanguis ibidem putrescens accenda-
tur & foras ebulliat, an non & tali
accensione visceris pori aperientur
adeo, ut sanguis utcumq; impurus
eos sine infartu quovis libere per-
transeat? ita ut causa febris, sc.
obstructio visceris, unico paroxys-
mo expediatur.

Medicus igitur Oxoniensis se-
 ho in humore febrili committen-
 te quantitatem considerat, qualita-
 tes, crassitatem scilicet, lentorem, vis-
 ciditatem & acrimoniam partis
 cui inest temperamentum vitian-
 tem, negligit. potest sane fieri, ut
 materia febrilis quantacunque sit,
 Si consistentia sit mediocri, lento-
 risque & malignitatis expers, unico
 accessu diffletur, à contra ple-
 rumque repetitis paroxysmis infar-
 ctus adeo non expeditur, ut magis
 impingatur, partibus tenuioribus
 in accessu dissipatis, crassioribus
 magis inerasatis, nisi artis operâ
 humoris obstruentis crassities at-
 tenuetur, lentor incidatur, maligni-
 tas cicuretor, parti primario af-
 fecta temperies restitatur.

Vind.
 ibid.

Quod si maiorem sanguinis im-
 puri copiam, quam ut totus in pa-
 roxismo febrili penitus diffuari possit,
 sit, alicubi aggestam angustam, certe
 talis materia morbifica Nilas nec
 fieri nec durare (ut Willisus in-
 nuit) citra visceris affecti tu-
 morem

morem aut abscellum potest.

Tanta est Medici Oxonien-
sis confidentia, Ignorantia Co-
mes individua, ut omnia ejus effa-
ta infallibilia velit existimari.
Certe, inquit, talis materia mor-
bifica Nidus (focum vel fomitem
dicerent Galenici) qui unico ac-
cessu non exhauritur, sine tumo-
re aut abscellu durare non potest.
Jam monuimus non ad solam
morbifici humoris copiam atten-
dendum esse, sed & ejus naturam
& conditionem mereri considera-
tionem, cujus ea nonnuquaam
est indoles ut in mole exigua,
quæque tumorem nequeat com-
mittere, vires possideat tam ef-
ficaces ut partis affectæ, tum sub-
stantiam vitare, tum nutrimentum
corrumpere soleat, adeoque feбри-
les accessus identidem inducere,
quemadmodum exigua fermenti
portio ingentem farinae mas-
sam immutat, & hæc est fermenti
rationis ratio quam in febre in-
termittente agnoscendam Exa-

minis author non semel infnuavit.

Idem Examinis author dixerat *Willisius* in vivis & spirantibus Exemplis videre & manibus palpate potuisse frequentes hepatis, lienis & ventriculi Tumores, quem ita refellit Medicus Oxoniensis. Certè plusquam Lyncei oculis opus esset ut quisquam vivi hominis interna viscera visu penetret. Ignorat scilicet medicaster iste medicorum manus esse oculatas. Eadem *Mearam* reprehendit, quia non ex autopsia propria sed ex probatorum authorum fide tumores in defunctorum visceribus inventos fuisse memorat: addidisse debuit, quorum in vivis nulla fuit suspicio. quæstio enim erat an rectè colligi posset in visceribus non esse tumores quia non conspiciuntur. Sed statum quæstionis raro intelligit, nunquam attingit Medicus Oxoniensis.

333
Sed quam falsum & mendacium
sit in Willisium Cavillatio est,
quasi nesciret aut negaret ejusmodi
tumores interdum in febribus inter-
mittentibus accidere.

Quam mendax & impostoria
est Vindicatoris in Mearam Ca-
villatio ex his ipsius Willisii vero
bis constat, diatribae de febr. p. 28.

Quod attinet ad Cavitatem sive
Specum pro Congestione humo-
rum in visceribus, nec constat quo-
ritu sine tumore aut abscessu tales
&c. ubi clarum est Willisium
ideo congestiones humorum in
visceribus negare quia in il-
lis non sint Tumores. Mirum
autem non est Willisium alibi con-
trarium affirmare, qui (quod
erroris proprium est) sibi ipsi ra-
ro constat. Praeterea Medicus
Oxonienfis omnino Mearam imponit,
qui nusquam asseruit Willisium
ejusmodi Tumores negasse. So-
lumnmodo enim dixit, sed forte
negabit Willisius ejusmodi Tu-
mores, ut scilicet praeveniret
respondum

respondum quod pro Willisio posset adferri: quæ verba ideo forte præterit Medicus Oxoniensis quia non intellexit in quem scopum collimarent, ut in Vindicatorem suum ipsius telum ego merito retorqueam ubi dicit, sane optandum esset ne authorum verba prætereas qui eorum mentem nusquam assequeris.

Vind. p
131

Sed cum tumores sint febris diuturnioris & à medico male tractate effectus, & graves in praxi errores plerunque consequantur, Concedo tibi ut multo frequentius observaveris in tua.

Permuli febribus interpolatis afflicti & à Willisio, aliisque ejus farinae medicis, graves in praxi errores committentibus præsertim febrifuga intempestive administrantibus, male tractati, coacti fuerunt ad Meaxam confugere, unde fieri non potuit quin innumeros ejusmodi Tumores in praxi sua observaverit, quos alii Cæcorum Cæci duces observare nesciverunt.

At

os diuerso se tempera vbi febrium
intermittentium causa fuerit quid
tunc quatuor humores agentis
cuiusquomodo inter hos et illos
ut morbi pensum diuides.

Vind. p.
132.

Mendacium est. & simplicitura
Mearam usquam dixisse tumores
viscerum esse causas febrium in-
termittentium: dixit autem eius-
modi Tumores manifeste indicare
morbi causam in locis ita Tuenti-
bus, non in chymico Willisii succo
alibi querendam esse.

Exam. p.
107.

Willisium increpare quod neget
humores sinceros in prima saltem re-
gione dari, quod tamen ab illa mi-
nime factum est.

Vind. p.
132.

Hic dupliciter mentitur Medi-
cus Oxoniensis dicendo Mea-
ram increpare Willisium quod
neget humores sinceros in prima
regione. solum enim dixit si ne-
get. secundo Mentitur negando
Willisium negare humores sinceros
in prima regione dari. Dixit
enim p. 28. de febr. Quia non
dantur ejusmodi humores sinceri,

In

In visceribus nempe, de quibus eo
loci questio erat, ut patet ex ejus
verbis paulo ante citatis, quæ sunt,
Quod attinet ad Cavitates sive
specus pro congestione humorum
in visceribus. Viscera autem em-
nia præter Cor & pulmones sunt
in prima regione sed pergamus.

Vind. p.
139.

Hic novo solutionis genere no-
dum unum solvo plures necendo &
An vero putas istorum effectuum
causas prorsus latere, semperq; in-
extricabiles fore. De fluxu mulie-
bri vel mihi promptum est conjectu-
ram satis probabilem afferre, quoad
fluxum & refluxum maris si Galie-
lenum, Cartesium aut Cassendum le-
geres, phenomenon istud longe meli-
us solutum videres, &c.

Willisio neganti humores in
minera privata congestos febris
intermittentis causam esse, prop-
terea quod non constet quo in-
stinctu illi in focis reconditi stata
putrescentie, absorptionis, & re-
pullulationis tempora observent,
Meara responderat non magis con-
stare

statu quo insidiam. Quodam statu
 accessus & recessus periodos, aut
 multibrimpungentes mensuram
 circuitum ex his observent. Quibus
 modicamque periodicos recursus
 nullum esse qui negat quia eorum
 rationem non esset affertur, quod
 pariter est, ac si dixisset effectus
 manifestos in nobis esse negandos
 quamvis de eorum causis non con-
 scierat. Vindicator non intellectus
 illusionis vi facere queritur. *Ma-
 rianus addit. Solere plures*
 intelligendo, ut quibus doctrinae in-
 ter ordinem induci & solet & li-
 cet. Nec minus facere queritur
Ma- rianus ejusmodi effectuum causas
 existimat prorsus latere & semper
 fore inextricabiles. Credit sane
 ut arbitror *Ma- rianus* effectum de jure
 modi. Causas adhuc latere, unde
 tamen non sequi illas semper late-
 turas, sicuti nec periodos humo-
 rum febres intermittentes comit-
 tentium semper fore inextrica-
 biles quamvis nondum sint ex-
 tricata. Sed vindicatori promp-
 tum

Ant
 481 9

Ant
 481

: *Enimvero* hoc Willisiana argumentum
 tam plura *salutis* ejusdem *antib.*
capituli insignis *momenti* recta *lycei*
sumptum quae *namque* Meara *no-*
strum quod ad ea *referret* nihil *bu-*
huc *confulto* *præterit*, tandem post
 septem paginas paragraphen hanc
 cui se *parom* *existimabat* *unam* *in-*
venit *concedit* *non* *tunc*

Qua fide & veracitate in Capis-
 tis primo titulo Mearam pyre-
 logis Willisiana Synopsin non ni-
 si imperfectam exhibuisse, Inter-
 titii item Capituli titulo siccum
 Olissoni nutritium se propaga-
 turum juravit Vindicator, nec-
 trius tamen probationem aliquam
 adduxit, eadem huc multa Will-
 si argumenta à Meara confulto
 prætermittit fingit, nullam tamen
 ejusmodi prætermissionis instan-
 tiam adfert: probe enim novit
 lectorum plerumque vel tædio de-
 terendos, ne Willisiana ambages
 repetendas assumant, vel pro-
 prie ingenuitatis conscios, tan-
 tam in Vindicatore mentendi

constantiam non suspicaturus :
 propter qua vestram ego Lectores
 ingenui pericentiam & attentionem
 paulisper implores, dum qua
 fieri potest breviter, septem
 las paginas, *Willisii* argumenta, &
Alana, ut vindicator pretendit
 omissa, continentes recolo.

Igitur inter vigesimam octa-
 vam & trigessimam quintam Dia-
 tribus de febribus paginae, hoc
 est usque ad *Willisii* primum, quod
 vindicatori secundum est argu-
 mentum, octo compino sunt para-
 graphi. In primo dicit, non pro-
 bat succum nutritium qui sanguini
 crudus accedit illi commixtum
 & cum eo aliquandiu circulatum
 assimilari & in humorem per-
 fectum maturari, postea veter-
 ascitum in partes abire & sepo-
 ni. Si vero contingat succum
 alibilem non maturari, nec in san-
 guinem facessere, tum sangui-
 nem eo ad plenitudinem satura-
 tum, turgescere & paroxysmum
 febilem excitare.

In secundo dicit, non probat
succum hunc nutritium sanguini
confusum non assimilari prout
ipar esset, non alimentorum aut
viscerum, sed ipsius sanguinis vi-
tio in naturam aerem, acidam aut
austera transeuntis: unde cum
sanguis sit sanguinis opifex, fit
ut succum nutritium quo nutrir
debut pervertat.

In tertio dicit non probat rigo-
rem & frigus in paroxysmis ca-
lori prævalido contingere quia
succus nutritius a cruditatis statu
ad maturitatem pergens, ipsam
vero non attingens insignem acci-
dem contrahit quo partes nervo-
se punguntur, vellicantur, fri-
goris sensu corripuntur, in tre-
mores & spasmos aguntur.

In quarto ex his suis craculis
ostendit rationem intermissionis
febris: Intermissionem sc. sequi
quia tota materia morbi unico
paroxysmo diffunditur.

In quinto statim periodorum in-
tervallum deducit ex æquali men-

sura qua in paroxysmorum inter-
stitiis succus nutritivus sanguini
suppeditatur: paroxysmos autem
anticipare aut morari si ejusmodi
æqualitas in succi nutritii sup-
plemento non servetur.

In sexto dicit non probat, san-
guinis diathesin prout est vel
acris vel acida vel austera in cau-
sa esse Cur febrium periodi non
sint vnius generis sed diversi:
unde magis aut minus citius aut
tardius succum alibilem perversi-
tur, & febrem producit vel ter-
tianam vel quartanam vel quoridi-
anam.

In septimo dicit: febrium in-
sultus stricte loquendo nec anti-
cipare, nec postponere: sed ita
videri medicis febriam intervalla
non per horas, sed per dies com-
putantibus.

In his septem paragraphis
(quorum unumquodque alibi data
occasione efficaciter Meara oppug-
navit) judicent lectores eruditi
si quid occurrat, quod vel specir
em

in argumentis pra se ferat, quos
 male Willisus adeo pro argumentis
 non exhibet, ut in octavo ad sta-
 tum questionis accedens, qui est
 An paralyticus febris ab in-
 flammatione quoriam in Menera putres-
 cente, an a mala sanguinis diathe-
 si procedat, hoc postremum assu-
 mat, probandum ex bonorum
 comparatione, ex causarum pro-
 catarticarum consideratione, &
 ex cruceos ac curandi ratione. In
 signorum autem censu argumen-
 tum adducit a pulsi & uina ab
 Examinis auctore hic agitato,
 quod quamvis ipse Willisus pa-
 gina 25. primum appellet
 Vindicator, invito Willisio secun-
 dum dicere mavult.

Sed frustra erit si quis solutio-
 nem a Meara expectaverit. Suffi-
 cit illi hunc effectum sicut multa
 alia februm symptomata scribere
 vaporibus putridis spiritibus in corde
 obruentibus.

Monuimus antea Willisum
 Opponentis Mearam Respon-
 dentis

dentis partes sustinere: hic Willisus pulsum in paroxysmi initio ideo ait rarum esse & depressum quia spiritus in sanguine a materia cruda, succo puta alibi obstruuntur. Meara respondet hunc effectum ascribendum esse vaporibus putridis & visceribus emissis & spiritus in corde obruentibus. Willisus cujus utpote aggressoris, interitit effata sua rationibus munire, nuda affirmatone pensum absolvit: Meara cui, utpote Respondenti, nulla necessitas incumberebat argumentandi, Respondsum tamen suum probat Hippocratica febris purrida historia, oriunda ex inguinis abscessu, unde præter vapores nihil potuit ad cor transmitti. Nihilominus vindicator solutionem a Meara frustra gannit expectandam, at ne Convitatoris ac Tertii filii munia oblitus videretur, Mearam medicis circumforanei, obstrictis & mulierculis instruendum aut audiendis nati titulo con-

Vind.

p. 139.

nat.

nat. Sed meminere Medicus Oxo-
 niensis hoc elogium Clienti cui
 dam sua meliori iure debere. No-
 vit sane professor Sidicanus non
 rupti Academici, novit universus
 Oxoniensis tractus, non *Magam*,
 sed magnorum, ut haberi vult.
Etiam Nominum non potest
 aliquando *madagascarium* veré, cir-
 cumfarianum, ac tantum non *Sa-*
nebaten egisse, cum *Aben-*
am, *Earentoniam*, aliáq; in
aiæ vicinia fora & oppidula, lecti-
 dictum ad nundinationis compen-
 dium hebdomade circumiret, ut
 magno ære, maiore sorditate
 appotheca furcularæ imposturæ
 Cimelia venum obtruderet & rus-
 tidorum crumenas emungeret.
Intra quos ductus & quæ via *ind.*
 per tot vasorum obices hi vapores, *ibid.*
 ad cor ferantur. nunquam per-
 pendit ille & c. *in rimis & manibus* *et. det*
 Quid fuit necesse ductus &
 vias investigare deferendis vapo-
 ribus in corpore quod undiqua-
 que *symptom* est & *syrrhau*
 Quid

Nullum est Alarum negasse
chylum de primis viis ad vasa ma-
jora penetrare. Censet enim
chylum per vasa mefaraica ad
venam Cavam penetrare, sed in
hepate alteratum & natura chyli
exuta in sanguinem conversum.

Sed interim quod fit, unde bile
primis viis in sanguinem penetrante
non itere, potius quam febris exci-
tetur.

Vind. p.
137.

Vale huiusmodi inextricabilem
nodum hic texuit. Terræ filius
Sed ego retexo respondendo bi-
lem putredine exardescentem
febrim committere, tandem at-
tenuatam & rarefactam in pa-
roxysmo partim per sudores ex-
pirare, partim per urinas excerni-
bilem, imptrem crassam nec fa-
cile dissipabilem, & non per in-
tervallagruam paroxysm, sed
continuam in vasa majora pen-
trante, quia febrim sanguinem
coloremque inficere & iterum
gignere, atque ob id sequi
be illidatilibus quibus
mucida

Vind.

p. 138.

Quod obsecro si materia febrilis
nonnulla sanguini miscetur, quando
nam & in qua alia mixtura sanguis
tantam effervescentiam concipere
potuit? an hanc etiam vaporibus
attribueretur? & multo magis quod

Dixerat quoque Wilhelmus in febri

Tertiaria paroxysmo urina esse

laudabilem in apyrenia intervalla

non item. Unde colligitur ma-

teriam fermentativam extra pa-

roxysmum innoxiam cum sanguine

tincturam. Urinam autem saturam

tam acerbam non apparere quia

portio materia febrilis cum urina

ex sanguine excrevitur. In febri

gore in urina febris Urinam crassam

laudabilem, quia materia febrilis

laetis vas ad habitum corporis

excrevitur. *Meusippus* in febri

Wilhelmus hypothesis colligit in

figore paroxysmi febrilem mate-

riam non qualem sanguinem donec

se in statu exinctu dicit potius

contracto fundamur & agitata in

vasa irrumpat, unde pars ejus co-

nuior & maxime dissipabilis ad

habitu

habitu corporis expellatur
crassior vero in visis substat do
nec in febris intervallo cum uri
na excernatur, quam assertio
nem inde probat, quia si sanguinis
tanta esset mala constitutio ut
succum a cibis quotidie vel
a ternis diebus in materiam febris
excitanda idoneam convertere
posset, impossibile foret urinam,
quæ sanguinis est veticulum
ejusque naturam exprimit, vel in
ter vel intra paroxysmos lauda
bilem esse, ut in continuis contin
gere videmus: quam assertionis
Mearana probationem quemad
modum alias omnes difficultates
Medicus Oxoniensis ut sceler dis
tinguat ac nullatenus attingit.
Ne tamen nihil dixisse videatur
querit à qua alia mixtura & an à
solis vaporibus sanguis tantam
effervescenciam concipit, cui re
spondeo solos vapores in augmen
to live vigore illam efficere posse:
in statu autem uram materie
morbificæ partem sanguinis mil
ceri

ceri & in declinatione ac intermissione
fione excludi: ubi advertendum
est vigorem febris ad solum huius
tum non debere restringi, ut faci
cere videtur Medicus Oxoniensis.

Ceterum ulterius observan
dum est. *Mearam* non concedere
urinam esse laudabilem in parox
ysmi vigore, malam in declina
tione: sed argumento ad homi
nem uti ex *Willisii* suppositione,
ut clarum est ex his eius verbis
si verum est, &c. Urina enim
tenuis & contentorum expers
qualis cernitur in paroxysmi vi
gore denotat cruditatem, ac prop
terea damnanda est. Crassior vero
& sedimentum deponens, papae
mosti ostendit, ac propterea, laud
danda.

Vind. p.
139.

Quia si ostendatur symptomata
ista non omnino à vaporibus, sed
tantum à communicatione
confusa partium, illorumque
nempe aut sanguinis circuitus, aut
partium ac viscerum spasmi mar

tempore et loco sed inefficaciter. In quo
 tempore ad eam auctam Mediam et confidit
 hic et ille atrox et atrox. 31. 311
 Dixerat *Willisius* Cephalalgia
 am, vertiginem, oculorum coru-
 sationes, Somnos inquietos, quae
 paroxysmos praecedunt, plana
 ostendere sanguinem etiam ante
 paroxysmum materiam fermentesque
 centumfocum fuisse propterea quod
 febrilem materiam non in visceri-
 bus, sed sanguine extitisse. *Meer*
 omnino negat. *Willisius* et ibi planci
 ostendisse, contenditque ac multum
 infantis et probat omnia haec
 symptomata in aliis aliis sicut in
 passionibus hysterica, meningi, et
 epilepsia, per consensum in mor-
 lantibus hypochondriacis, in ali-
 vi constipatione, et veribus, dico
 et solis vaporibus, perficisci, quae
 vindicator, hic non attingit, sed
 alio in loco solvere, alioque earum
 causas, et demonstrare, pollicetur
 quo amificio, difficultates propter
 omnes et conspecta solet abducere
 etiam atrox in eam effluere
 Interim

Vind. p.
104.

on interim confide Lector eruditane
 Meare pathologiam, quam appo-
 sitè sc. palloris, rigoris, tremor-
 is, horrore & frigoris causa ex-
 plicat, attentè considerantiam.
 Caveto ne peripantur & alioris
 fusi q. in hunc q. somnolus q.
 Palloris in extremis habuunt
 pedumq. digitis, in frigorisq. in
 lumbis & femoribus causam sta-
 tueat. Advenit vel retrahit nem
 foris intro calor & spirituum, ut
 in syncope patientibus, vel eo-
 rundem expirationem, ut in mor-
 ribus contingit. Quam effecti-
 nam sanguinis in venis fermenta-
 tionem negat ascribendum propter
 res quod fermentatione nec subito
 excitari, nec subito sedari possit
 com. se morus lentus & duratur
 nus, secus quam contingit in pale-
 lore, rigore, frigore, tremore
 quæ subito nonnunquam necesse
 sunt, quam primum se vomitus
 sponte vel alto provocatus eva-
 cuatione humoralis & per vomitum
 excussa maligni vaporis materiã

mixta

in

in prima regione contenta, unde
propter viciniam vehementius bell-
tus cor appetens & affligens id
trahendis ab exterioribus ad con-
trum calori & spiritibus mensio-
nem præbuit: quod discessu, co-
lorem & spiritus ad extrema fi-
bito remeare observamus præter-
ea *Mear* contendit malignos
vapores propter situm declivem
tetram anathymiasin cerebro fa-
cile communicare, quæ vel quali-
tate narcotica stuporem inducere,
vel copia meatus cerebri obstru-
ere, vel acrimonia partes sensiles
irritare, rigoremque & tremorem
inducere possit. Hæc est illa *Mear*
pathologia quæb eruditorum
conspectum non subterfugit, tor-
rationibus comprobata quas vin-
dicator refellere non aggrediunt,
sed illis silentio obtritis in risum
effunditur. Sed Cavet ne vi-
mo visu stultitiam proditæv solid
Dixit enim Willisus in *libro de mor- Vind. p.*
bunt facilius (facillime habet Wil- 141-142.
lium *Textus*) *quædæ* quævis *scera*
habent

habent signa et reliqua. Quia et
 illi reges et principes ipsi Wil-
 lisii regibus quae tamen Mea-
 fimo bre pervertit; et quod dicitur
 primum in affluente prole ipse et
 eos sancti in piscibus in ma-
 ribus habentes febri et intermit-
 tentibus in ripa doli in qua huc
 purgatus est et proximo fere verbis
 eundem Willisium citat quasi vi-
 dentem et tradentes et inde huc
 et ibi in primis in iungentes,
 non febri interpolata sed bydro-
 pedum et robur in parte. Quae
 verba in iungentes in sensum
 apud Willisium non extant. Et
 paulo post et. vero postquam
 per se dicitur dolo quod patet esse
 in, et in non in iungentes.
 Vnde est Concionatorem quan-
 dam nos eruditissimum in iungentes
 quent in auditorio Bellarmini con-
 futationem pollicetur, id est in his
 hisce verbis absoluit. In Bellar-
 mini iungentes. Medicinam Ox-
 oniensis est modesta iungentes
 sario non mendacium solum, sed
 iungentes

improbitatem & perfidiam &
 dolum affingat, quod scire per-
 pendamus. *Willisus* *Meura* di-
 centem introduxerat *solos homines*
eusplanchnous visceribus firma &
 robusta habentes febribus intermit-
 tentibus facillime corripitur, fac-
 tum vindicator *Willisus* dixit
 inducere morbum (de febre autem
 intermitte sermo erat) eos
 qui viscera habent firma & ro-
 busta facillius incidere, & addit
Meuram, haec verba sub more per-
 vertere. Sed quomodo pervertit?
 addidit nempe *eusplanchnous*. Ig-
 norat nimirum Medicus Oxonien-
 sis, vel rudes saltem lectores (quos
 solos iudices optaret) sperat igno-
 raturos. *Quia eusplanchnous* idem
 plane esse quod visceribus firmis
 praeditum. Sed *Meura* etiam addi-
 dit (*solos*) *Meura* sane, ex *Willisi*
 discursu inferre tanquam absurdum
 solos *eusplanchnous* febribus inter-
 mittentibus corripitur, idque merito.
 Quum enim alterum antitheseos
Willisiana membrum dicat viscera,
 firma

firma. & robusta habentes febri-
bus intermittentibus facillimè
corripitur. alterum contrarià dia-
rhæsi affectos (hoc est quibus non
debilitatem coctionis & cruditates
in primis viis congeruntur) ad fe-
bres intermittente immunes esse,
quis non colligaret sotos *cusplamby*
non ex mente Willisii febribus
intermittentibus corripitur.

Sed fortiter negat Medicus
Oxonienfis *Willisium* dixisse cru-
ditates ob debilitatem coctionis
in primis viis congestas non fe-
bres interpolatas sed hydropem
aut cohexiam magis parere. Et
addit hæc verba sunt alia in hunc
sensum apud Willisium non ex-
tare quia immo quod ille dixit
prorsus aliud sonare. Quid ais
Terra fili? hæc verba aut alia in
hunc sensum apud *Willisium* non
extant. quod *Willisius* dixit
prorsus aliud sonare. Legesi pot-
est apud *Willisium* de febribus
p. 28. hæc verba. *Immo*
in hunc *verbum* (febrim nempe
in.

termittentem de quâ tum sermo erat) facillime incidunt qui viscera habent firma & robusta. & qui calore vegeto abundant. E contra quibus ob debilem coctionem cruditates in primis viis continuo congeruntur, ut sunt in hydropem aut cachexiam proclives, pierunq; ab hoc affectu immunes degunt. Hæc cum legeris siquid tibi reliquum est pudoris erubescere, tuq; convitia improbitatem, perfidiam, dolum in sinum tuum justissimo titulo reversura resorbe,

Verum enim vero ignoscendum est vindicatori ut malam causam convitiis propugnet quum rationes non occurrant, & ut adversarii argumenta quæ non potest solvere, silenter prætervehatur, quemadmodum in hoc loco Mearanas instantias de humorum saburra in visceribus laborantium febribus intermittentibus latitante, ut colligit ex ægrotantium nausea, siti, anorexiâ inter & intra paroxysmos, ex vomituum & excretionum

Exam.
p. 119.

num alvinarum tinctura citrina, prasina, ærugniosa, consistentia viscida & mucilaginosa, acrimonia erodente, fæore abominabilis: ex viscerum deniq; , hypochondriorum nempe mesenterii, ventriculi tumoribus doloribusq; perfrequentibus. Tandem tamen ne nihil dixisse videatur erudite & eleganter dicit *revera inordinationes circa res istas non naturales* (cibum puta & potum, somnium & vigiliam, motum & quietem, excreta & retenta, animiq; pathemata) *sæpius causas evidentes esse febrium inintermittentium quam procataclicas* quasi vero magni intersit ad præsentem controversiam an sint causæ evidentes an procataclicæ.

Hæc responsio argumento Willisiano nondum satisfacit, neq; ejus planam demonstrationem ut ais, eludit. Observatione etenim vulgari constat etiam illos qui ad exactissimas temperantiæ regulas vivunt, circa ista tempora inviti omni circa victum cautela sæpenumero

Vind. p.
142.

m.

incidere in febres intermittentes.

Planam Willisii (ut credi voluit) demonstrationem, quæ fuit sanguinis pravam diathesin esse febrium intermittentium causam, quia ejusmodi febres non contingunt nisi circa æquinotia, quando scilicet propter tempestatis mutationem maxima fit alteratio, hinc invalidam conclusit Meara quia circa hæc tempora etiam graviora committantur in victu errata: addiditque, effectum mille aliis causis communem soli tempestatum mutationi ascribendum non esse: sed regerit vindicator etiam illos qui exactissimas diætæ regulas observant circa æquinotia in febres intermittentes incidere, quod ut in prædispositis, illis scilicet qui longe ante æquinotia in victu peccarunt, verum esse possit & soleat: in non prædispositis & regulariter circa æquinotia viventibus verum esse nequit, alioquin omnes omnino mortales circa

Vind. p.
143.

æ quinoctia semper in febres inter-
mittentes inciderent, quod est
contra experientiam. Unde non
potest non videri ridiculum quod
ait vindicator quemcumque quan-
tumvis sanum, & à saburra visce-
rum donum ac catharsi exonera-
tum in maritimâ Cantii aut Essex-
iæ ora sub autumnum omnino cor-
ripiendum febre intermittente.
Nemo enim Cantianorum vel Es-
sexianorum est, qui non habeat
viscera vel firma & robusta, vel
infirmâ, adeoque cruditates prop-
ter debilem coctionem in primis
viis congerat. Si sanus sit visceraq;
habeat firma & robusta (nisi max-
ime fallitur Medicus Oxoniensis)
in autumnino febre intermittente
corripietur. Si propter infirmita-
tem viscerum cruditates congerat,
in hydropem incidet, aut cachexi-
am: unde sequitur nullum esse
Cantium aut Essexianum, qui
in Autumno vel febre intermit-
tente non corripiatur, vel in hy-
dropem aut cachexiam non inci-
dat.

dat, nisi maximopere fallitur
 Medicus Oxoniensis. Vind. p. 103.
 Nec minus ridicule interrogat
 vindicator, quæ ratio est, cur
 quartana tantum in autumno &
 nunquam vere incipiat, si æris
 constitutio sanguinem immutans,
 febris intermittens non sit causa
 præcipua. Nam, ut omittam hy-
 pothesin falsam esse non obstante
 Willisii observatione, berita in
 victu commissa, etiam ante au-
 tumnum, & ipsorum humorum in
 visceribus collectorum ab ætivo
 calore torrefactib; & in meliori oli-
 cum humorem mutatio non minus
 tam febris intermittens occasio-
 nem præbent, quam autumnalis
 tempestatis constituti.

Ad argumenta Willisii a febris Vind. p. 143.
 intermittens curatio desumpta,
 nempe quod remediis empiricis fa-
 ctis ac certius quam medicina me-
 thodo dogmatica instituta curari
 soleant hoc unum regeis, cum ar-
 gumentatione nihil probare, nisi con-
 fecerit humores in foco aut vinera

conclusas non eisdem modis curari
posse. Certe hoc nobis impossibile
videtur, quia remedia febrifuga
sunt ejusmodi aut eo modo applican-
tur, ut illorum operatio aut solum
modo aut imprimis ad sanguinem
pertingat.

Argumenti Willisiani febrium
intermittentium curatione de-
sumpti multa fuerant membra-
te hic subdole omissa præter uni-
cum illud de medicamentis empiri-
cis. nos, ut lectores repetitio-
num tædio levemus, pauca hic ex
examine excerpenda duximus, quæ
& argumenti Willisiani summam,
& enervationem continent, ut ni-
hil amplius necesse sit addere.
Verum cum probandum suscepit
febrium intermittentium phenome-
na à viscerum affectibus commode
deduci non posse, nisi confecerit hu-
mores in foco vel videra conclusos
nec repetitis paroxysmis accendi &
absumi posse, nec sponte nature
per calis aut soli mutationem cicra-
ri, sensimque citra sensibilem evacu-
ationem

Exam.
p. 123.

ationem expirare, nec motos & accensos à remediis empiricis figi & constringi; nec denique à præsidiis dogmaticis exhauriri, frustra se torquet ut ostendat sanguinem à tot causis tot alterationes subire posse: nam ut fateamur sanguinem ab his & mille aliis causis corrumpi & resisti, Unde apparet humores in visceribus conclusos ab iisdem causis easdem corruptele & redintegrationis non pati vicissitudines, aut cur contrariis argumentum aliquod non attulit?

Hujus paritatis instantias quas vindicator omisit pro confessis agnoscere debet, cum unicam illam à præsidiis empiricorum efficaciam propugnandam suscipiat. Sed quomodo propugnat à dicendo sc. præsidia febrifuga esse ejusmodi, aut eo modo applicari ut illorum operatio aut solummodo aut imprimis ad sanguinem pertingat: sed unde constat illorum operationem aut solummodo aut in primis ad sanguinem pertingere? Willisiano illo ipse dixit. S 4 Ecce

Vind.

p. 144.

Bene est quod viscera fere omnia nominasti, ut alicui saltem ex iis competat quod asseruisti; Credo tamen quod nulli.

Meara asseruerat Ictetum, Scorebutum, cachexiam in aliam causam reiici non debere nisi in hepatis, lienis, mesenterii, pancreatis aut alterius visceris affectum. Medicus Oxoniensis in contrarium efficaciter argumentatur dicendo se credere morbos illos nullius viscerum affectui attribuendos esse: in vindicatore siquidem authenticus *Willisii* Genius passim elucet.

Vind p.

145.

Omnes quibus sanguinis natura & affectiones innotuerunt, morborum istorum causas primarias in sanguinem reiiciunt: tum priusquam viscera inferciuntur, necesse est ut impurus & cacochymicus evadat, qui propterea facultias suas inter circulandum depositas visceribus illis affigit; &c.

Sanguis

Sanguis evadit impurus vel organorum vitio, vel rerum non naturalium immoderatione: organorum vitio vel sanguis mala diatheli imbuitur propter partium intemperiem, vel ab impuritate in hæmatosi non satis expurgatur propter obstructionem. Obstructio fit vel à mala ipsius organi compositione vel propter materiæ ex qua fit sanguis, crassitiem aut lentorem: quare erroneum est asserere impossibile esse viscera inferciri antequam sanguis evadat impurus: hic autem error procedit à pertinacia novorum sciolorum, chylum per lacteas thoracicas in subclavium ferri sustinentium: quam opinionem Ludovici Bilzii experimento superius refutavius.

Quod tu asseris chylum cum nondum in sanguinem abiit viscera ista transire, &c. Nam ut de hepate nihil dicam (tui certe cum chylo nihil est commercii) putas in chylum ad pancreas & lienem transire? quis hoc præter Measram asserere

rere ausus est? hæc in parergo.

Quis præter Medicum Oxoniensem negare ausit chylum ad pancreas transire quod truncum venæ portæ, quod venas lacteas excipit, quod rami splenicum sinu suo ad Lienem tradueit? quis præter Medicum Oxoniensem ignorat non *Mearam* tantum sed multos authores percelebres existimasse chyli portionem ex venæ portæ trunco per ramum splenicum ad lienem deferri ibi in sanguinem mutandam, ut nihil dicam de vindicatoris confidentia (infalibili ingenii ad pauca respicientis argumento) Certo affirmantis hepatici cum chylo nihil esse Commercii, quod erroneum esse doctorum omnium communi assensu constat, & nos irrefragabili Bizzii experimento sæpius memorato ostendimus.

Contra empiricas febrium intermittentium curationes *Meara* quotidianam experientiam testem ad-

adduxerat quia constat illas in le-
vibus affectibus aliquid præstare,
in gravioribus si corpore non præ-
parato adhibeantur, vel paroxys-
mos non fugari, vel si fugentur
eos cum graviore atrocitate prope-
diem reverti: addideratq; etiam si
concederetur medicamentis empiri-
cis febres intermittentes certius
& felicius quam dogmaticis cura-
ri, inde tamen non sequi materi-
am febrilem in vasis majoribus
habulari, cum medicamenta em-
pirica non minus in materiam in
visceribus quam in vasis majori-
bus contentam agere possint.
Vindictator experientiam pro Me-
ara ita fortiter negat, parita-
tem tamen rationis (quæ ut præ-
cipue ad questionem faciebat, ita *Vind.*
& responsum præcipue mereba- *p. 146.*
tur) nullo modo attingit, nisi at-
tingere sit nude asserere, non ra-
tionibus oppugnare.

Hæc verba incantamenti instar Vind. p.
chartule inscripta & amuleti vice *147.*
collo suspensa febrim forte insultus
abi-

abigent: veruntamen si tam longa serie medicamentorum præscripta totidem intentionibus insistatur, non aberit quin aptissime in vos retorquetur illud sc. quod agros misere excruciat, morbumque raro profigatis: concedo vos prudentes esse medicos sed in lucri vestri rem, &c.

Terræ filium & histrionem etiam adhuc agit Medicus Oxoniensis, sed non multo: elegantiore quam quum de suggesto applausu quem captabat excidit. Cæterum verissime dicit agros misere excrucianos, morbumque raro profigandum si tam longa medicamentorum serie præscripta totidem intentionibus insisteretur, quas scilicet *Meara* recitat p. 126. vindicatore male intellectus: ubi enim unquam in eodem morbo humores pariter attenuandos & incrassandos dixit *Meara*? humores autem crassiores attenuari, lentos incidi, tenues incrassari deliquis negaret, non in eadem febre

bre, sed in diversis, in quibus humores diversimodè constitui con-
tingeret? quis etiam in eadem
febre superfluos humores expelli,
meatus per exphractica referari,
viscerum cacopragian alterantibus
corrigi, reliquias sudore dissipari
debere præter vindicatorem ne-
garer, qui ignorat intentionum
Catenam hanc quam vocat *sesqui-*
dalem victu recte instituto & uni-
cò forte aut altero remedio ac-
commodato posse obtineri, diver-
sis ejusdem præsidii facultatibus
sæpenumero diversas intentiones
adimplentibus? sed indoctis ac de
vulgi applausu sollicitis, de eru-
ditorum vero opinione despera-
bundis permittendum est veræ so-
lidæq; medicinæ oblatrare ad in-
star illius Iatromastygis qui nuper
ex *phanatico* Tabellionum ma-
gistro novus de repente emer-
gens medicinæ *Censor* in me-
dicinam & medicos hausta ex *Wil-*
lisiano Gazophylacio integra con-
vitiis *vitiorum*.

Author
medelæ
Medici-
ne.

vitiorum plaustra evomit.
Mearum Vindicator p. 149. si-
 bi geminum ignorantia subter-
 fugium conciscere ait, qui hic vasa
 vel viscera dixit, prout alibi venas
 vel arterias dixerat: quasi vero ma-
 teria febrilis in visceribus seorsim
 à vasis, vel in vasis seorsim à vis-
 ceribus consistere, vel in utrisque
 simul contineri nequeat, quæ
 tamen asystata esse probare
 non aggreditur. Interim egregie
 patet illum circulationis naturam
 non intelligere, nec quomodo, illa
 alicubi interrupta morbi ab ob-
 structione oriantur, dum ex eo in-
 fert *Mearum* circulationem vel ne-
 gare vel non intelligere quod
 materiam febrilem concludi con-
 tendat in ramis venæ portæ seor-
 sim à venis majoribus: Quid enim
 impedit sanguinem in vasis majo-
 ribus libere circumduci, quam-
 vis ejus motus in quibusdam ve-
 næ portæ ramis impediatur? Quid
 arteriæ magnæ descendentes in-
 flammationem & aneurisma, quid

arteriæ cællacæ tumorem nonnunquam magni alicujus intestini æmalum committit nisi venarum quarundam in quas exonerari solent obstructio, quamvis interim ab aliis arteriis in alias venas sanguis sine impedimento transmittatur & circuletur?

sed Willisius iterum tribunali *Vind. p.*
sistendus quod remedia febrifuga
sanguinem aut humores frigore aut
astrictione figendo id præstare asseruit. Quinetiam Willisius ex iis nonnulla sanguinem precipitare, alia ipsum fundere & per diaphoretin agere declaravit Verum hæc more tuo celas, &c.

Quod Willisius febrifuga dixerit facultate diaphoreticâ febres curare falsum est, ut cuilibet diatribæ pp. 39. & 40. legenti constare potest: dixit autem eorundem remediorum quædam febrium insultus pelleret sanguinem fundendo & agitando velut precipitando, quod Meara omisit, forte quia illud tam ridiculum existimavit ut nullius

nullus vel attentionem potuerit mereri vel festinationem debuerit morari. Cum enim *Willisus* febrium insultus fermentationem quandam esse, immo præciupam fermentationis instantiam statuerit Cap. primo de febribus. In fermentatione autem effervescentiam agitationem & motum intestinum intervenire scripserit capite tertio de fermentat. quomodo jam ejusmodi fermentationem per motum inhiberi asserit? nisi frote ejusmodi sit motus quem evacuatio sequatur, quam tamen à febrifugorum effectu proscripsit p. 39. de febr. ipse autem *Meara* inter febrifugorum effectus tum fixationem admisit, tum evacuationem per sudores, per urinas, & vesicatoria adjunxit quæ quamvis simplicis & consoribus notissima sint, *Willisus* tamen ignorasse censendus est quia illa ubi maxime memorata oportuit, omisit. Quod vero attinet ad facultatem Corticis Kinæ kinæ quam tu omnino fixationem

ritum contendis, & *Mearam* nunc
quam exhibuisse asseris quia nulli
intentionum ejus respondet, ex-
perientia teste convinceris, cum
exhibitus levem saltem sudorem
nunquam non eliciat: Caterum
ego existimo nec te nec *Willisum*
Corticem illum nosse, cujus ne
nomen quidem ante editum dia-
tribæ exarari audivisse vide-
mini.

Willisum arguit febrim inter-^{Vind.}
mittentium *Anomalias* quibus pa-^{p. 150.}
roxysmi irregulariter contingentes
morbi Typum inveniunt aut perpe-
ram assignasse, aut earum causas
non recte explicasse.

Meara *Willisum* nullatenus re-^{Exam.}
prehendit quod paroxysmorum^{p. 129.}
irregularium causas male explicu-
erit de quibus in hac questione
sermonem non esse monuit p. 132.
sed quod regulares intermittenti-
um duplicium vel triplicium re-
plicationes non explicuerit, ex
quarum consideratione Medici
communiter plures in visceribus,
omni T febriles

febris es mineras agnoscendas contendunt hoc Meare argumento à vindicatore omisso inducitur. Si febris U. g. quartana ab atrabilaria pendet sanguinis diathesi quæ ad hoc ut succum alibilem ad urgescentiam evehat quatruidui exigit periodum, quomodo fieri potest ut idem sanguis eadem diathesi imbutus succum alibilem quatruidui spatio bis vel ter pervertat & quartana insultum inducat. Vel enim ultimi paroxysmi materia in eunte primo paroxysmo in sanguine exitit vel de novo advenit. Quod de novo advenit est contra suppositionem quæ quatruidui spatium requiritur ad complendam quartanæ periodum. Si præfuit in sanguine dum accenderentur duo priores paroxysmi, quomodo potuit inter incendia naturam suam integram conservare? Quæ ratio etiam militat in tertiana duplici. Cum ille febres intermittentes simplices vel duplices statuisse.

Immo vero *Willisus* negat (*sed timide & inconstanter*) dari duplices intermittentes. Ait enim p. 42. febres quæ duplices videntur revera esse simplices : errorem vero præcipue oriri quia paroxysmi non horis sed diebus computantur.

Addit *Meara* & triplices, eumq; ^{Vind.} (*Willisium*) increpat quod has non ^{ibid.} vidisset & postea p. 151. Certè hoc *Willisus* satis adverterat cum dicit febrem intermittentem non raro Typum mutare, & è febre tertiana fieri aut quartanam aut quotidianam. Quam itaq; Tu Quartanam triplicem nos multo rectius quotidianam simplicem appellamus.

Mirum est *Willisium* intermittentem triplicem advertisse cuius nullibi meminit. Tertiana enim illa quæ in quotidianam vel quartanam mutatur, aut triplex est, aut non est triplex : si non est triplex ubi triplicem intermittentem advertit *Willisus* ? si est triplex quomodo tu illam simplicem quotidianam appellas ?

T 2

Inter

Vind. p.
151.

Inter februm intermittentium anomalias quæ tertiana duplex appellatur præcipua & maximè frequens, quum paroxysmi quotidie evenientes ita duplicantur ut primus tertio, secundus quarto respondeat, hoc Willisius optime solvit computando periodorum spatia non diebus sed horis cum inordinationes in victu accedunt, & prandio adhibito paroxysmus multo maturior, omisso tardior eveniat.

Si alterni paroxysmi sibi mutuo respondeant, primo scilicet tertius, & secundo quartus (quam proportionem intervenire quid impedit inter septimum & quintum, vel inter sextum & octavum?) ac priores mane, posteriores à meridie statis constanter horis repetant, & ejusmodi constans paroxysmorum inæqualitas maturiori vel tardiori prandii exhibitioni ascribenda est, necesse erit vel ægrum alternis diebus constanter horam prandii ita mutare ut primus, tertius, quinto & septimo

timo die una aliqua determinata
hora, secundo quarto sexto &
octavo alia determinata sed à pi-
ore diversa hora prandeat, quod ri-
diculum esse & contra experi-
am quis non videt? vel aliam tam
regularis intermittentium replica-
tionis causam investigandam esse
præter horariam *Willisii* Arithme-
ticam. Cæterum quid respondebit
Willisus scissitanti causam quartanæ
duplicis quæ duobus primis peri-
odi diebus eadem præcisè horâ
repetit, tertio non repetit, quum
tamen tertio solo, hoc est in apy-
rexia æger prandeat, duobus pri-
mis ut plurimum jeiunet, quam-
diu sc. febris affligit? quid re-
spondebit scissitanti cur ægro om-
nino non prandenti eadem alter-
norum paroxysmorum *anomaliam*
(si modo *anomaliam* dicenda est)
contingat? quid reponet vindic-
ator quærenti cur his aliisque
Examinatoris rationibus nihil re-
spondit? bñ

Vind.
152.

Credo alios eam (horariam Willisii computationem) videre & agnoscere, sed nihil mirum est si tu ad hæc plane cæcias qui sanguinis circulationem, chyli transitum hepatis usum &c. nondum videre potes.

Oculatissimus Terræ filius explicare debuit quo Cæmento connectantur circulatio sanguinis chyli transitus, hepatis usus cum horario febrilis periodi computo, ut hic sine illis non possit intelligi & ostendere diariam computationem illis non æquæ recte competere.

Cur autem tu Willisium duplicis quotidianæ authorem asseris? profecto mihi librum ejus accurate perlegenti nihil tale occurrit.

Si Willisius duplicem quotidianam non agnoscit cur pag. 44. in reddendâ inæqualitatis periodicæ causâ, quotidianæ interstitia dicit non esse semper & exactè viginti quatuor horas, sed nunc sexdecem nunc triginta, unde con-

tingere

tingere ut alterni paroxysmi nunc
ante nunc post meridiem eveni-
ant? hanc enim duplicationis pe-
riodorum (quam ille anomalliam
mavult appellare) rationem affig-
nat.

At vero intermittentis duplicis ^{Vind. p. 153.}
Typum quendam à Willisio præter-
missum observavit Meara quæ uni-
us diei spatium varios accessus indu-
cit. Et postea. Si quis cetera ejus
scripta vel oscitantius inspexerit,
deprehendet illum ejusmodi febris
um Typos observasse.

Meara nullibi negat Willisium
ejusmodi Typos observasse: Im-
mo assentit Willisium illud in vivis
& spiciantibus exemplis non po-
tuisse non observare.

Verum hic quis in te non miretur ^{Vind. p. 154.}
plusquam Claudianam meretricem
& cæcitatem nam licet Willisium
inequales paroxysmorum redupli-
cationes non observasse dixeris, mox
tamen quasi oblitus tui rationem
quam Typis istiusmodi explicandis
solvendisque adhibere proxime ferre
verbis

*verbis & repetis & redarguendam
suscipis.*

Quis in te potius non miretur
cæcitatem & ignorantiam qui
non advertis *Mearam* examinis
p. 132. distinguere inter errati-
cas febres quæ nullum periodo-
rum ordinem servant, & inter-
mittentes duplices quarum acces-
sus stasis præcise horis repetunt
ut non exactius Automaton holo-
logicum, licet alterni paroxysmi
nunc ante nunc post meridiem
invadant, nec advertis illum re-
prehendere *Willisum* quia erra-
ticas febres ab intermittentibus
duplicibus non secernit.

Ceterum istius effectus causas
alias, ac imprimis pharMACIAM ma-
le administratam inquit *Willisus*,
quam tu forte conscientia & pudore
oppressus ne te acrius mordeat
sicco pede præteris.

Alteram febrilis reduplicationis
causam statuerat *Willisus* errata in
victu, cui *Meara* regessit præsentem
febre à multis ægris duplices in-
termittentes

termittentes patientibus nulla in
victu committi errata: victum au-
tem febris prævium à *Williso* non
debere intelligi, tum quia illum in
febriliū causarum censum non
admittit, tum quia si admitteret,
cogeretur diversos fecos constitu-
ere in quibus materia febrilis diver-
sis temporibus ad organum exur-
geret: tum denique quia succus
nutritivus quem febris intermitten-
tis materiam statuit, ex victu præ-
sente, non morbum præceden-
te gignitur, quas objectiones
attingere commodum non existi-
mat *Vindicator*. Alteram febrilis
reduplicationis causam assignave-
rat *Willisus* pharmaciam male ad-
ministratam, quam causam veram
esse *Examinator* agnovit & in *Wil-
liso* reprehendit, qui humoribus
non præparatis tum drastica ca-
thartica & emetica, tum febril-
fuga exhibet, unde intermitten-
tes non tantum duplicantur sed
etiam in continuas nonnunquam
transcunt. Cur autem pharmaciam
male

male administrata mentio Exam-
inatorem mordere deberet, in quo
ejusmodi errores deprehendi non-
dum ostendit vindicator, divina-
tu non est obvium. Caterum
quod dicit *duplices intermittentes*
dintypum aliquem non servare, est
contra experientiam, quâ constat
intermittentes *duplices* ad plures
septimanas in uno menses aliquan-
do extendi.

Vind. 1.
255.

Ultimo Willisium rearguis
quod aliquando in febrium inter-
mittentium aromatis succum nerv-
osum in causa partem ascribat,
quod sane rectâ ratione ab eo fa-
ctum est, &c.

Succum nervosum non recte in
partem causæ reduplicantis febrim
um paroxysmos ascribi ostendit
Meera quia cum seccus iste cum
sanguine vitioso quotidie circuli-
lari à Willisio supponatur, à quo
non potest non contrahere labem,
idemque succus ita labefactatus
eodem Willisio asserente p. 2.
Convulsionum delirij phrenitidis

fit

lit auctor, sequeretur tum
 in omni intermittente, pa-
 roxysmos reduplicari debe-
 re, tum in singulis paroxysmis
 convulsiones, de iria, phreniti-
 dem contingere, quorum utrumq;
 est contra experientiam; quas
 rationes solita oblivione Vindica-
 tor sepelit. uec ostendit tertium
 aliquod repositorium in quo tri-
 plicis febris causa contigeri possit
 si viscera excludantur.

CAP.

CAP. XII.

*Mearana februm intermittentium doctrina contra Medicum Oxoniensem defenditur. Vindicato-
ris argumenta contra humorum putredinem & vaporum existentiam diluuntur.*

*Vind.
p. 156*

Febbris intermittens causam
materiam modo Tumores sta-
tuit modo humores & postea p. 158.
Etenim è medicis tum priscis tum
neotericis nemo quod sciam præter
Mearam hoc uspiam asseruit.

Oxonienſis Medicus (quem
hactenus bellum defensivum susti-
nentem & intra privatos lares di-
micantem conspeximus) in cam-
pum jam apertum proſilire, & in
vaſorem invadere audet, iisdem
quibus se nuper defendit armis
instructus, impostura sc. & men-
daciis, quorum hæc illustre est
specimen

specimen quod dicat examinatore
rem *Tumores* pro intermittentium
causa materiali agnovisse, quod
nullibi agnovit, nedum pagina
127, à vindicatore citata: dixit
autem pagina 107. pro qua forte
127. librarii error substituit) *Tu-
mores* non solum palpabiles &
conspicuos, sed etiam latentes &
ante mortem non detectos ostens-
dere febrium intermittentium cau-
sam in locis ita tumentibus con-
tineri, adeoque tumores non pro
causis sed pro signis febrium ag-
novit. Cæterum quum dicat Vin-
dicator *priscorum* aut neoterico-
rum neminem quod sciat asserere
Tumores viscerum esse intermit-
tentium causam materialem, ut
verum esse possit, priscorum aut
Neotericorum celebrium nemi-
nem fortasse legit, nescire tamen
non potuit *Mearam* citasse histo-
riam Hippocraticam de febre ex
inguinis abscessu, & Fernellianam
de tertiana oriunda ex collecti-
one bilis prasinæ in mem-
brava

brana prope cava hepatis conclusæ.

Vind. pp.
158, 159.

Sed vindicator ut examine-
rem omnibus simul castris & refu-
giis (ignorantiæ sc. asylis) exuat
ostendet materiam febris intermit-
tentis nec in ramis venæ portæ, nec
in arteriis comitibus contineri.
Egregium profecto & generosum
facinus. sed quomodo ostendet.
Dicendo nempe sanguinem in ra-
mis venæ portæ & arteriis comi-
tibus circulatione æquè celeri, ac
in cæteris partibus, immo forte ra-
pidiore decurrere. Arqui nos vin-
dicatorem hoc Ignorantiæ asylo
non semel exuimus quo se toties
ut nullo pudore ita nullo fructu
recipit. Concessimus enim, sal-
tem non negavimus, in statu sa-
nitatis sanguinem in illis vasis non
multo forte tardius quam alibi
circulari: in statu morboſo idem
semper contingere negavimus, &
negationem munivimus adverſa-
riorum concessione fatentium mor-
bos ab obstructione fieri propter
cir-

circulati nem in aliquibus vasis
cessantem. Quod, si alicubi, Certe
in ramis venæ portæ & arteriis
comitibus contingere potest.
Idem probavimus ex inusitatâ pul-
satione, & aneurismate Arteria-
rum magnæ discendentis, mesen-
tericæ & celiacæ oriundis ex in-
farctu venarum in quas exonerari
solebant: unde necesse est circu-
lationem in illis cessare, sangui-
nemq; in arteriis resstantem tum
arterias dilatare, tum pulsus vio-
lentos efficere, tum deniq; stag-
nare, putrescere, febresque pro-
ducere.

Sed vindicator elegantiore ad-
huc ratione conficit *mineram* fe- Vind. p. 160.
*brilem in visceribus à ramis vena
portæ irrigatis non contineri. quia
sc. illud Meara nimis incaute prius
negavit. Sed quid negavit? Ne-
gavit chyle e primis viis exitum da-
ri quo sanguini misceatur: quare
& humoribus morbificis ad sangui-
nem aditum præcludere debet, nisi
forte putandum sit vias alimento
negatas*

negatos excrementis parere, & naturam sedulo cavisse ne sanguis nutritur, curasse ut corrumpatur.

Egregia enim vero argumentatio & quæ professorem Sidleianum imprimis deceat! At ubi negavit *Meara chylo è primis viis exitum dari qui illum è ventriculo per mesaraicas ad portam & hepar transmitti contendit, ibi in sanguinem convertendum, non sanguini miscendum?* ubi humoribus ad sanguinem aditum concessit vel negavit qui sanguinem sustinet esse massam ex quatuor humoribus conflata? Quod ad humores separatos attinet, pituritam scil. & bilem utramque, cum amplius sanguinis Ideam non servant, sed in propriis receptaculis inter circulandum deponantur, vel in hæmatosi à chylo secernantur, eos nec sanguinis partes esse, nec in sanguinem illis aditum patere existimat, nisi vi morbi æstuentes & putridine attenuati eo aditum sibi vi aperiant quod quum vi morbi

bi

bi, non sponte Natura fiat, quis
cum Oxoniensi Medico inferat na-
turam sedulo cavisse ne sanguis nu-
triat, curasse ut corrumpatur?
Ne moneam vindicatorem suo mo-
re, idest, inscite toties repetere
sanguinem nutriri cui solam ge-
neratio non nutritio competit.

Secunda vindicatoris ratio. Mi-
nera febrilis juxta Meara hypothe-
sin in foco suo putrescere, accendi
& illinc in sanguinem vasis mayo- *vid pp.*
ribus contentum ebullire supponitur. *16, 161.*

Quare inquit vindicator, cum
humores excrementi in visceribus
conclusi consertim in massam san-
guinis transferri nequeant, Nemo
etiam Meara Judice eos orgasmum
febrilis reos dixerit.

Minera febrilis secundum Mea-
ranam hypothesin est humor ex-
crementitius in visceribus con-
clusus, qui si putrescat, accenda-
tur & in vasa majora ebulliar,
quemodo secundum eandem hy-
pothesin concludit vindicator il-
lum in massam sanguineam trans-

T

ferri

ferri non posse? aut ubi apparet vis illativa (T^o Quare) cujus merito humorem excrementitium ab orgasini febrilis culpa immunem pronunciat?

Tertio Vindicator magno conatu contendit *humores febrem intermittentem committentes nullatenus putrescere posse*: quod probat quia bilis (pituitæ enim nullam habet raticnem) *aeri exposita diutissimè perstat incorrupta, Quod experiuntur Lanii qui fel animalium in ædibus suspensum ad vestes abstergendas diu reservant imputre.* Cujus argumenti robur eo recidit ut dicat. Bilis aeris exposita non putrescit, ergo nec in visceribus conclusa. Quasi verò multa aeris exposita per ventilationem à putredine non vindicentur quæ perspiratione negata cito putrescerent, quod in pororum constipatione febrem putridam accersente millies experimur. Cæterum fatendum est bilem omnino synceram non tam febrem intermittens

mittentem inducere quam Eresipelas in parte quam occupat, si flava sit, vel cancrum si atra, committere solere: unde Galenicorum plerique tertianam aut quartanam exactam dari posse negant, quum aliqua aliorum humorum mixtura ad febrim accendendam concurrere debeat ut flava calor & siccitas, atræ frigus & siccitas ad putredinem disponantur.

Hic autem meminisse oportet Terræfilium pollicitorum nimium, fidei liberandæ immemorem, nondum ostendisse humores *etiamsi putrescerent* hoc nomine *paroxysmos inducere non posse*, sicut promiserat, pag. 154.

Tandem Medicus Oxoniensis ^{Vind. pp. 163.} ut Examinatorem, etiam Vaporum subsidio exueret, quibus velut ultimæ post naufragium tabulæ aut sacre Anchoræ *Mearanam* hypothesein niti prædicat totum Sidleiam Armamentarii robur exhaustum, rationes corradit, experimenta

Vind. p.
163^a

rimenta accumulât; Ac primo contra Naturæ providentiam ait esse si in nobilissima hominis structura, halitus stercoracei cor & cerebrum impune ferirent, quod contingere necesse esset si corpus humanum vaporibus esset pervium.

Anthr.
p. 12. l. 2.

At profecto Vir. optime sæpenumero contingit stercoris tetro fæore, & ut ait Riolanus *opacâ mephiti ventriculum languescere, cor effaminari, cerebrum oppleri quando alvus est pigrior*, quod fieri non possit, nisi corpus esset perspirabile & vaporibus pervium. Nec propterea culpanda est Naturæ providentia, sed nostra inertia qui operam non damus ut diatâ rectè institutâ per loca naturæ lege convenientia alvi sentina tempestivè exhaustiatur, priusquam vel qualitatem valde insensam contrahere, vel vaporum nimiam copiam emittere possit. In recentibus enim facibus tantum non est incommodi, quas in elatiore

elatiore & ampliore Coli prope
Jecur & ventriculum parte ideo
locatas aliqui opinantur, ut ea-
rum calore utriusq; visceris calor
naturalis intenderetur, quod chy-
micis a ratione alienum videri non
debet, qui digestionem per finum
omnium laudatissimam deprædi-
cant.

Rationem experimento uno aut
altero munit vindicator I. *Si in* *Vind. p.*
155.
*vivisectione membranis adhuc vita-
li calore dilatatis porisq; apertis li-
quor fetidissimus in ventriculum,
intestinum aut vesicam infundatur
ligaturâ infra supraq; injectâ, nulli
tetri vapores per membranarum po-
ros exhibunt.*

Hic supponit vindicator post
nudatas membranas, aeriq; expo-
sitas earum poros apertos persiste-
re, quod falsum esse quis non vi-
det? quum si vel ad momentum
temporis membranæ frigori expo-
nantur, earum pori non tantum
occludantur, sed & periculum sit
ne ipsæ gangrenâ corripiantur,
U 3 quod

quod experiuntur qui non satis
cauté Cranii apertionem moluntur.
Deinde si pori remanent aperti
quid quæso impedit quo minus
vapores exeant quos ex materiâ
fætida, nisi impediuntur indisinens
ter emergere non sine narium
strage sentinus? Deniq; ut ve-
rum sit (quod tamen fluxa autho-
ris fides suspectum reddit) hali-
tus fætidos suapte natura crassos
& inertes densiusculam membra-
næ texturam non nisi difficulter
permeare, inde tamen non sequi-
tur vppores tenues acresq; (qui
soli febrim accendere nati sunt)
laxa aiarum partium, aut ipsa-
rum membrarum non omnino
obstantia a spiracula penetrare non
posse.

Vind. p.
107.

2C. In pueruli biuents à vindica-
to e dissecti cadavere abscessus pure
fæido repletus in auricula cordis
destra inventus nulla puerulo deli-
quia aut lipothimias attulerat quod
factum oportet et si vapores ex
abscessu emergerent,

Ad

Ad fidem vaporibus ex abscessu
 evolantibus astruendam non minus
 sufficere debuit mors consecuta
 quam lipothymia aut deliquium,
 præterea statim diximus vapores
 odoratum ferientes crassos esse, &
 per poros non nisi admodum pa-
 rentes exire, deinde vapores quan-
 tumvis fætidî, nisi etiam sint ve-
 nenati aut alterius malignitatis par-
 ticipes cor non affligunt, cum
 non sit odoratus organum, ut quo-
 tidie experimur: Denique non
 constat deliquia aut lipothymias
 isti puerulo non accidisse nisi ex
 fide vindicatoris quem *in obser-*
vandis vivis & spirantibus exem-
plis Willisio diligentiorẽ fuisse
 nefas esset suspicari, cujus tamen
 inadvertentiæ Examiner non
 semel detexit.

Rationi & experimentis hisce
 subjungit vindicator responsa ad
 objectiones: Ex ebriate vini potum
 consequente, ex oris halitu allium
 plantis pedum applicatum spirante,
 ex tremore, dyspnœa, syncope af-

Vind.
pp. 167.
158, 169.

*sectionis hypochondriacam & hyster-
ricam comitantibus*, quæ omnia
communicationi per sanguinem
aut nervos attribuit, his à mate-
ria acri vellicatis, spasmò affectis
cerebrumque & cor in consensum
trahentibus, illo effluvia quadam
à parte affecta in cor & cere-
brum inter circulandum defe-
rent, quas assertiones munit *Willi-
si* auctoritate, quem ait illud
in *Neurologia* satis clare osten-
disse.

At Certe *Willisus* nihil ejusmo-
di in *Neurologia* clare ostendit
nisi nude affirmasse sit clare osten-
disse: Immo contrarium in *Ana-
tomes Cerebri* cap. xx. insinuavit,
ubi dixit. *Thoracis aut Cardiacis
vix deglutitis citissimam refectio-
nem peragi, opii pilula vix dissolu-
ta Torporem conciliari*, (non per
nudum consensum propter spas-
mum) sed benignis alimenti efflu-
viis, per nervorum ductus cere-
bro communicatis: ubi etiam ait
*Corpuscula vaporosa ex succis
præter*

præter naturalibus in hypochondriis aut utero congestis emissâ Cerebrum scandere; quæ licet *Willisus* per vasorum ductus fieri velit, quis tamen est tam mentis impos, ut citissimam resecutionem ex cardiaco vix deglutito, torporem ex opii pilula vix dissoluta in momento temporis per tot anfractuum & plexuum myriadas in nervis, & vasis sanguiferis occurrentes fieri credat? quod ad authenticum & probationis expers *Willisii* ratiocinium, everendum satis esse videtur ut plura addere necesse non sit.

CAP.

CAP. XIII.

*Willisiana februm Therapeia male
defensa. Vindicatoris multiplex
impostura & mendacitas.*

Quemadmodum in magnis fieri tempestatibus videmus, ut paulo ante quam sint desiturae vehementioribus saeviant turbini- bus, ita Terræ filius noster qui hætenus strenuum se & inverecundum convitiatorem exhibuit, in ultimo hoc capite *Willisiane* vindicationi coronidem impositurus seipso impudentior & immatior evadit & authori Examinis falsitatem, imposturam, perfidiam & quicquid uspiam est criminum, eorum maxime quorum ipse sibi conscius est, audacter affingit dum ait.

*Vind. p.
170.*

*Hic ne non ubiq; Tui similis vi-
dereris Willisium falso iterum in-
simulas,*

simulas, & lectoribus imponis. Caput & paginam ubi hæc occurrere asseris citasti, cum tamen ne verbum illic quod tali opinioni faveat, reperiatur. & paulo post. Quod Id. p. III.
Tu iam perfide & insidiosè quam confidenter asseris eum in omnis febris intermittens principio suadere, Venæ minirum Sectionem.

Hujus tam gravis criminationis *Mearum* absolvet diatribæ de febribus pagina quadragesima nona hæc *Willisii* Effata, nec non Tres *Willisianas* curandæ *Tertianæ* Intentiones complexæ, quarum Prima est sanguinis ad naturalem temperiem restitutio, secunda Depurationis succi nutritii præcautio, Tertia paroxysmi febrilis inhibiti. Primam Intentionem assequendam ait Vomitoriis, Venæ Sectione & purgatione, præcipue in morbi principio.

At dices hæc præsidia, *phlebotomiam* saltem in *Tertiana* sola à *Willisio* imperari: In aliis *Intermittentium* specibus minime. Immo

mo vero in eadem pagina immedi-
atè post enarratas illas Intentio-
nes hæc verba sequuntur. Atque
hæ Indicationes non tantum in fe-
bre Tertiana, sed in qualibet præ-
terea Intermitteute locum habent.

Sed inquit vindicator in capite
& paginis ab Examinatore citatis,
Ne verbum reperitur quod tali
opinionì faveat. Immo sanè in
eodem capite ab Examinatore ci-
tato id est quarto, eadem verba
reperiuntur. In citatione autem
pagina obrepsit sphalma Typo-
graphieum ubi pro pagina qua-
dragesima octava & ~~quing~~ quagesi-
ma nona legitur quadragesima
octava & quinquagesima octa-
va. Quæ non *Meara* sed Ty-
pographi errorẽ fuisse non
potuit ignorare Medicus Ox-
oniensis qui Verba periodum jam
dictam tum prædentia tum subse-
quenta agnoscit & citat; ipsam ve-
ro periodum omittit: quæ ejus
ingenuitas Falsarii, Impostoris per-
fidi, Insidiosi elogia non *Meara* sed

Medico

quadr-

Medico Oxoniensi iustissime de-
beri clarissime ostendit. Id. p.
173.

Sed nec soli *Meare*, verum & ipsi Galeno injurius est vindicator, qui ejus sensum invertit, doctrinamq; de qua nunquam vel somniavit, illi ascribit. In capite enim decimo primi ad Glauconem à vindicatore citato de sola agitur Tertianâ nothâ, non vero de vera tertiana de qua hic quaestio est, cujus curationem in proxime præcedente tradidit Galenus nullâ venæ sectionis mentione factâ, quam nec in Nothâ absolute laudat, sed si celebrari debeat, hoc est, si præsens sit plethora, illam in principio suadet, cum morbi plethorici cura non debeat procrastinari: quod etiam *Meare* agnoscit & laudat, sed prægressâ primæ regionis catharsi emeticâ vel dejectionâ, ne ejus sordes ad vasa majora rapiantur ubi febrim syncopalem, aliamve ex continuarum familia committere possit.

Phlebotomiam inter intermittendum

thum initia non modo inutilem sed
 & incommodam *absente plethora*
 probaverat author Examinis, primo
 quia quum eorum causa in vasis
 irrigatis à ramis Venæ portæ, nul-
 libi ad eutim nisi circa anum de-
 ficientibus contineatur, per venæ
 sectionem educi non possit: Se-
 cundo quia Venæ majores exin-
 anitæ impurum sanguinem ex por-
 ta alicerent, unde intermittens
 in Continuum fieret metastasis,
 quod Platerus non raro contigisse
 observavit, quibus omnibus unam
 circulationem Platero ut ait igno-
 tam opponit vindicator, qua ve-
 lut clypeo omnes omnino excipit
 & avertit ictus: sed hoc illum
 asylo nos non semel expulimus
 ostendendo quorundam vasorum,
 ramorum præsertim venæ portæ,
 emphraxin cum circulatione in
 majoribus vasis consistere, quibus
 referatis ut fit per phlebotomiam,
 & circulatione illis reddita eorum
 impuritates inter circulandum in
 vasa majora irrepere quid vetat?

Ejusdem

Ejusdem in intermittentium progressu postquam sanguis plurimum paroxysmorum incendio incaluit, utilitatem ratione & experientia ostenderat author examinis: Vindicator nullâ rationum ratione habitâ experientiæ fidem malæ fidei sibi conscius dubiam pronunciat, ac tandem interrogat *quis crederet diurnam quartanam unico phlebotomia remedio curatam fuisse.* p. 174.

At ego te bone vir interrogo ubi dixit examinis author diurnam quartanam *Unico phlebotomia remedio* curatam? dixit quidem se Virum Illustrissimum sanguine bis detracto à diurna quartana liberasse, cui præsidio præcipuam sanationis laudem deberi quamvis insinuet, alia tamen non excludit: Tu (To *unico*) ex tuo adiecisti: p. 50. non est autem quæstio an solâ phlebotomiâ diurna Intermit-tens curari possit, sed an omnino convenire possit, quod *Willisus* negat, & multum obesse contendit.

Meara

Vind. p.
175.

Mearu uti phlebotomiam ita & purgationem non nisi in febrium intermittentium progressu admittit. An timet ille ne hoc etiam remedium humores e ramis venae portae in vasa majora rapiantur?

Vind. p.
176.

Oxonienſis Medicus diuturna consuetudine tam inexpugnabilem contraxit mentiendi habitum ut nihil verè proferre nihil candide efferre possit? quaestio enim non est inter Mearum & Willisum an ante intermittentium progressum leniter saltem purgandum sit; hoc enim uterque admittit: sed an in ipso progressu catharsis eradicativa utilis esse possit, quod Willisus negat ubi ait Vomitus, purgatio & vena sectio, nisi ab initio statim celebrentur parum opis praestant, immo sapienter obesse solent. Meara affirmat p. 140. ubi ait Cur eandem (catharsin scilicet eradicativam) in progressu post totius scilicet provisionem morbosaeque materiae circurationem non admittat (Willisus) paradoxum est. Immo Meara etiam

etiam in intermittentium. primo
 capio si humores sint fluxiles ea-
 tharticis admittit. tum acriditatem
 et emeticis et osium vehementer
 quam tamen non nisi caute aggedi-
 endam suadet. ne si humores pro-
 ter ita acritatem et visciditatem
 sint inobedientes. aut viscerum
 aliquod in phlegmone obsideatur
 ex agitatibus corpus incalescat in-
 termittente enim contingam trans-
 ire a bono in p. in febribus continuis p. in
 quibus transiunt in febribus continuis p. in
 multum putrefactum in febribus continuis p. in
 tui. O. misericorditer agis in mis-
 eriam venient. praesentibus p. in febribus
 putrefactum stomachi et chylis corrupti
 putrefactum refertur p. in febribus p. in
 et in febribus continuis p. in febribus continuis p. in
 Quæstio hic non est quid Meas
 in febribus continuis faceret. vel
 federit. sed quid libi constet
 Willisus. qui quavis in contin-
 uum adnicio nulla cathartica nisi
 omnino lenia et benigna admittat
 in augmento lenia pariter. O. de W. l. pp.
 112, 136.

Will. pp.
112, 126.Will. p.
117.

id. p. 115.

p. 177.

p. 117.

ibid.

qq. 11
de feb. 11

benignitatem eadem industria vitanda
 consilio quâ ventorum flamina ab
 ædibus incendio flagrantibus. Ita
 viri tamen clarissimi historiâ se-
 cundo morbi die hoc rest in mor-
 bi primo augmenti principio
 infusionis Cruci metatlorum
 drachmas decem. In historia ma-
 trone nobiliori ipsa augmento
 hoc est quarto die ejusdem infu-
 sionis integram unciam exhibet
 quod pharmacum quomodocun-
 que præparatum in tanta vel ma-
 jore dosi ex medicamentorum om-
 nino leuium confusione expungitur. Al-
 tera quicquid contra garrat vin-
 dicator illudq. contendit in fe-
 bre nec blande nec tunc, efficacius
 tamen quæcunque Galenico opera-
 ri faretur, ut miseri ægrotantes
 suo dâmino nunquam non experi-
 untur. Non enim eos audiret ni-
 si Nam quod tumupia Cassia, dia-
 antbolico velim popit ure possit af-
 feris, quid in subiecti adhibueris
 acris in stomacho fluctuantem ut
 pote quos leviter forte exagitant
 maxime educunt. Succo-

Succorum acrium aut quomodocunque molestorum in ventriculo fluctuatio indicat ejusmodi succos esse mobiles & orgasmo concitari, quos in iplo statim principio expurgandos concessit *Mea-
ra* ex Hippocr. 1. aphor. 22. Idem per principium primum diem intelligendum notavit ex eodem Hippocrate 4. aphor. 10, qui (si purgandam sit) autem eron purgare jubet. In orgasmo autem quodlibet vel levissimum pharmacum ad humoris sponte ad exitum properantis educationem satis est, ut ad drastica pyrotechnistarum elateria recurrere non sit opus.

Vindicator ut *Willisum* defenderet emeticum ait ab eo die quarto exhibitum, quia non fuit citius vocatus: Cumque ejusmodi *Vind. pi*
medicamentum adhuc requiri videretur, nullumq; contraindicans occurreret, facete interrogat an egrum in manifestum vis discrimen adduci pateretur potius quam
X 2 *Hip*

*Hippocratis praecepta transgredere-
tur.*

Will. p.
112.

Itane vero nullum contraindi-
cans occurrebat? occurrebat, sal-
tem febris augmentum in quo om-
nia cathartica lenia pariter atque
vehementia eadem industria ordinanda
consulti Willisii quæ ventorum
flamina ab adibus incendio fla-
grantibus arcemus.

Vind. p.
177.

Sed cur in Willisio die quarto
ad infusionem Croci metallorum
unciam unam aut drachmas decem
asseruisse affirmas?

Will. p.
115
117.

Willisius die quarto in atrona
nobili unciam unam, die secundo
Viro clarissimo decem drachmas
infusionis Croci metallorum exhi-
bit, utrique in febris augmento,
in quo omnia cathartica lenia pa-
riter & vehementia damnat, non
minus quam ventos in adibus in-
cendio flugrantibus: Meara pri-
mam historiae paginam citat, secun-
dam typographi error præterivit.
Medicus Oxoniensis qui neutram
potuit ignorare, fraudulentè Mea-

nam in mendacii suspicionem tra-
hit, quasi *Willisio* qui tantam do-
fin nullatenus exhibuisset, impo-
nere voluisset: sed lectores propri-
os oculos adhibeant testes.

Nauseam & ventriculi oppres-
sionem nonnunquam à phlegmone
ventriculi, aliquando à bile vi-
cida eius tunicis impacta proveni-
re dixerat. *Meat.* p. 144. quam

ante pepasnum purgari nefas sit.

Quod inquit inquit Vindicator sine
ratione aut authoritate merum tor *int. p.*
cerebri figmentum est. *Immo* indig- *178.*

né fert ejusmodi symptomata ab
orgasmo distingui: Ad hunc nimi-
rum scopulum plerumque impin-
gunt amethodici circulatores &
Philosophi per ignem, qui nauseam

quæ inanis est vomendi conatus &

à causa eritur stabili, & contuma-
ce.

ab orgasmo quem fluctuans

& *continuos* humor excitat, nesci-
unt dirimere, sed in utroque casu

eandem purgandi violentiam adhi-
bent, unde contingit ut in

de præter humorem peccantem

de ipsum

ipsum celum prunigenum humidum educunt, in causa magis contumace morbi materia immota febrim intendunt, & aegrum ad interitum præcipitent: hinc crebrae mortes & funera: hinc familiarum orbitas & desolatio: hinc infamia præstantissimorum remedium, qualia sunt pleraque ehyemicorum emetica quæ imperitorum artificum errore tanquam in cadutientis manu spicula incerto ictu quos non intendunt confodiunt, a destinatis aberrant. Cæterum ignoscat lector quod vindictoris genus secuti orgasmum hic ad humores in ventriculo fluctantes vili sinus restringere, quanquam non ignoremus orgasmum non tam de humoribus in ventriculo quam in vasis & universo fluctuantibus corpore exitumque appetentibus intelligendum esse.

Vind. 17.
178. 179.

Miror qui sunt isti saniores medici à quibus topica pro incendiis febrilis in nullo foco extinctione unice laudantur.

laudantur. Certè inprobiorum auctororum in unum entis nullum occurrit huiusmodi præceptum.

Inprobiorum igitur Authorum censu non collocat Medicus Oxoniensis veteres omnes Græcos Arabas, recentiores veteresq; Latinos (quorum catalogum hic attexere longum esset) quorum monumenta referta sunt linimentis, epithematis, embrocationibus, pulveribus cardiacis, hepaticis, splenicis, &c. Consule unum Riverium qui cap. 2. de febr. putridis continuis ad calorem febrilem temperandum, partes principes confirmandas, fuligines evocandas hepatis, Cordis, ventriculo, lumbis Renibus, Testibus, manibus pedibusq; epithemata, linimenta, aliæque refrigerantia adhibet: immo ad antiquorum imitationem universum corporis ambitum balneis aquæ dulcis temperandum docet: Sed hanc indicationum & medicamentorum catenam sesquipedalem reijcit Medicus Oxoniensis.

sis, solis emeticiss feré aut forté spi-
ritu cornu Cervini aut foliorum
ulmariae decocto contentus.

Vind. p.
179.

Sed inquit Medici Oxoniensis,
Qui febrem in sanguine fundari ipsi
suntq; sanguinem circulari agnos-
cunt, praxin istam non nisi raro
necessariam ducunt.

Qui aetiology febrilem inep-
tato statuunt quemadmodum Pro-
fessor Sidleianus, ejusq; Patre-
nus, qui sanguinem, non partes,
agnoscunt immediatum febris sub-
jectum, quid mirum est si in praxi
graviter errent, praesidiaq; utilia
negligant? Verum siue sanguis
circuletur siue non, immo siue fe-
bris subjectum statuatur partes
siue sanguis, parum refert ad hanc
controversiam: Quemadmodum
enim liquoris cujuscunque quan-
tavis calidi canalibus frigida im-
mersis, tum canales ipsi, tum li-
quores in illis contenti refrigeran-
tur, ut experiuntur aquarum at-
tendum distillatores, qui impe-
dit quominus idem ad topicorum
refri-

refrigerantium applicationem sanguini ejusq; canalibus contingat?

Tibi autem perpetuo concedatur, ^{Vind.}
sed tanto cum fructu quanta cum ^{ibid.}
veritate asseris incendii febrilis focum circa ramos vene portae delitescere.

Memineris Terræ. fili sermonem hic esse de febribus continuis, non de Internittentibus, Accaramq; harum focum in Ramis vene portæ, illarum in vasis majoribus constituere: Tibi autem (ut Tuo Te ego Telo conficiam) tam Cretense est ingenium, ut nihil vere aut candide transcribere aut recitare valeas.

Tu interim sicut tuus est mos, ^{Vind. p. 180.} falso asseruisti. Topicorum nulla in historiis Willisianis extare vestigia. & paulo post. In casu illustris femine febricitantis, cui tandem regio ventriculi & sinistri hypochondrii intumescibat fotum iis adhibendum instituit.

Hic iterum par est Terræ. filio aurem vellicare, cumq; monere quæ

questionem esse non de febribus
intermittentibus (in quibus *Meare*,
Willisio Topicorum omissionem
 non exprobrat) sed de *continuis*.
 Quin immo quum non *Vestigia*, sed
unicum solummodo Topicorum *Vestigi-*
um in historiis *Willisianis*, illudq;
Unicum, non inter *continuarum*
 historias de quibus sermo erat, sed
 in *Intermittentibus* extet, ut fate-
 tur vindicator, p. 186. Quid mi-
 rum si *Meare* attentionem *Willisii*
 ambagibus delassatam effugerit?
 Nostram autem attentionem non
 effugiet Tuae Terræ fili astutia, qui
 quum temerarium *Willisii* concili-
 um *Iuveni studioso* datum sed salu-
 bri amicorum meticulositate præ-
 ventum excusare non possis, A-
 pologiæ convitia interferis, ut in-
 ter vociferationes inobservatus
 evadas: Quid autem perniciosius
 excogitari potuit quam in *febrili*
incendio, die morbi quarto, latere
 dextro dolente, & utroque hypo-
 chondrio dissentio *Emericum* propo-
 nere; Quam Temeritatem à *Will-*
isio

Exam.
146.

liso amovere & in Ignotum alio
quem derivare modelle conatus
est *Auctor Examinis*, pro qua
ejus benevolentia tu illi oppro-
bria & contumelias regeris. Ca-
terum quum non in morbi pro-
gressu, sed principio dextrum la-
tus doluerit, & Hypochondria ap-
stenta fuerint *inveni hunc studioso*
videat Medicus Oxoniensis an
Topica ad morbi progressum dis-
ferenda sint, donec sc. sanguis
visceribus facultatis suas affigat,
quod insinuat non solere citius
contingere p. 179.

Will. p.
146.

Si in istorum (Hippocratis &
Galen) Crisiologian ad nostras
regiones & incolas transfuleris, aut
ego fallor, aut tibi pseudopropheta
& judiciariis istis tuis Regulis
Vespillones multum debitor
sunt.

Vind. p.
180.

Fama est Abderitas quum olim
flagrante sole Andromedam Tra-
gadiam sub dio spectassent con-
tracta ex nimio aestu febre ac
phrenitide, inter deliria Tragi-

cos Jambos perpetuo feré detor-
 nasse. Idem propemodum Oxo-
 niensi Medico accidit, qui cum
 olim ut in Contumeliarum fugge-
 sto Terræ-filium ad vivum expri-
 meret, scurrilitati & Convitiis
 strenuam navavit operam, nunc
 quamvis personam deposuerit,
 scurrilitatem tamen cui assuevit,
 deponere non potest, sed in ean-
 dem etiam inter seria relabitur, á
 qua adeo sibi temperare non pó-
 test, ut non examinatore modo,
 sed & Hippocratem & Galenum
 infectetur, quorum *Judiciariis*
Regalis Vespillones multum debe-
 re profitetur. At, bone Vir, si
Hippocratis & *Galen*i authoritati
 nihil concedendum existimasti,
 Examinatoris saltem Rationi re-
 spondere debuisti quâ probavit
Willisum Matronæ quinquagena-
 riæ historiam in morbi motu dili-
 genter observando non recté tra-
 didisse, vel morbum die octavo
 non fuisse perfecte & cum omnibus
 ad bonam crisi necessariis judica-
 tum,

tum, propterea quod, ipso etiam
satente Willisio, materia morbi-
ca dum ad huc cruda est salutari-
ter nequeat excerni; ut coquantur
autem, unum saltem quaternio-
nem requirant, cum natura nihil
agat repentinum, sed gradatim ad
statum usq; materiam morbosam
subigat, eademq; fere proportio-
ne ad excretionem præparet.
Concoctio autem cum hic non ap-
paruerit, ante octavum, conficitur
crisis salutarem ante undecimum
contingere non potuisse.

Sed erudite querit Vindicator
unde Examinatori constet in illa ^{ind. p.}
trona illa concoctionis signa ante ^{181.}
diem octavum non apparuisse, ad-
ditq; ex Willisii historia probabile
esse pepasum die sexto incepisse
quoniam isto die sudoris eruptio &
caloris sedatio quædam contingebat.
Verum ut sileam Vindicatoris
assertionem Willisio injuriam esse;
qui sextum diem inter Indicatoriorum
nunquam, ut arbitror, referret;
ipse Willisius Interrogationi satis-
facit

Will. p.
115.

p. 117.

facit, dicendo octavo die in Urina
hypostaseos vestigia quædam, quæ
 paulo post *signa concoctionis* ap-
 pellat, apparuisse; nullaq; alia
 concoctionis signa visa commemo-
 rat; ut ex sola Urina, concocti-
 onis signa dignoscenda esse insinu-
 et, quod & omnium aliorum me-
 dicorum calculis confirmatur qui
 sudoris eruptione morbum non
 nunquam solum concoctionem
 significari existimant.

Vind. p.
118.

Verum enim vero ut paulo liberi-
 us quod sentio, de crisibus loquar, li-
 cet fatendum sit febrium solutiones
 per evacuationes criticas interdum
 contingere hoc tamen in his re-
 gionibus non semper nec eodem
 prorsus modo quem Hippocrates &
 Galenus descripserant fieri contendi-
 mus.

Quæst hic est an prout asse-
 ruit Willisus Matrona quinquage-
 naria cum omnibus ad bonam crisin
 necessariis octavo die perfecte fu-
 erit iudicata. Negavit Meara
 quia fatente Willisio Crisis in eun-
 dem

dem incidit diem in quo signa
 concoctionis, vel potius quadam
 concoctionis vestigia in Urina
 primum apparuerunt, siquod fieri
 non potuisse iam ex examinatore
 ostendimus. Vindicatorem nullo ali-
 o occurrente affugio dissi-
 in his Regionibus non eodem mo-
 do contingere quem descriperunt
 Hippocrates & Galenus. Cujus di-
 versitatis duplinem assignat cau-
 sam, & acriorem frigiditatem &
 scorbuticam, habet frequentem Ra-
 tione Calidioris frigidioris sanguinem
 at non accendit equaliter. Ratione
 scorbuticam materiam immutabilem non
 tam facile dequiescit. Atque
 qui sapientissime Testa. fili. Si in
 his regionibus ambientis frigus
 & labes scorbutica materiam mor-
 bificam reddunt tum accensu affi-
 ciliorem, tum concoctu resoluta-
 ctiorem sequitur sane diuturniorem
 subactionis moram, ad materiam
 ejusmodi non tam promptam requi-
 ri, proinde quod scilicet obesse ut
 crises in his regionibus in eundem
 cum

cum incipiente peplismo dicem con-
 tingant, ut potius multo debe-
 ant esse tardiores illis que in regi-
 onibus calidioribus & in labefactis
 buticis & immunitibus contingunt
 quas tamen uno saltem quaternio
 ne incipiente peplismo postero
 res esse debere supra evictum
 est.

.Ceterum Examinator, ut hanc
 responsionem praequam nascere-
 tur oppugnet, *Willisium* monu-
 it *Hippocratem* *Iudicarias* suas
Regulas veras deprehendisse in re-
 gionibus calidissimis & frigidissimis, &
 temperatis, sub quarum constituti-
 onem aliqua necesse est Angliam
 collocari. Et quamvis fatendum
 sit febres continuas saepe in primari-
 as calidius frequentiores esse quam
 in Anglia, ubi propter ambientis
 & alimentorum crassitatem febres
 vel intermittentes vel symptomati-
 cae, & viscerum infarctus vel infla-
 matione pendentes, magis con-
 tingunt, quid obsecro impedit fe-
 bres utrum continuas, primarias in
 Anglia

Anglia quando contingunt, eodem quo in aliis regionibus modo terminari, quum Natura non impedita eodem modo semper agat, certumque sit etiam in Græciâ & Italiâ, in quibus instantias facit Vindicator, multoties tum febres inæqualiter accendi, tum materiam morbificam concoctu contumacem occurrere, quibus non obstantibus, crises juxta Judiciarias Hippocratis & Galeni Regulas contingere conspiciuntur.

Quare observare est in quibusdam febribus crisin omnino nullam succedere. Fatendum est sæpenu- Vind. p. 182.
mero febres solvi paulatinâ defitione, non crisi manifestâ, materiâ morbificâ sensim admittente concoctionem, perq; poros cutis insensibiliter feré expirante, vel per copiosam urinam excretâ, non tantam tamen quæ perirrhoæ appellationem mereatur (hæc enim perfecta esset crisis) vel aliâ quacunque evacuatione non admodum sensibili consequente.

Etendum præterea est & mag-
 nopere dolendum in febribus acur-
 tis crises (saltem salutare) in Ang-
 liâ raro observari, non tam æris
 aut materię morbificę vitio, quam
 medicorum *Judicioria*. Hippo-
 cratis & Galeni *regulas* spernentiu-
 um culpâ, qui non observato mor-
 bi motu, aut naturę inclinatione,
 omnibus indifferenter ægris præ-
 scribunt cathartica, emetica, hic-
 drotica, hypnotica, epileptica,
 nec advertunt, *esse*. 6. epidem. 8. 5. Me-
 dicumque naturę ministrum, eo
 quo natura vergit intentum, intem-
 pestivi præsidii ejus motum, nisi
 perniciosus sit, impedire non de-
 bere, aut invenire, vel eandem
 quietam & coctioni intentam ad
 novum, *irritare*.

Vind. p.
 183.

*Verum hic liquet redargutiones
 tuas ad fundum & usq; ad faces
 exhaustiri. Nos particularibus in-
 stantiis ad singulas fere periodos
 lectores edocuimus Medicum Ox-
 oniensẽ id præcipuè egisse ut
 difficul-*

Vind.
p. 185.

Vindicationis *Wallisiana* tædi-
um tandem exantlavius, super
est appendicula, ejusdem cum reli-
qua tela texturæ, in qua imprimis
historias *Mearæ* medicas detesta-
tur *Terra-filiæ* quas statuerat *seri-
atim* evoluerè, rationes quantum à
vera distant ostendere, singulo-
rum ^{peritona} genuinas solutio-
nes substituere. Sed prudenter
abstinet: frendet tamen & nudis
dentibus oblâtrat.

Postea non illepidè *Mearam*
criminator quia contra D. Marti-
nium, qui Latine nescit, vernaculo
idiomate scripsit, eique sui,
si luberet, defendendi copiam non
præclusit.

Vind p.
188.

In vindicando D. Bidgood
(digno sanè Patellâ operculo) ope-
rosior est, & ut sibi vide-
tur non paulo ingeniosior: adeo-
que postquam enumerasset ob-
servata in dissectione nobilissimi
Ephebi, *Ecchymomata* sc. circa
musculos transversos, *peritoneum ni-
gricans* & *putridum*, *omentum* &
mes-

interius & profundius & ap-
pudius spoliabatur, & deinde
sic concavo livorem parit, sed
non sine solæcilismo, & per
tum & mesenterium extenuata, &
ni adipe spoliabatur, hinc in
eadem abscessu ac sphacelo corrupta
fuisse.

Sapientissime Terra-fili, Tu
ex eo præcisè omenti vel me-
senterii abscessum aut sphacelum
non colligit, quod fuerint exte-
nuata aut exhausta, sed ex eo
quod in cavis hepatis, livor in pe-
ritonæo & abdominis musculis ni-
grities & putredo apparuerint,
colligit substantiam nigricantem,
quam quartò per vomitum re-
jectam agnoscit D. Ridgood, ip-
sissimam fuisse substantiam omen-
ti & mesenterii non extenuatam
tantum, sed exhaustam & ex-
cretam, cujus corruptela vici-
nas utrinque partes, hinc sc. ca-
va Hepatis, inde Peritonæum
& abdominis musculos (non in-
testina utpote longius remota,
Y 3 quæque

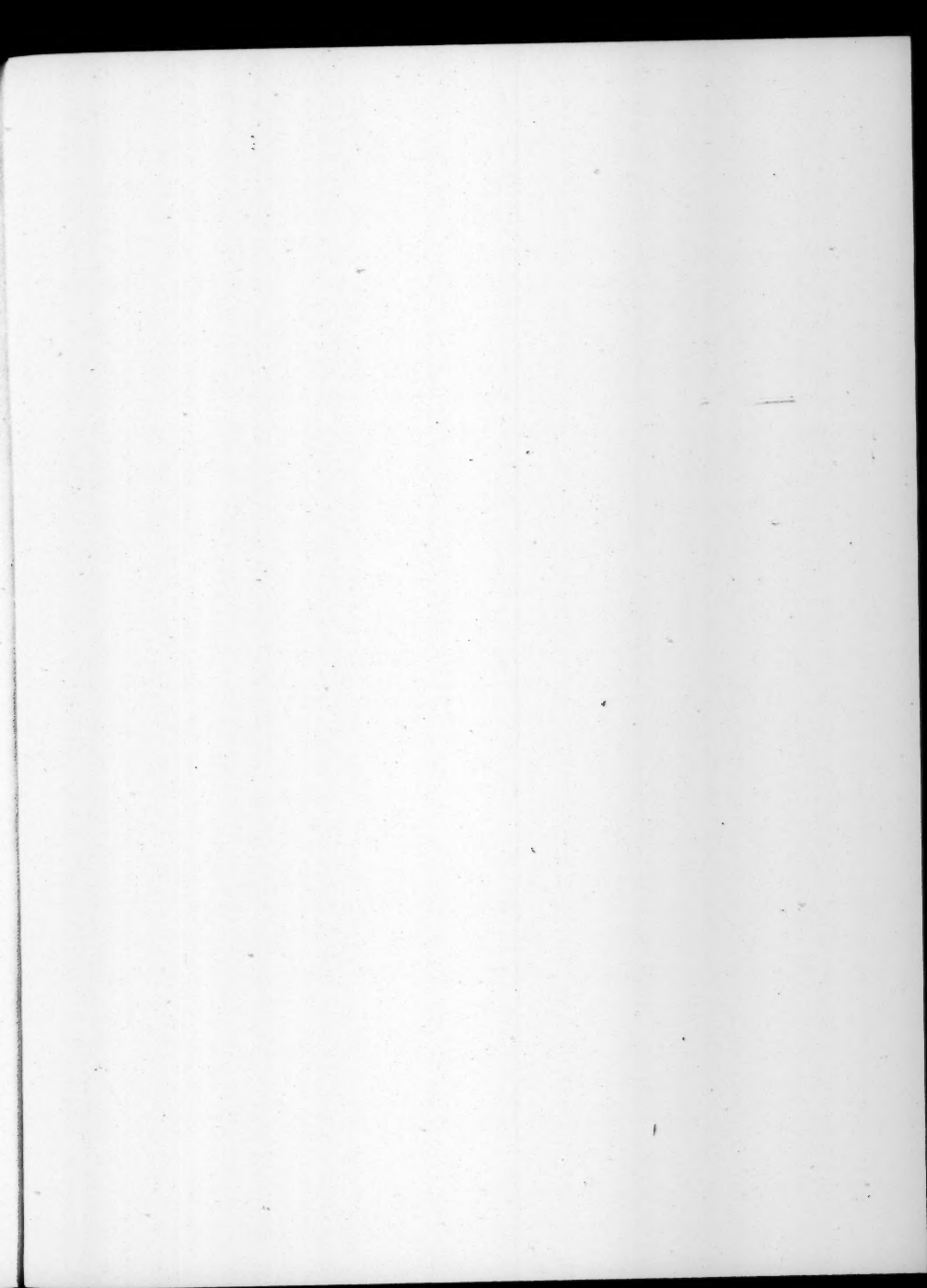
quæque volummodo (an tr.
nigrescat) purillaginis commun
ne infecerat: Nec existimat
cesse esse tumorem aliquem cys-
tici aut cystici in cadavere de-
fundi qui toto morbi decursu, tan-
tam dejectionum fetidarum copi-
am, nec non ipsam partis affectæ
substantiam toto tunc excreverat.

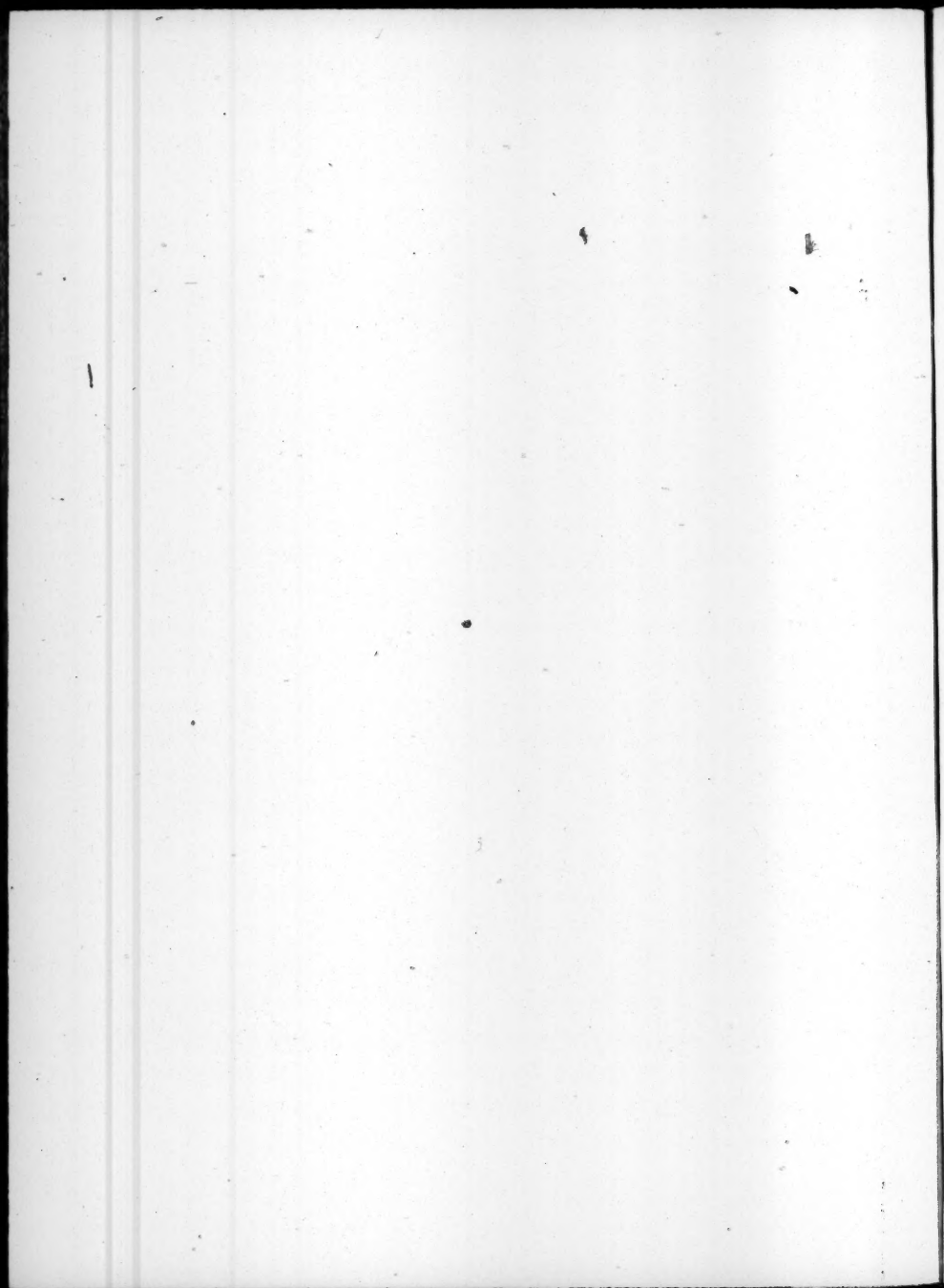
Vind. pp. Sed inquit Medicus Oxonien-
192, 193 sis, aliam Livoris hepatis, aliam
Ecchymomatatum & nigredinis Pe-
ritonæi causam vidisset *Meura*, si
quidquam in Anatomia ad quam
tamen hæc consideratio nullate-
nus pertinet, versatus fuisset, : Li-
voris quidem Hepatis exudationes
cystidis felleæ, Ecchymomatatum &
nigredinis Peritonæi Topica ca-
lida applicata. Sed ut omittam
falsum esse, flavam bilem Hepati
livorem absque Necrosi induce-
re posse, Medicus Oxoniensis as-
suetum *Falsificationis* & *Impositione*
artificium ad extrema usque spi-
ritum retinet: nam quamvis p. 189.
verba *Willisi* Peritonæi non solum
nigredi-

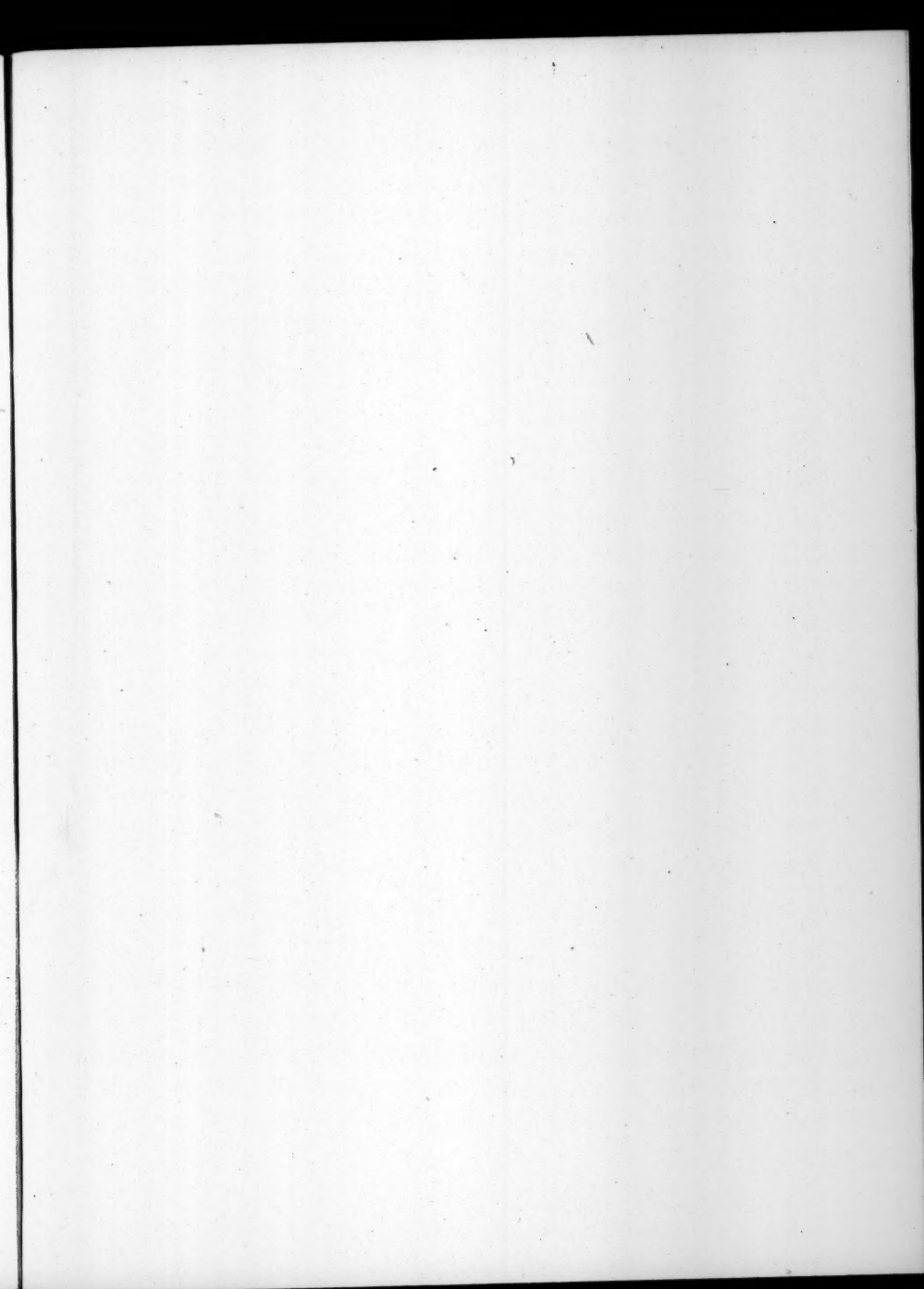
gredinem sed etiam putredinem
memoranti integra retulerit,
hac tamen penultimâ paginâ
sine nigredinis meminit ut soli-
Coloris mutationem, non etiam
substantie corruptionem factam
esse fraudulenter insinuaret.

FINIS.

[illegible]

WILLISIUS MALE VINDICATUS

SIVE

Medicus Oxoniensis mendaci-
tatis & inscitiae detectus.

AUTHORE

Conlone Cassinio Officium Liberno
medicinæ Doctore

Med.

8. L. 33.

DUBLINI, Anno, 1667.

WILLIAM

MARIA

Medicus & Chirurgus

AUTHOR

Consilio Gallico

DUBLIN, ANNO 1827.

PRÆFATIO!

Anceps aliquandiu best resellens
 dumne assumere Tenebrio-
 nis hujus, Oxoniensem se Medicam
 & Pyretologiam Willisianam vindexem
 proponentis, Librum dicam? an Clo-
 cam impunitatum, quas in Exam-
 nis authorem passim & ad singulas
 ferè periodos sine pudore effundit.
 quare enim in illo nihil occurrat
 ingenium aut eruditum, nihil aut
 dictionis politura elegans, aut ra-
 tiocinii firmitudine solidum, oc-
 currat autem ubiq; Impudentia su-
 pra meretriciam effrons, Ignorantia
 supra rhymisticam arrogans, Maledi-
 centia scurrilis, Ineptia fraudulen-
 ta, Mendacitas, Impositura, equi-
 us ut existimo videbitur lectoribus
 ingenuis partum tam infamem con-
 temptu & silentio obrui quam senti-
 nam & impestiferam merendo mode-
 stis animis scandalum honestis auri-

PREFATIO.

bus pudorem excitari. Sed quum
 non in solum Examinis authorem
 Medici Oxoniensis rabies se effun-
 dat, modum tam effreni Licentie
 imponendum, Veritatisq; ac publi-
 ce honestatis patrocinium suscipi-
 endum duxi. Quod dum efficere co-
 nor, precipuam operam in eo locare
 constitui ut dum adversarii petu-
 lantiam reprimo, ipse ab ejus conta-
 gio immunis depræbendar: quid
 enim aliud ardui aut difficilis in
 hoste tam despicabili expectari po-
 test, qui Willisii Causam tam per-
 functorie egit, ut illam male defen-
 dendo prodidisse videri possit: Nisi
 forte Willisius ipse non minus sui
 ipsius quam Vindicatoris hujus pro-
 ditor censendus sit, qui cum Diatri-
 bam nullo patrocinio vindicandam
 peiore apologiâ eruditorum cachin-
 nis exposuisset, vindicatoris nomen
 operi præfixit in quem procacitatis
 & inscitie infamia redundaret:
 atq; huic conjectura omnino favere
 videtur perpetua in utroq; opere so-
 lecissimorum puerulis elementariis eru-
bos-

PREFATIO

*bescendorum constantia, adeo ut in
alterutrum aptissime quadret illud,*

μὴ δὲ λαλῶν ὡρῶν ἐστὶν ἡ ἀρετή
καὶ μᾶλλον χρεῖται τοῦτο ἐκ τῆς ἀρετῆς

*Sed quicquid sit de Authore, unum
est quod Lectorem monitum cupio,
Vindicatorem hunc qui olim Oxonia
scurriliter quidem & improbè sed
nullo ingenio Convitiatorem Ter-
ræ-filius egit, & existimationis
quam ex tam turpi industria capta-
bat spe excidit, Willisianæ causæ
quam non Rationum pondere, sed
Convitiarum strepitu defensam o-
portuit, patronum meritissimè fu-
isse designatum.*

Willisus male Vindicatus.

ANIMADVERSIONES
IN
Dedicatoriam & Praefationem
Medici Oxoniensis.

CAP. I.

Oxoniensis ille Magnorum si Dis placet fama nominum Vindex & Hyperaspistes, ut in ipso operis limine ostendat quo eruditionis penu instructus, quo candoris genio afflatus, cum hoste sit congressurus; in Epistola, quam solacismo conditam Viro Illustrissimo nuncupavit, queritur in hac Controver-

Vind. p.
163.

rimenta accumulatur; Ac primo
contra Naturæ providentiam ait
*esse si in nobilissima hominis structu-
ra, halitus stercoracei cor & cer-
rebrum impune ferirent, quod con-
tingere necesse esset si corpus
humanam vaporibus esset pervi-
um.*

Anthr.
pag. l. 2.

At profecto Vir optime læ-
penumero contingit stercoris te-
tro fatore, & ut ait Riolanus
*opacâ mephiti ventriculum languescere,
cor effauginari, cerebrum op-
pleri quando alvus est pigrior, quod
fieri non possit, nisi corpus esset
perspirabile & vaporibus pervi-
um. Nec propterea culpanda est
Naturæ providentia, sed nostra in-
ertia qui operam non damus ut
diætâ recte institutâ per loca na-
turæ lege convenientia alvi senti-
na tempestivè exhauriatur, prius-
quam vel qualitatem valde in-
sensam contrahere, vel vaporum
nimiam copiam emittere possit.
In recentibus enim faecibus tan-
tum non est incommodi, quasi in
elatiore*

elatiore & ampliore Coli prope Jecur & ventriculum parte ideo locatas aliqui opinantur, ut earum calore utriusq; visceris calor naturalis intenderetur, quod chymicis a ratione alienum videri non debet, qui digestionem per finem omnium laudatissimam deprædicant.

Rationem experimento uno aut altero munit vindicator. I. Si in *Vind. p. 165.* vivisectione membranis adhuc vitali calore dilatatis porisq; apertis liquor fetidissimus in ventriculum, intestinum aut vesicam infundatur ligaturâ infra supraq; injectâ, nulli fetri vapores per membranarum poros exhibunt.

Hic supponit vindicator post nudatas membranas, aeriq; expostas earum poros apertos, persistere, quod falsum esse quis non videt? quum si vel ad momentum temporis membranæ frigori exponantur, earum pori non tantum occludantur, sed & periculum sit ne ipsæ gangrenâ corripiantur, quod

quod experiuntur qui non satis
cauté Crani apertionem moliantur.
Deinde si pori remanent aperti
quid quæso impedit quo minus
vapores exeant quos ex materia
fatida, nisi impediuntur indubitan-
ter emergere non sine narium
strage sentinus? Deniq; ut ve-
rum sit (quod tamen fluxa antho-
ris fides suspectum reddit) hali-
tus fatidos suapte natura crassos
& inertes deniusculam membra-
næ texturam non nisi difficulter
permeare, inde tamen non sequi-
tur vppores tenues acresq; (qui
soli febrem accendere nati sunt)
laxa a narum patium, aut ipsa-
rum membrarum non omnino
obtura spiracula penetrare non
posse.

Vind. p.
107.

20. In pueruli biennis a vindica-
to e disseci cadavere abscessus pure
fatido repletus in auricula cordis
dextra inventus nulla puerulo deli-
quia aut lipothimias attulerat, quod
factum oportet tamen vapores ex
abscessu emergent,

Ad

Ad fidem vaporibus ex abscessu
 evolutantibus astringendam non minus
 sufficere debuit mors consecuta
 quam lipothymia aut deliquium.
 præterea statim diximus vapores
 odoratum ferientes crassos esse, &
 per poros non nisi admodum pa-
 tentes exire, deinde vapores quan-
 tumvis fætidis, nisi etiam sint ve-
 nenati aut alterius malignitatis par-
 ticipes cor non affligunt, cum
 non sit odoratus organum, ut quo-
 tidie experimur. Denique non
 constat deliquia aut lipothymias
 isti puerulo non accidisse nisi ex
 fide vindicatoris quem in obser-
 vandis vivis & spirantibus exem-
 plis Willisio diligentiolem fuisse
 nefas esset suspicari, cujus tamen
 inadvertentias Examinator non
 semel detexit.

Rationi & experimentis hisce
 subjungit vindicator responsa ad
 objectiones: Ex ebriitate vini potum
 consequente, ex oris halitu allium
 plantis pedum applicatum spirante,
 ex tremore, dyspnæa, syncope af-
 fectiones

Vind.

pp. 167.

158, 169

fectiones hypochondriacam & hyster-
ricam comitantibus, quæ omnia
communicationi per sanguinem
aut nervos attribuit, his à mate-
ria non velicatis, spasma affectus
cerebrumque & cor in consentum
transientibus, ino effluvia quædam
a parte affecta in cor & cere-
brum inter circulandum defe-
rente, quas assertiones munit *Wil-*
lisi autoritate, quem ait illud
in *Neurologia* satis clarè osten-
disse.

At Certe *Willisius* nihil ejusmo-
di in *Neurologia* clarè ostendit
nisi nude affirmasse sit clarè osten-
disse: Immo contrarium in *Ana-*
tomies Cerebri cap. xx. insinuavit,
ubi dixit, *Thorax aut Cardiacus*
vix deglutitis ciliissimam refectio-
nem peragi, opti pilula vix dissolu-
ta Torporem conciliari (non per
nudum consentum, propter spas-
mum) sed benignis alimenti effu-
vis, per nervorum ductus cere-
bro communicatis: ubi etiam ait
Corpuscula vaporosa ex succis
præter

præter naturalibus in hypochondriis aut utero congestis emissa Cerebrum scandere: quæ licet *Willisus* per vasorum ductus fieri velit, quis tamen est tam mentis impos, ut citissimam refectionem ex cardiaco vix deglutito, torporem ex opii pilula vix dissoluta in momento temporis per tot anfractuum & plexuum myriadas in nervis & valis sanguiferis occurrentes fieri credat? quod ad authenticum & probationis expers *Willisus* ratiocinium everendum satis esse videtur ut plura addere necesse non sit.

CAP.

CAP. XIII.

*Willifiana febrinum Therapeia male
defensa. Vindicatoris multiplex
impostura & mendacitas.*

Quemadmodum in magnis fi-
eri tempestatibus videmus,
ut paulo ante quam sint desitura
vehementioribus saeviant turbini-
bus, ita Terræ filius noster qui
hactenus strenuum se & invere-
cundum convitiatorem exhibuit,
in ultimo hoc capite *Willifiane*
vindicationi coronidem impoſitu-
rus seipſo impudentior & imma-
nior evadit & authori Examinis
falsitatem, imposturam, perfidiam
& quicquid uspiam est criminum,
eorum maxime quorum ipse sibi
conscijs est, audacter affingit dum
ait.

Vind. p.
170

*Hic ne non ubiq; Tui similis vi-
dereris Willifium falso iterum in-
simulas,*

simulas, & lectoribus imponis. Caput & paginam ubi hæc occurrere asseris citasti, cum tamen ne verbum illic quod tali opinioni faveat, reperiatur. & paulo post. Quod Id. p. III.
 Tu iam perfide & insidiase quam confidenter asseris eum in omnis febris intermittens principia suadere, Venæ minime Sectionem.

Hujus tam gravis criminationis Mearam absolvet diatribæ de febribus pagina quadragesima nona hæc Willisii Effata, nec non Tres Willisianas curande Tertianæ Intentiones. Icomplexa, quantum Prima est sanguinis ad naturalem temperiem restitutio, Secunda Depurationis succi nutriti præcautio, Tertia paroxysmi febrilis inhibiti. Primam Intentionem assequendam ait Vomitionis, Venæ Sectione & purgatione, præcipue in morbi principio.

At dices hæc præsidia, Pblebotomiam saltem in Tertiana sola à Willisio Imperari: In aliis Intermittentium specibus minime. Immo

mo vero in eadem pagina immediate post enarratas illas Intentiones hæc verba sequuntur. Atque hæ Indicationes non tantum in febre Tertianâ, sed in qualibet præterea intermittente locum habent.

Sed inquit vindicator in capite & paginis ab Examinatore citatis, Ne verbum reperitur quod tali opinioni faveat. Immo sanè in eodem capite ab Examinatore citato id est quarto, eadem verba reperiuntur. In citacione autem paginae obrepit sphalma Typographicum ubi pro pagina quadragesima octava & quinquagesima nona legitur quadragesima octava & quinquagesima octava. Quem non Meare sed Typographi errorem fuisse non potuit ignorare Medicus Oxoniensis qui Verba periodum jam dictam tum præsentia tum subsequenta agnoscit & citat; ipsam vero periodum omittit: quæ eius ingenuitas Falsarii, Impostoris perfidi, Insidiosi elogium non Meare sed Medico

Medico Oxoniensi iustissime de-
beri clarissime ostendit. Id. p.
173.

Sed nec soli *Malaria*, verum &
ipfi Galeno injurius est vindica-
tor, quare ejus sensum inverteit, do-
ctrinamq; de qua nunquam vel
somniauit, illi ascribit. In capi-
te enim decimo primi ad Glauco-
nem à vindicatore citato de sola
agitur Tertiana notha, nomi vero
de vera tertiana de qua hic qua-
estio est, cujus curationem in proxi-
mè precedente tradidit Galenus
nullâ venæ sectionis mentione
factâ, quam ut in Notha abso-
lute laudat, sed si celebrari de-
beat, hoc est, si præsens sit pletho-
ra, illam in principio suadet, cum
morbi plethorici cura non debeat
procrastinari: quod etiam *Malaria*
agnoscit & laudat, sed prægressâ
primæ regionis catharsi emeticâ
vel de *pectoris*, ne ejus sordes ad
vasa majora rapiantur ubi febrim
syncopalem, aliamve ex continua
tum familia committere possit.

Phlebotomiam inter intermitten-
tium

tium initia non modo inutilem sed
 & ncommodam *absente plethora*
 probaverat author Examinis, primo
 quia quum eorum causa in vasis
 irrigatis à ramis Venæ portæ, nul-
 libi ad cutim nisi circa anum de-
 finientibus contineatur, per venæ
 sectionem educi non possit: Se-
 cundo quia Venæ majores exin-
 anitæ impurum sanguinem ex por-
 ta alicerent, unde intermittens
 in Continuum fieret metastasis,
 quod Platerus non raro contigisse
 observavit, quibus omnibus unam
 circulationem Platero ut ait igno-
 tam opponit vindicator, quæ ve-
 lut clypeo omnes omnino excipit
 & avertit ictus: sed hoc illum
 asylo nos non semel expulimus
 ostendendo quorundam vasorum,
 ramorum præsertim venæ portæ,
 emphraxin cum circulatione in
 majoribus vasis consistere, quibus
 referatis ut fit per phlebotomiam,
 & circulatione illis redita eorum
 impuritates inter circulandum in
 vasa majora irrepere quid verat?

Ejusdem

Ejusdem in intermittentium progressu postquam sanguis plurimum paroxysmorum incendio incaluit, utilitatem ratione & experientia ostenderat author examinis: Vindicator nullâ rationum ratione habitâ experientiæ fidem malæ fidei sibi conscius dubiam pronunciat, ac tandem interrogat *quis crederet diurnam quartanam unico phlebotomiæ remedio curatam fuisse.* p. 174.

At ego te bone vir interrogo ubi dixit examinis author diurnam quartanam *Unico phlebotomiæ remedio curatam*? dixit quidem se Virum Illustrissimum sanguine bis detracto à diurna quartana liberasse, cui præsidio præcipuam sanationis laudem deberi quamvis insinuet, alia tamen non excludit: Tu (*To unico*) ex tuo adiecisti: p. 50. non est autem quæstio an solâ phlebotomiâ diurna Intermit-tens curari possit, sed an omnino convenire possit, quod *Willisus* negat, & multum obesse contendit.

Vind. p.
175.

Meara *non phlebotomiam ita & purgationem non nisi in febrim intermittenti progressu admittit. An timer illi ne hoc etiam remedio humores & ramis vene portæ in vasa majora rapiantur?*

Vind. p.
176.

Oxonienſis Medicus diuturna conſuetudine tam inexpugnabilem contraxit mentiendi habitum ut nihil verè proferre nihil candide efferre poſſit? quaſtio enim non eſt inter Mearam & Willisum an ante intermittentiū progreſſum leniter ſanctem purgandum ſit; hoc enim uterque admittit: ſed an in ipſo progreſſu cathariſis eradicatoria utilis eſſe poſſit, quod Willisus negat ubi ait Vomitus, purgatio & vena ſectio, niſi ab initio ſtatim celebrentur parum opis præſtant, immo ſæpius obeſſe ſolent. Meara affirmat p. 140. ubi ait Cui eandem (cathariſin ſcilicet eradicativam) in progreſſu poſt totius ſcilicet proviſionem morbiſicæ materiae cicurationem non admittat (Willisus) paradoxum eſt. Immo Meara etiam

etiam in intermittentium primo
 capio si humores sint fluxiles ca-
 tharsin admittit tum alvuducam
 tum emeticam etiam vehementem,
 quam tamen non nisi caute aggredi-
 endam suadet, ne si humores prop-
 ter tenacitatem & visciditatem
 sint inobedientes, aut viscerum
 aliquod phlegmone obsideatur,
 ex agitatione corpus incalascit in-
 termittente in continuam transe-
 unte.

Si tu in febribus continuis nun-

quam ausus es emetica propinare,

multum metuo ne mansuetudo hec

tua & misericordia egris in mise-

riam verterit, praesertim si iacra

pula aut stomacho chylus corrupti

putrilogine referto febris incepe-

rit.

Quaestio hic non est quid Meera

in febribus continuis faceret vel

federit, sed quam sibi constet

Willisius, qui quamvis in continu-

arum initio nulla cathartica nisi

omnino lenia & benigna admittat

in augmento lenia pariter & ve-

bementia

Will. pp.
112, 126.

Will. p.
117.

id. p. 115.

p. 177.

p. 117.

ibid.

.99

.98

benignitas eadem industria vitanda
 consilio quâ ventorum flamina ab
 ædibus incendio flagrantibus, In
 viri tamen clarissimi historiâ se-
 eundo morbi die hoc est in mor-
 bi (immo augmenti principio
 infusionis) Croci metallorum
 drachmas decem, In historia ma-
 trone nobilis in ipso augmento
 hoc est quanto die ejusdem infu-
 sionis integram unciam exhibet,
 quod pharmacum quomodocun-
 que præparatum in tanta vel ma-
 jore dose ex medicamentorum om-
 nino leuium censu expungit. Mes-
 sa, quicquid contra garrat vin-
 dicator, illudq; contendit in fe-
 bre nec blande nec turo, efficacius
 tamen quæcunque Galenico opera-
 ri fatetur, ut miseri ægrotantes
 suo damno nunquam non experi-
 untur.
 Nam quid tu munda? Cassia, dia-
 catholico melius præstare posse as-
 seris, quid in istâ ad humores
 acres in stomacho fluctuantes sunt.
 Vixit quos leviter forte exagitant
 minime educunt. X Succo-

Succorum acrium aut quomodo-
docunque molestorum in ventri-
culo fluctuatio indicat ejusmodi
succos esse mobiles & orgasmo
concitari, quos in ipso statim prin-
cipio expurgandos concessit *Mea-*
ra ex Hippocr. 1. aphor. 22. Idem
per principium primum diem in-
telligendum notavit ex eodem
Hippocrate 4. aphor. 10, qui (si
purganda sit) authemeron pur-
gare jubet. In orgasmo autem
quodlibet vel levissimum phar-
macum ad humoris sponte ad ex-
itum properantis educationem satis
est, ut ad drastica pyrotechnista-
rum elateria recurrere non sit
opos.

Vindicator ut *Willisium* defen-
deret emeticum ait ab eo die
quarto exhibitum, quia non fuit
citius vocatus: Cumque ejusmodi *Vind. p.*
medicamentum adhuc requiri vide-¹⁷⁷
retur, nullumq; contraindicans oc-
curreret, facete interrogat an e-
grum in manifestum vitæ discrimen
adduci pateretur potius quam

*Hippocratis præcepta transgredere-
tur.*

Itane vero nullum contraindi-
cans occurrebat? occurrebat sal-
tem febris augmentum in quæ om-
nia cathartica lenia pariter atque
vehementia eadem industriâ vitanda
consulit Willisus quæ ventorum
flamina ab ædibus incendio fla-
grantibus arcemus.

Will. p.
112.

Vind. p.
177.

Sed cur in Willisium die quarta
ad infusionis Croci metallorum
unciam unam, aut drachmas decem
ascendisse affirmas?

Will. p.
115
117.

Willisus die quarto matronæ
nobili unciam unam, die secundo
Viro clarissimo decem drachmas
infusionis Croci metallorum exhi-
bit, utrique in febris augmento,
in quo omnia cathartica lenia pa-
riter & vehementia damnat, non
minus quam ventos in ædibus in-
cendio flugrantibus: *Meara* pri-
mam historiæ paginam citat, secun-
dam typographi error præterivit:
Medicus Oxoniensis qui neutram
potuit ignorare, fraudulentè *Mea*

ram

ram in mendacii suspicionem tra-
hit, quasi Willisio qui tantam do-
fin nullatenus exhibuisset, im-
bere voluisset: sed lectores propri-
os oculos adhibeant testes.

ii Nauseam & ventriculi oppres-
sionem nondumquam à phlegmone
ventriculi, aliquando à bile vis-
cida ejus tunicis impacta proveni-
re dixerat. *Mea ratio p. 344* quam
ante pepasimum purgari nescit sit.

*Quod inquit inquit Vindicator, sine
ratione aut auctoritate merum tuum in l. p.*
cerebri. *figmentum est* lumb. indig-¹⁷⁸
nè fert lejusmodi symptomata ab
orgasmo distingui: Ad hunc nimi-
rum scopulum plerumque limpini-
gunt amethodici circulatores &
Philosophi per ignem, qui nauseam
quæ inanis est vomendi conatus &
à causa ostendit stabili, & contuma-
ce, ab orgasmo quem fluctuans
& *peritum* humor excitat, nesci-
unt dirimere, sed in utroque casu
eandem purgandi violentiam adhi-
bent, unde contingit ut in *peritum*
præter humorem peccantem
X 3 ipsum

ipsum etiam primigenium humi-
 dum educant: in causa magis
 contumace morbi materia immo-
 ta febrim intendant, & agram ad
 interitum precipitent: hinc ere-
 bre mortes & funera: hinc famili-
 arum orbitas & desolatio: hinc
 infamia præstantissimorum reme-
 diorum, qualia sunt pleraque chy-
 micorum, emetica quæ imperito-
 rum artificum errore tanquam in-
 exequiendis manui spicula incerto
 ictu quos non intendunt confodi-
 unt, à destinatis aberrant. Car-
 terum ignoret lector quod vindic-
 atoris genium. legiti organum
 hic ad humores in ventriculo
 fluctantes visum finis restringere,
 quanquam non ignoremus organi-
 smum non tam de humoribus in
 ventriculo quam in vasis & univer-
 so fluctuantibus corporis exitum
 que apparentibus intelligendum
 esse, supponit ut hoc præmissis
 in minoribus sunt listis saniores me-
 dici à quibus topica pro indurata feb-
 brili in ipso foco extinctione unice
 multo

Vind. 1.
 178. 179.

& X

laudantur.

laudantur. **C**erte in proborum au-
thorum monumentis nullum occurrit
hujusmodi praeceptum.

In proborum igitur Authorum
censura non collocat Medicus Oxo-
niensis veteres omnes Græcos Ara-
bos; recentiores veteresq; Latinos
(quorum catalogum hic attexere
longum esset) quorum monimen-
ta referta sunt linimentis, epithe-
matis, embrocationibus, pulveri-
bus cardiacis, hepaticis, splenicis,
Et. **C**onsule titulum Riverium
qui cap. 2. de febre putrida con-
tinuis ad calorem febrilem contem-
perandum partes principes con-
firmandas, fuligines evocandas he-
patis, Cordis, ventriculi, lumbis
Renibus, Testibus, manibus pedi-
busq; epithemata, linimenta, ali-
aque refrigerantia adhibet: im-
mo ad antiquorum imitationem
universum corporis ambitum bal-
neis aquæ dulcis temperandum
docet. Sed hanc indicationem &
medicamentorum rationem sesqui-
perlatam reiecit Medicus Oxoni-
ensis

sis, sive emeticis feré aut forté spiritum cornu Cervini aut foliorum ulmarie decocto contentus.

Vind. p. 179. Sed inquit Medicus Oxoniensis, Qui febrem in sanguine fundari ipsi suntque sanguinem circulari agnoscunt, praxin istam non nisi raro necessariam ducunt.

Qui ætiologiam febrilem ineptam statunt quemadmodum Professor Sidleianus, ejusque Patreanus, qui sanguinem non partes agnoscunt immediatum febris subiectum, quid mirum est si in praxi graviter errant, præsidiaque utilia negligant. Verum sive sanguis circuletur sive non, immo sive febris subiectum statuitur partes sive sangdis, parum refert ad hanc controversiam: Quemadmodum eam liquoris cujuscunque quantumvis calidi canalibus frigida immersis, tum canabes ipsi, tum diquores in illis contenti refrigerantur, ut experientur aquarum calidularum distillatores, qui impedit quo minus idem ad topicorum refri-

refrigerantium applicationem san-
guini ejusq; canalibus contingat.

Tibi autem perpetuo concedatur *Vind.*
sed tanto cum fructu quanto cum *ibid.*
veritate assensu cunctis seculis fa-
cum circa ramos vene parte delin-
tescere.

Memineris Terræ fili sermonem
hic esse de febribus continuis, non
de Intermitentibus, *Memorariq;*
harum focum in Ramis venarum por-
te, illarum in vasis majoribus con-
stituere: Tibi autem (ut Tu ego
Celo conficiam) tam *Græcense*
inspiciendum, quod nihil venæ aut *Græcense*
diderit transcribere aut recitare *Græcense*
usq; ad omnes oculos inveni *Græcense*

In interim finitum esomas, *Vind. p.*
fo. afferuisti *Græcense* nulla in
historiis Willisianis extare vestigia.
Et paulo post. In casu illustris ser-
mone febricitantis, cui *Græcense*
glandæ ventriculi & *Græcense* hypochondrii
intumescebat, *Græcense* adhiben-
dum instituit.

Hic iterum patet est Terræ filia, au-
tem vellicare, cumq; *Græcense*
qua.

quæstionem esse non de febribus
 intermittentibus (in quibus *Meuræ*
Willisus Topicorum omissionem
 non exprobrat) sed de continuis.
 Quia nullo quam non vestigia, sed
 antea solam de Topicorum vestigi-
 um in historiis *Willisianis*, illudque
Unicum, non sicut si continuuum
 historiis de quibus sermo erat, sed
 in *Intermittentibus* enter, tunc fateri
 tur vindicator, p. 180. Quid mirum
 si *Meuræ* attentionem *Willisii*
 ambagibus delationis effugerit?
 Nostram autem attentionem non
 effugiet. Eum *Temerarius* astutus, qui
 quam remorari *Willisii* consili-
 um Inveni studioso datum sed salu-
 bri antequam in circulo stare pra-
 ventum excusare non possis, Ap-
 pologia convicia inter se, ut in-
 ter *Willisii* observationes. Inobservatus
 evadas. Quid autem perniciosius
 exorbitari potuit quam in febribus
 intermittens, et in *Meuræ* quartana, latere
 dextro dolente, & atroxque hypo-
 chondrio discedo Emoticum propo-
 neres. Quam Temerare in a *Willisii*
Willisio

Exam.
 146.

hilo amovere & in ignotum alio
quem derivare modestè conatus
est. *aphor. b. Examinis*, pro quia

Will. p.
146.

eius benevolentia tu illi oppro-
bria & contumelias regeris. I Ca-
terum quum non in morbi pro-
gressu, sed principio destrumla-
tis dolueris, & hypochondria di-
stenta fuerint *tuem huc studioso*
videat. Medicus Oxoniensis in
Topica ad morbi progressum dis-
ferenda sine quatione sc. sanguis
visceribus facilius suas affigat,
quod infirmas non solere citius
contingere p. 179.

et in istorum (Hippocratis &
Galen) Crisiologian ad nostras
regiones & inchoat transieris, ut
ego fallor, aut tibi pseudopropheta
& iudicariis istis sine regula
responsiones sup. m. d. b. & d. d. q. i.
sunt.

Vind. p.
180.

Pathe est Abderias quum olim
flagrante sole Andromeda in Try-
gadiam sub dio spectassent de-
trahit ex nimio aestu febre ac
phrenitide, inter deliria Tragi-

eos Jambos perpetuo feré deto-
 nasset Idem propemodum Oxo-
 nienſi Medico accidit, qui cum
 olim ut in Contumeliarum ſugge-
 ſto Terræ filium ad vivum experi-
 meret, ſcurrilitatē & Convitiis
 ſtrenuam navavit operam, nunc
 quamvis perſonam depoſuerit,
 ſcurrilitatem tamen cui aſſuerit,
 deponere non poteſt, ſed in ean-
 dem rotam inter ſeria relabitur, ſi
 quæ adeo ſibi temperare non po-
 teſt, ut non examinatore modo,
 ſed & Hippocratem & Galenum
 infectetur, quorum Judicioris
 Regular Vespillones multum debe-
 re proſtitetur. At, bone Vir, ſi
 Hippocratis & Galeni authoritati
 nihil concedendum & exiſtimati,
 Examinatoris ſaltem Rationi re-
 ſpondere debuisti quæ probavit
 Willisum Matronæ quinquagena-
 riæ hſtoriam in morbi motu dili-
 genter obſervando non recte tra-
 didiſſe, vel morbum die octavo
 non fuiſſe perfectæ & cum omnibus
 ad bonam criſim necessariis iudica-
 tum,

nam, propterea quod, ipso etiam
 fatente *Willisio*, materia morbifi-
 ca dum ad huc cruda est salutari-
 ter nequeat excerni; ut coquatur
 autem, unum saltem quaternio-
 nem requirat, cum natura nihil
 agat repentinum, sed gradatim ad
 statum usq; materiam morificam
 subigat, eademq; ferè proportio-
 ne ad excretionem præparet.
 Concoctio autem cum hic non ap-
 paruerit ante octavum, conficietur
 crisis salutarem ante undecimum
 contingere non potuisse.

Sed eruditè quatit *Vindicatōr*
 unde *Examinatori* constat in *Ma- Vind. p:
 trona illa concoctionis signa ante 181.*
 diem octavum non apparuisse, ad-
 ditq; ex *Willisii* historia probabile
 esse *pepasum* die sexto incepisse
 quoniam isto die sudoris eruptio &
 caloris sedatio quadam contingebat.

Verum ut *fileam vindicatoris*
 assertionem *Willisio* injuriam esse,
 qui sextum diem inter *Indicatorios*
 nunquam, ut arbitror, referret,
 ipse *Willisus* Interrogationi satis-
 facit

Will. p.
115.
p. 117.

facit, dicendo octavo die in Urina
hypostaseos vestigia quaedam, quae
paulo post signa concoctionis ap-
pellat, apparuisse: nullaque alia
concoctionis signa visa commemo-
rat, ut ex sola Urina, concocti-
onis signa dignoscenda esse insinu-
et, quod & omnium aliorum me-
dicorum calculis confirmatur qui
sudoris eruptione morbum non-
nunquam solui non concoctionem
significari existimant.

Vind. p.
118.

Verum enim vero ut paulo liberis
us quod sentio, de crisis loquar, li-
cet fatendum sit febrium solutiones
per evacuationes criticas interdum
contingere, hoc tamen in his re-
gionibus non semper nec eodem
prorsus modo, quem Hippocrates &
Galenus descripserunt fieri contendi-
mus.

Quaestio hic est an prout asse-
ruit Willisus Matrona quinquage-
naria cum omnibus ad bonam crisis
necessariis octavo die perfecte fu-
erit iudicata. Negavit Meara
quia fatente Willisio Crisis in eun-
dem

dem incidit diem in quo signa
 concoctionis, vel potius quædam
 concoctionis vestigia in sursum
 primum apparuerunt, quod fice-
 ri non potuisse iam ex examinatore
 ostendimus. Vindicatorum nulli ali-
 o occurrente effugio dicitur crises
 in his Regionibus non eodem mo-
 do contingere quem descripserunt
 Hippocrates & Galenus: Cujus di-
 versitatis duplicem assignat cau-
 sam, aeris scilicet frigiditatem &
 scorbuticæ labis frequentiam. Ra-
 tione Cæli frigidioris sanguinem
 ait non accendi equaliter & Ratione
 scorbuticæ materiam morbificam non
 tam facile coqui aut scindi. At-
 qui sapientissime Tertius. Si in
 his regionibus ambientis frigus
 & labes scorbuticæ materiam mor-
 bificam reddunt tum accensum affi-
 ciliorem, tum concoctu coctum as-
 cionem sequitur sanæ diuturnidrem
 subtractionis moram ad materiam
 ejusmodi non accendi vel non accendi requi-
 ri proinde quod tantum abesse put
 crises in his regionibus in eundem
 signa

cum

cum incipiente pepasmo diem contingant, ut potius multo debeant esse tardiores illis quæ in regionibus calidioribus & à labe scorbutica immunibus contingunt, quas tamen uno saltem quaternione incipiente pepasmo posteriores esse debere supra evictum est.

Exam. p.
151.

Caterum Examiner, ut hanc responsionem priusquam nasceretur oppugnaret, *Willisium* monuit. *Hippocratem Indiciarias suas Regulas* veras deprehendisse in regionibus calidissimis frigidissimis & temperatis sub quarum constitutionem aliqua necesse est Angliam collocari: Et quamvis fatendum sit febres continuas saltem primarias alibi frequentiores esse quam in Anglia, ubi propter ambientis & alimentorum crassitiem febres vel Intermittentes vel symptomaticæ à viscerum infarctu vel inflammatione pendentes magis contingunt, quid obsecro impedit febres etiam continuas primarias in Anglia

Anglia quando contingunt, eodem quo in aliis regionibus modo terminari, quum Natura non impedita eodem modo semper agat, certumque sit etiam in Graciâ & Italiâ, in quibus instantias facit Vindicator, multoties, tum febres inæqualiter accendi, tum materiam morbosam concoctam contumacem occurrere, quibus non obstantibus, crises juxta Judicarias Hippocratis & Galeni Regulas contingere conspiciuntur.

Quare observare est in quibusdam febribus crisin omnino nullam succedere. Fatendum est sæpe nullo modo febres solvi paulatinâ defitione, non crisi manifestâ, materiâ morbosâ sensim admittente concoctionem, perq; poros cutis insensibiliter ferè expirante, vel per copiosam urinam excretâ, non tantam tamen quæ perirrhœæ appellationem mereatur (hæc enim perfecta esset crisis) vel aliâ quacunque evaetuatione non admodum sensibili consequente.

Fatendum præterea est & magis
 noxere dolendum in febribus acutis
 crises (saltem salutares) in Angliâ
 raro observari, non tam aeris
 aut materiæ morbificæ vitio, quam
 medicorum *Judiciorum* Hippocratis
 & Galeni *regulas* spernendum
 culpâ, qui non observato morbi
 motu, aut naturæ inclinatione,
 omnibus indifferenter ægris præscribunt
 cathartica, emetica, hydrotica,
 hypnotica, epispastica, nec advertunt
 esse 6. epidem. S. 5. Medicumque
 naturæ ministrum, eoque natura
 vergit intentum, inter pestivis
 præsidiiis ejus motum, nisi perniciosus
 sit, impedire non debere aut
 invertere, vel eandem quietam
 & coctioni intentam ad novum
 irritare.

Vind. p.
183.

Verum hîc liquet redargutiones
 tuas ad fundum & usque ad facies
 exhaustiri. Nos particularibus instantiis
 ad singulas fere periodos lectores edocuimus
 Medicum Oxoniensem id præcipuè egisse ut
 difficul.

difficultates omnes è conspectu ab-
duceret.

Quia immo intra ultimos lacerandi ^{Ibid & p. 184.}
conatus (ne in posterum credamus
venenata animalia in Hiberniâ non
nasci) totum evomit virus ipso aspi-
dum veneno venenosum magis &
postea. Indiciis satis manifestis
quam sis malevoli & exitialis ani-
mi ad mortes & neces intendendas
paratissimi: absit ut Willisio aut
mibi aut cuiquam citi non intime
faves, pharmacum propines, &c.

Quantus Irarum æstus! nec
sanè immerito. Optaverat Meara-
corum inscitiam & audaciam Ci-
vili gladio coerceri, qui per Eme-
tica in febribus exhibita, plures
omnino mortales jugulant quam
sicarii aut publici grassatores:
propterea Willisus ejusque pa-
tronus indignantur & excandes-
cunt: quis autem ægré ferat mu-
lam intertrigine reiectatâ reca-
citare.

Vind.
p. 185.

Vindicationis *Willisiana* tedium tandem exantlaviimus, super est appendicula, ejusdem cum reliqua tela texture, in qua imprimis historias *Mearæ* medicas detestatur *Terræ filium* quas statuerat *seriatim* evolvere, rationes quantum à vero distant ostendere, singulorum *genuinas* solutiones *substitnere*. Sed prudenter abstinet: frendet tamen & nudis dentibus oblatrat.

Postea non illepidè *Mearam* criminatur quia contra D. Martinium, qui Latine nescit, vernaculo idiomate scripsit, eique suffi luberet, defendendi copiam non præclufit.

Vind p.
188.

In vindicando D. Bidgood (digno sanè Patellæ operculo) operosior est, & ut sibi videtur non paulo ingeniosior: adeoque postquam enumerasset observata in dissectione nobilissimi Ephebi, *Ecchymomata* sc. circa musculos transversos, peritoneum nigricans & putridum, omentum &

mes.

mesenterium extenuatum & omni
pinguedine spoliatum, & hepar in
parte concava lividum quærit sed
non sine solœcismo, an quia omen-
tum & mesenterium extenuata om-
ni adipe spoliabantur, Meara infert
eandem abscessu ac sphacelo correpta
fuisse.

Sapientissime Terræ-fili, Mea-
ra ex eo præcisè omenti vel me-
senterii abscessum aut sphacelum
non colligit, quod fuerint exte-
nuata aut exhausta, sed ex eo
quod in cavis hepatis, livor in pe-
ritonæo & abdominis musculis ni-
grities & putredo apparuerint,
colligit substantiam nigricantem,
quam quarto per vomitum re-
jectam agnoscit D. Ridgood, ip-
sissimam fuisse substantiam omen-
ti & mesenterii non extenuatam
tantum, sed exhaustam & ex-
cretam, cujus corruptela vici-
nas utrinque partes, hinc sc. ca-
va Hepatis, inde Peritonæum
& abdominis musculos (non in-
testina utpote longius remota,
Y 3 quæque

quæque solummodo in transitu
attigerat) putrilaginis communio-
ne infecerat: Nec existimat ne-
cesse esse tumorem aliquem con-
spici aut cystin in cadavere de-
functi qui toto morbi decursu, tan-
tam dejectionum fetidarum copi-
am, nec non ipsam partis affectæ
substantiam torescere everat.

Vind. pp.
192, 193.

Sed inquit Medicus Oxonien-
sis, aliam Livoris hepatis, aliam
Ecchymomatum & nigredinis Pe-
ritonæi causam vidisset *Meara*, si
quidquam in Anatomia ad quam
tamen hæc consideratio nullatenus
pertinet, versatus fuisset, : Li-
voris quidem Hepatis exudationes
cystidis felleæ, Ecchymomatum &
nigredinis Peritonæi Topica ca-
lida applicata. Sed ut omittam
falsum esse, flavam bilem Hepati
livorem absque Necrosi induce-
re posse, Medicus Oxoniensis as-
suetum *Falsificationis & Impositionis*
artificium ad extremum usq; spi-
ritum retinet: nam quamvis p. 189.
verba *Willisii* Peritonæi non solum
nigredi-

nigredinem sed etiam putredinem
commemorantis integra retulerit,
in hac tamen penultima paginâ
soliis nigredinis meminit ut soli-
us *Coloris mutationem*, non etiam
substantiæ corruptionem factam
fuisse fraudulenter insinuaret.

FINIS.

ERRATA.

P 10. l. 15. l. maledicendi p. 11. l. 14.
 l. cadit. p. 30 l. 27. l. sanguinis
 p. 37. l. 13. l. ambigamus p. 41. l. 6. l. se
 ant. p. 45. l. 25. l. scabunt. p. 48 l. 4.
 l. essentiam p. 66. l. 14. l. dicata. p. 69.
 l. 9. l. propria. ibid l. 10. l. ac. p. 82.
 l. 20. l. nisi. p. 96. l. 9. l. meditatur.
 p. 101. 3. l. intelligit. p. 112 l. 4. l. dis
 tinguatur, p. 113. l. 20. l. linea, p. 119.
 l. 22. l. loco p. 127. l. 5. l. minime ib.
 l. 6. l. negavit, ib. l. 11. l. possint, p. 133.
 l. 6. l. sanguis nimium, p. 134 l. 6. l. li
 pothymiam, p. 153. l. 15. l. cardiaca
 p. 156. l. 10. l. cepisti p. 168. l. 12.
 l. arteriosi. p. 173. l. 18, 19. l. experimur.
 p. 175. l. 1. l. observare p. 176. l. 14.
 l. incantamento p. 181 l. 25. l. Sannam.
 p. 184. l. 17. l. quid p. 194. l. ult. l. elu
 dit p. 209. l. 7. l. Panificium p. 210 l. 13.
 l. igitur p. 217. l. 6. l. aque p. 241 l. 18.
 l. nervosa p. 256. l. 20. l. prorsus p. 268.
 l. 26. l. debere p. 273. l. 1. l. fixoriam p.
 300 l. 23. & 24. l. precedentia tum sub
 sequentia p. 312. l. 26. p. quid.